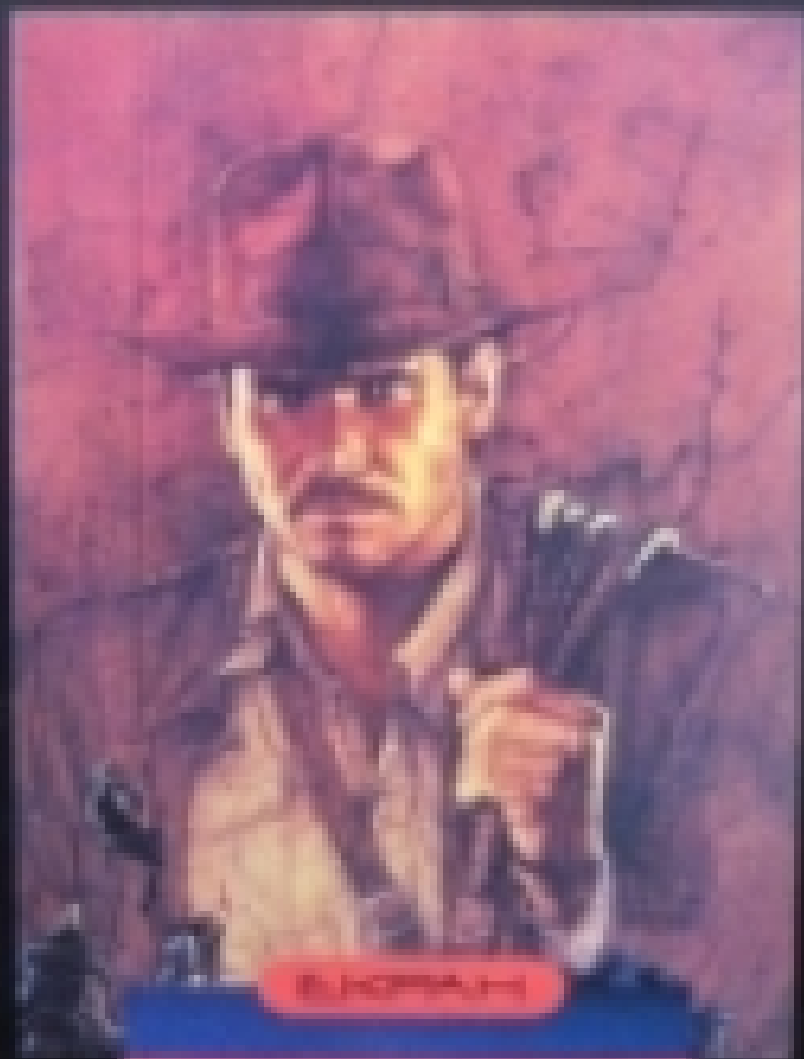

ПОХИТИТЕЛИТЕ НА ИЗЧЕЗНАЛИЯ КИВОТ

БЪЛГАРСКИ

Б Е Л Г И Я

Камбъл Блук

Похитителите на изчезналия
КИВОТ

ЮЖНА АМЕРИКА, 1936

Джунглата тъмнееше тайнствена, злокобна. Тук-там през високите гъсти корони на дърветата и усуканите лиани се процеждаше по някой блед слънчев лъч. Въздухът тегнеше, лепкав от влага. Подплашените птици надаваха пронизителни крясъци, сякаш неочаквано бяха попаднали под огромна мрежа. Из тревата пълзяха лъскави насекоми, а от гъсталака се носеха всевъзможни животински писъци и звуци. В това девствено, забравено от Бога място, вероятно необозначено на никоя карта, не беше стъпвал човешки крак.

Осмина си проправяха бавно път в индийска нишка, като навременно спираха да отсекаят някой надвиснал клон или лиана. Начело вървеше висок мъж с кожено яке и широкопола филцова шапка. Зад него, оглеждайки се предпазливо, крачеха двама перуанци и петима неспокойни индианци от племето кечуа, които се бореха с чифт магарета, натоварени с провизии.

Водачът се наричаше Индиана Джоунс. Той беше мускулист като атлет в разцвета на силите си. По приветливото му фотогенично някога лице с набола руса брада се стичаха черни вадички пот. Въпреки ситните бръщици край очите, подчертаните ъгълчета на устните му издаваха сила и твърдост на характера. С една дума животът бе започнал да нанася своя отпечатък върху това лице.

Инди Джоунс вървеше по-нехайно и уверено от перуанците, сякаш не те, а той беше местният. Небрежната му поклащаща се походка обаче не му пречеше да бъде нащрек. Той се озърташе незабелязано, защото знаеше, че джунглата всеки момент може да сервира опасности. Внезапното поклащане на клон и изпращяването на гнили съчки – това бяха стрелките на неговия компас. Той току спираше, сваляше шапка и изтриваше потта от челото си, питайки се кое го дразни повече – влагата или безпокойството на индианците. Те бърбеха възбудено на странния си език, който напомняше на птичите крясъци, на жуженето в гъсталака и на вдигащите се облаци изпарения.

Инди се обърна и изгледа двамата перуанци, Баранка и Сатино. Нямаше им доверие, но се нуждаеше от тях, за да постигне целта си. *Каква експедиция само! Двама потайни перуанци, петима обзети от ужас индианци, две изпосталели магарета и начело моя милост – помисли си той. – По-добре да бях повел дружина средношколци.*

Инди се обърна към Баранка и макар да знаеше предварително отговора, попита:

– За какво си приказват индианците?

– Че за какво ще си приказват, сеньор Джоунс. За проклятието. Все за това проклятие.

Баранка изглеждаше раздразнен. Инди сви рамене и за миг извърна поглед към индианците. Разбираше суеверието им, дори им съчувстваше. Проклятието – древното проклятие върху храма на воините от Чачапоя. Та хората от племето кечуа са израснали с него, то е втъкано във вярванията им.

– Кажй им да млъкнат, Баранка. Обясни им, че нищо лошо няма да им се случи. Какъв балсам бяха думите! Инди се чувствуваше като шарлатанин, изпробващ нов серум. Как, за Бога, можеше да бъде сигурен, че нищо лошо няма да ги сполети?

Баранка измери с поглед Инди, след което избоботи нещо грубо на индианците и те млъкнаха. Настана тишина, наситена със стаен страх. Инди отново усети прилив на съчувствие към тях, ала утешителните думи, напираси на устните му, не можеха да надвият насажданото с векове суеверие. Той нахлупи шапка и продължи напред.

Групата напредваше. Скоро навлязоха в някакъв каньон. Индианците пак се разбъбриха, заклатиха глави. Инди чувствуваше нарастващата им тревога, както лепкавата влага по кожата си. Пък и проблемът с индианците отстъпваше пред засилващото се у него недоверие към португалците. Особено към Баранка. То се подхранваше от някакъв вътрешен инстинкт, от онази интуиция, на която винаги бе залагал и която сега беше неимоверно силна. За няколко солени фъстъка бяха готови да му прежат гърлото.

Вече трябва да приближаваме – каза си той. И след миг, когато разбра колко близо всъщност са до идола на чачапоите, усети как адреналинът в кръвта му се покачва: осъществяваше се негово старо желание, изпълняваше се някогашният обет, който си бе дал като първокурсник по археология. Връщаше се петнайсет години назад към онова познато удивление, към неустойимия порив да прозре загадките на историята. Сбъдва се една моя мечта – помисли си той. Един блян добиваше контури, постепенно изкристализираше от нищото. Инди вече чувствуваше, че Храмотъ е близо, долавяше го с всичките си сетива.

Той се спря и се заслуша в брътвежа на индианците. И те знаят, че приближаваме. А това ги плаши. През дърветата се провидя чупка в скалата. Пътеката се губеше – цялата бе обрасла в пълзящи растения,

месести бурени се преплитаха с възлестите корени на избуяли храсталаци. Инди започна да сече. С широкия си нож поваляше преградите с такава лекота, сякаш бяха от картон. Проклетата джунгла! Не може човек да се остави на природата, дори на най-необузданите ѝ стихии да го победят. Инди спря, облян в пот. Мускулите го боляха. Но беше доволен при вида на посечените коренища. Мъглата се бе съгъстила. Не беше студена, пронизваща мъгла, а по-скоро спареното дихание на самата джунгла. Той затаи дъх и премина опасното стеснение.

В далечината, обвит в гъста зеленина, се виждаше Храмът.

Инди бе обзет от вълнение, от усещането за исторически момент, за вечност, за онова перпетуум-мобиле, поради което някой си Индиана Джоунс можеше да види през 1936 година нещо, съградено две хиляди години по-рано. Испита страхопочитание и се почувствува нищожен.

Гледаше това човешко творение и се дивеше на енергията, с която бе създадено тук, в сърцето на безмилостната джунгла.

От вцепенението му го изтръгнаха виковете на индианците. Трима вече тичаха обратно по пътеката. Баранка бе насочил към тях пистолета си, но Инди го сграбчи за китката и леко я изви.

– Не – каза той.

Баранка го изгледа сърдито:

– Те са страхливци, сеньор Джоунс.

– Не ни трябват повече. Защо да ги убиваме?

Перуанецът прибра пистолета си. Погледна Сатино, после отново впери очи в Инди.

– Ако не са индианците, сър; кой ще носи провизиите? Не сме се разбрали ние със Сатино да вършим черната работа.

Инди забеляза тъмния хлад в зениците му. Не можеше да си представи този човек усмихнат. Нямаше светъл лъч в душата му. Инди си спомни, че и друг път е срещал такива безжизнени очи – на една акула.

– Ще се освободим от тия провизии. Сдобием ли се с онова, за което сме тръгнали, ще се върнем при самолета още преди мръкнало. Не ни трябват вече провизии.

Баранка си играеше с пистолета. Дай му на такъв само спусък да натиска – помисли си Инди. Трима повече или по-малко мъртви индианци не бяха от значение за него.

– Прибери този пистолет – каза Инди. – Не обичам много пистолетите, Баранка, освен, ако не съм аз с пръст на спусъка.

Баранка вдигна рамене и погледна Сатино. Помежду им се установи безмълвно разбирателство. Ще чакат подходящ момент – досети се

Инди.

Останалите двама индианци, които Сатипо беше подбрал и подкарал пред себе си, бяха като изпаднали в транс. Сатипо се наведе и измъкна нещо от кората на едно дърво. Беше малка стрела.

– Ховитите – изрече той. – Отровата е още прясна, отпреди три дни, сеньор Джоунс. Сигурно са по петите ни.

– Ако знаеха, че сме тук, отдавна нямаше да сме между живите – каза Инди спокойно.

Той взе стрелата. Жестоко, но ефикасно. Замисли се за ховитите, за легендарната им свирепост, за дълголетната им привързаност към храма. Суеверието не им позволяваше да се доближат до него, но от ревност бяха готови да убият всеки, който се опита да го стори.

– Хайде да вървим – рече той. – Да свършваме.

Отново си запроправяха път през гъсталака. Изведнъж Инди замръзна на място. Беше забелязал, че единият индианец надзърта зад някакъв дебел клон. Чу се неистов вик. Инди се обърна и се втурна нататък с нож в ръка точно когато индианецът, все още крещейки, се шмугна в джунглата. Обзет от паника, и последният кечуа хукна подире му и изчезна. Инди погледна зад дебелия клон, готов да забие ножа си в онова, което толкова беше изплашило индианците.

То беше там, сред кълбата изпарения.

Изсечен от камък, потънал в безвремие, с лице разкривено като в най-страшните кошмари, стоеше един от демоните на чачапоите. Очевидно злото каменно лице бе поставено тук, за да пази храма, да прогонва всеки, който се упъти насам. Истинско произведение на изкуството – помисли си Инди и се почуди кои са били създателите му, в какво са вярвали и какво е било това религиозно страхопочитание, дало вдъхновение за направата на подобна ужасяваща статуя. Той протегна ръка и докосна демона по рамото.

Но имаше нещо друго, нещо по-обезпокоително и по-странно дори от каменното лице. Неестествената тишина.

Всичко беше замлъкнало. И птици, и насекоми. Ни полъх, ни потрепване. Листа и клони бяха застинали. Какво мъртвило! Сякаш всичко се бе спотаило под заканата на нечия разрушителна десница. Той се пипна по челото. Студена, ледена пот. Призраци. Мястото беше пълно с призраци. Сигурно такава е била тишината преди Сътворението.

Той продължи напред, следван от двамата перуанци, които изглеждаха странно смирени.

– Какво е това, за Бога? – попита Баранка.

Инди вдигна рамене:

– Някаква стара джунджурия. Какво друго? Във всеки чачапойски дом трябва да има такава.

Баранка беше помръкнал.

– Понякога много леко приемате нещата, сеньор Джоунс.

– А как иначе?

Мъглата пълзеше, кълбеше се, душеше тримата мъже, сякаш се мъчеше да ги отблъсне. Инди се взря напред и различи входа на храма. Сложните и едновременно с това примитивни фризове бяха обрасли със зеленина, но онова, което го потресе, бе самият тъмен отвор, кръгъл като зейналата паст на мъртъв звяр. Той си представи как Форестал е влязъл в тази паст, за да не излезе никога оттам. Горкият човек!

– Как да ви се доверим, сеньор Джоунс? – попита Баранка, вперил и той очи във входа на храма. – Никой досега не е излизал жив.

– Баранка, Баранка – усмихна се Инди, – трябва да разбереш, че дори един нещастен гринго понякога казва истината. – Той бръкна в джоба на ризата си и извади лист пергамент. Изразът на лицата на перуанците беше прозрачен, по тях се четеше неподправена алчност. Чии ли гърла бяха прерязали, за да се сдобият с другата половина от картата? – Ето това, Баранка, ще те накара да повярваш – каза той и разстла пергамента на земята.

Сатипо измъкна от джоба си същото такова парче пергамент и го разгъна до другото. Чертежите съвпадаха. Преминал всички граници на предпазливостта, Инди чакаше напрегнат да се случи нещо.

– Е, амигос! – каза той. – Партньори сме, нали така? Имаме, тъй да се каже, обща цел. Пред нас е подробният план на храма, нещо, което никой никога не е притежавал. И така, да предположим, че онази колона там бележи ъгъла.

Още преди да довърши изречението, Инди видя като в забавен кадър как Баранка посяга към пистолета си. Дребната му мургава ръка обърна сребърната дръжка и се протегна напред. Ала археологът беше по-бърз от перуанците. Той светкавично издърпа от колана си един навит камшик от волска кожа. Камшикът изплющя и се уви около китката на Баранка. Инди стегна хватката си и Баранка изпразни пистолета в земята. Перуанецът остана като закован. В погледа му се четеше болка, почуда и омраза. Беше надхитрен, унизен. Щом камшикът се отпусна, Баранка побягна. Потъна в джунглата като индианците.

Инди се обърна към Сатипо. Той вдигна ръце.

– Моля ви, сеньор! Не знаех нищо за плана му. Той е луд, луд

човек. Повярвайте ми, сеньор!

Инди го измери с поглед, след което кимна и прибра картата.

– Можеш да си свалиш ръцете, Сатипо.

Перуанецът въздъхна с облекчение.

– Имаме план на храма. Какво чакаме? – каза Инди и се упъти към входа.

Още с влизането ги лъхна мирисът на вековете, застоялият дъх на години мрак и тишина, и плесен. От тавана се процеждаше вода и се стичаше по камъка, обрасъл с лишеи. В краката им се разбяха гризачи. А въздухът, въздухът беше неочаквано студен, недокоснат от слънцето, обречен на вечен мрак. Инди вървеше пред Сатипо, вслушвайки се в отекващите стъпки. Несвойствен шум, смущаващ покоя на мъртвите – помисли си той и изведнъж го обзе чувството, че е попаднал в неподходящо място и в неподходящо време, че е крадец, тръгнал да плячкосва, да се докопа до нещо, което дълго е почивало в мир.

Той много добре познаваше това чувство – чувството за вина. Не обичаше да му се поддава, защото го притесняваше. Все едно че беше длъжен да забавлява досаден гост на приятна вечеря. Гледаше как собствената му сянка се движи в лъча от фенера на Сатипо.

Коридорът извиваше и водеше все по-навътре в храма. От време на време Инди спираше да погледне картата. Беше жаден, гърлото му бе пресъхнало. В главата му тиктакаше часовник: Нямах време, нямаш време.

Минаваха покрай ниши, издълбани в стената. Инди разглеждаше пътьом предметите, наредени в тях. Посягаше, отместваше едни, пъхаше други в джобовете си. Монети, медальони, дребни глинени статуйки. На мига преценяваше кое е ценно и кое не. Но всички те не представляваха нищо в сравнение с онова, за което бяха дошли – идола.

Инди вече подтичваше, перуанецът го следваше по петите, задъхвайки се от усилието да го догонва. Внезапно Инди спря като закован.

– Защо спряхме? – изхриптя Сатипо така, сякаш дробовете му горяха.

Инди не отговори. Смутен, Сатипо направи още една крачка към него и понечи да го докосне, но ръката му замръзна във въздуха.

Огромна черна тарантула пълзеше бавно по гърба на Инди. Той вече усещаше как пипалата на паяка се доближават до голия му врат. Чака, чака цяла вечност, докато отвратителната твар спря на рамото му. Долавяше паниката на Сатипо, който всеки момент щеше да се разкрещи и да побегне. Знаеше, че трябва да действа бързо и ловко, за да

предотврати реакцията на перуанеца. Няваше друг избор – протегна ръка и с рязък жест събори паяка. Облекчен, продължи напред, но след миг чу ужасения вопъл на Сатипо и като се обърна, видя два други паяка върху ръката на перуанеца. С един замах на камшика ги повали на земята и ги стъпка с ботуша си.

Сатипо пребледня, за малко да припадне. Инди го хвана за лакътя и посочи напред, към една зала, осветена от сноп светлина, струящ през една дупка в тавана. Отърваха се от паяците, но Инди знаеше, че ги чакат нови опасности.

– Стига вече, сеньор – прошепна Сатипо, – хайде да се връщаме.

Инди не отговори. Умът му работеше, пресмяташе; той напрягаше въображението си, мъчейки се да се постави на мястото на хората, строили това светилище толкова отдавна. Искали са на всяка цена да запазят съкровището. Вдигнали са препятствия, заложили са капани, за да са сигурни, че никой чужденец не ще проникне във вътрешността на храма.

Той вече се приближаваше към залата, движейки се с инстинктивната предпазливост на ловец, който надушва отдалеч опасността, предчувства заплахата. Наведе се, напипа в тъмното сноп слама, вдигна го и го хвърли в помещението.

След секунда се чу леко бучене, проскърцване и в миг стените едва не се срутиха от оглушителния трясък, с който една решетка от гигантски метални зъбци, наподобяващи челюстта на акула, се стовари насред залата. Индиана Джоунс се усмихна, възхитен от изкуството на предците, проектирали този зловещ капан. Перуанецът тихо изруга и се прекръсти. Инди тъкмо щеше да каже нещо, когато огромните зъбци приковаха погледа му.

– Форестал! – прошепна той.

По гротескното, консервирано от ниската температура лице още личеше болката, примесена с изненада, сякаш предупреждение за онзи, който би дръзнал да прекрачи прага. Господи – помисли си Инди, – никой не заслужава такава смърт. Никой. И той се натъжи.

Сам стигна дотук, приятелю. Излезе от естествената си среда. Трябваше да си стоиш в аудиторията. Инди затвори очи, после свали от зъбците останките на своя приятел и ги положи на пода.

– Познавахте ли този човек? – попита Сатипо.

– Да, познавах го.

Перуанецът отново се прекръсти.

– Да не влизаме по-навътре, сеньор.

– Нима те разколеба тази дреболия? – каза Инди, вперил поглед в

металните зъбци, които започваха бавно да се прибират. Поразен беше от механизма на приспособлението – просто и смъртоносно.

Инди се усмихна и докосна по рамото перуанеца, който – макар и плувнал в пот – трепереше. Те прекосиха залата и попаднаха в прав коридор, дълъг петнайсетина метра. В дъното имаше врата, огряна от слънчева светлина.

– Близо сме – прошепна Инди, – много сме близо.

Той отново направи справка с картата и запамети всички подробности, преди да я сгъне. Очите му зашариха наоколо – оглеждаше за нови клопки.

– Като че ли е безопасно – каза Сатино.

– Точно това ме плаши, приятелю.

– Няма нищо – обади се пак перуанецът, – да вървим.

Обзет от нетърпение, Сатино пристъпи напред. Но изведнъж десният му крак пропадна и той залитна, надавайки неистов вик. Инди го сграбчи за колана и го задържа. Перуанецът се свлече изтощен на земята.

Инди се наведе над ямата: паяжини, цели валма от стари паяжини, покрити с тънък слой прах, създаваха илюзията за твърд под. Той хвърли един камък вътре. Нищо. Ни звук, ни ехо.

– Много е дълбоко – промърмори археологът.

Как да стигнат до осветената врата, как да прескочат ямата?

– Сега вече се връщаме, нали, сеньор?

– Не – каза Инди. – Продължаваме напред.

– Как? Откъде крила?

– Не ни трябват крила, за да полетим, приятелю.

Инди извади камшика си и вдигна поглед към тавана. Над главите им имаше няколко греди. Може да са проядени и изгнили – помисли си. – Но може и да ме издържат. Струва си да опита. Ако не стане, ще трябва да се сбогува с идола. Камшикът изплющя и се уви около една греда; той го дръпна, за да опита здравината. Сатино поклати глава:

– Полудяхте ли, сеньор?

– Да виждаш по-добро разрешение, приятел?

– Няма да ни издържи. Гредата ще се откърти.

– Ох, Боже, спаси ме от песимисти и неверници! Само ме слушай и прави като мен, ясно ли е?

Инди улови с две ръце камшика, отново го дръпна, за да провери дали е здраво закачен, после се залюля – под него, под пластове паяжини и прах зееше черната яма, гредата можеше всеки момент да се

счупи или камшикът да се разхлаби и тогава, но той нямаше време да се отдава на черни мисли, – засили се, прелетя над дупката и стъпи на здрава почва. После отгласна камшика към перуанеца, който промърмори нещо на испански, сигурно молитва. Инди се питаше дали някъде под куполите на Ватикана има някой светец – покровител на пътуващите с камшик.

Перуанецът се приземи до него.

– Нали ти казах? Къде по-добро е от пътуването с автобус – пошегува се археологът.

Дори на мъждивата светлина лицето на Сатипо изглеждаше бяло като платно. Инди заклини дръжката на камшика в стената.

– За връщането. Аз винаги се връщам, Сатипо.

Влязоха през сгрятата врата в просторна зала с купол. Върху пода, настлан с бели и черни плочи, се сипеше светлина. Инди забеляза нещо в дъното. Дъхът му секна. Идолът!

Положен върху олтар, той изглеждаше едновременно красив и страшен. Изваян от злато, блестеше под фенера и слънчевите лъчи, които струяха през купола. Идолът!

Идолът на чачапоите.

Неописуема възбуда обзе Инди; идеше му да се втурне и да докосне изящния предмет. Каква ли клопка бяха запазили за края? С какво ли беше обграден самият идол?

– Влизам – каза той.

Перуанецът зяпаше фигурата с такава алчност, че явно вече нищо друго не го интересуваше, освен да се втурне и да се добере до нея. Видя колко е красива тя. Не може да му се има доверие. Сатипо тъкмо прекриваше прага, когато той го спря.

– Помниш ли Форестал?

– Помня, помня.

Инди разглеждаше сложния модел, по който бяха наредени плочите, удивляваше се на проекта, на прецизността, с която беше изпълнен.

Край входа имаше две факли, поставени преди столетия в ръждясали метални канделабри. Той взе едната, опитвайки се да си представи лицето на последния човек, който я е държал, и пропастта на времето, която ги делеше. Смайвашо бе как най-незначителните предмети устояваха на вековете. Инди запали факлата, наведе се и допря дръжката ѝ до една от белите плочи. Почука. После почука по една от черните.

Още преди да успее да си дръпне ръката, нещо просвистя и се заби във факлата. Той дръпна ръката си – от факлата стърчеше стреличка.

– Оттам изскочи – каза Сатино. – Виждаш ли онази дупка? Оттам излетя стрелата.

– Виждам не само една, а стотици дупки – отвърна Инди. Целите стени бяха буквално на решето от дупки, готови да изстрелят своите снаряди при докосване на черна плочка. – Стой тук, Сатино!

– Щом настояваш – каза бавно Сатино.

Инди тръгна напред със запалената факла, като стъпваше само по белите плочи. Забеляза как сянката му пълзи върху стената; не можеше да се освободи от мисълта за дупките, които сега се открояваха на мъждивата светлина, за стрелите в тях. Но вниманието му бе погълнато главно от идола. Ослепителната красота, хипнотизиращият блясък, загадъчният израз на златната глава неудържимо го привличаха. Странно – помисли си той. – Странно как хората си загубват ума по тази бучица злато отпреди две хиляди години. При това лицето изобщо не можеше да се нарече привлекателно. Той с огромно усилие на волята отмести очи. Внимавай с плочите! – каза си. – Само тях гледай! Нищо друго. Не оставяй да бъде притъпен безпогрешният ти инстинкт.

Под краката му, просната на една бяла плоча, надупчена от стрели, лежеше мъртва птица. Призря му при мисълта, че строителите на храма не са се задоволили само с черните плочи: поне една от белите обещавахе сигурна смърт.

Поне една.

Ами ако имаше и други?

Той се колебаеше. Топлината на пламъка пареше лицето му. Гърбът му беше огрян от слънцето. Обля го пот. Внимателно заобиколи птицата и започна една по една да разглежда белите плочи, които го делиаха от идола, сякаш всяка беше възможен враг. Понякога – мислеше си – предпазливостта прави лоша услуга. Ако се колебаеш много, не стигаш до финала и не получаваш наградата. Не поемеш ли риск, не съчетаеш ли предпазливостта с шанса, но пък трябва да си сигурен, че съдбата е на твоя страна. Идолът имаше магнетично въздействие върху него. Привличаше го неудържимо. Усещаше и как Сатино зад гърба му при вратата крои нещо.

Хайде, тръгвай – каза си. – По дяволите предпазливостта!

Той заподскача от плочка на плочка с грацията на танцьор. Извиваше се така, сякаш се провираше между бръснарски ножчета. Всяка плочка бе евентуална мина. Всеки миг можеха да зафучат стрели. И ето че приближи до олтара, до идола. Наградата! Триумфът! И последната от всички клопки.

Отново се спря. Сърцето му щеше да изхвъркне, пулсът му чукаше в слепоочията, кръвта изгаряше вените му. От челото му капеше пот, стичаше се в очите му и го заслепяваше. Той се бършеше с опакото на ръката си. Още няколко крачки – помисли си. – Само няколко крачки.

И няколко плочки.

Пак тръгна. Едва пристъпваше. Точно сега трябваше да пази добро равновесие. Идолът сякаш му намигаше, омагьосваше го.

Още една крачка. После още една.

Той докосна с крак най-близката до олтара бяла плоча.

Успя. Успя! Извади едно шишенце с уиски от джоба си и отпи голяма глътка. Заслужаваше си. А сега – последният капан. Какъв би могъл да бъде последният капан? Дълго мисли. Добре, някой идва, вдига идола от полирания постамент. И какво? Очевидно липсата на предмета ще задействува някакъв механизъм. Пак стрели? Не, нещо още поужасно. По-смъртоносно. Мислите му препускаха, мозъкът му пулсираше. Той се наведе да огледа олтара. В подножието му имаше отломки от камък, прах, мръсотия, трупана векове наред. Може би – помисли си. – Може би. Извади една кожена кесия от джоба си, изпразни я от монетите и се залови да я пълни с каменни отломки. Премери с ръка теглото ѝ. Може би, ако си достатъчно бърз. И ако, разбира се, това е капанът.

Ако, ако, ако. Твърде много „ако“ имаше.

Другаде, при други обстоятелства щеше да се откаже. Но не тук, не сега. Той отново претегли кесията – надяваше се да тежи колкото идола – и за частица от секундата им размени местата.

Нищо. Доста време мина, пак нищо.

Изведнъж долови странен далечен тътен, наподобяващ запаления двигател на гигантска машина; сякаш праисторически звяр се бе пробудил от вековния си сън и препускаше из храма. Постаментът от полиран камък хлътна с около пет инча. Шумът нарасна, стана оглушителен, всичко затрепера и започна да се тресе из основи, сякаш храмът бе вдигнат във въздуха.

Инди се обърна и хукна с все сили назад, към вратата. Гръм цепеше въздуха, ехото се носеше из лабиринти, коридори и зали. Застанал на прага, Сатино се беше вцепенил от ужас.

Тъкмо стигна при него и наред плочите се стовари огромна кана ра, захвърчаха стрели от всички посоки.

Междувременно Сатино се бе втурнал към камшика и вече прескачаше ямата. Щом стигна отсреща, той изгледа странно Инди.

Знаех, че ще се стигне дотук – помисли си Инди. – Знаех го,

предчувствах го. А сега накъде? Той видя как Сатипо дръпна камшика и го прибра.

– Сделка предлагам, сеньор, размяна. Идола за камшика. Хвърляте ми идола, аз ви хвърлям камшика.

Инди чуваше тътена зад гърба си и не откъсваше очи от перуанеца.

– Нямайте избор, сеньор Джоунс – отново рече Сатипо.

– Ами ако хвърля идола в ямата, приятел? Ще си останеш само с един камшик.

– А вие, сеньор? Вие какво ще получите за труда си?

Земята се люлееше, стените трепереха. Идолът – помисли си Инди, – няма ще го хвърля в ямата!

– Дадено, Сатипо. Разменям идола за камшика – каза той и хвърли статуетката към перуанеца. Сатипо грабна реликвата, пхна я в джоба си и пусна камшика на пода.

– Искрено съжалявам, сеньор. Адиос и късмет!

– Ако някой съжалява, това съм аз – извика Инди след перуанеца, който вече тичаше към изхода.

Целият храм се тресеше. Падаха камъни, срутвах се колони. Проклятието на идола. Беше като на кино, като кадър от филмите, които децата зяпаха събота следобед в тъмните киносалони. Оставаше му да направи само едно. Нямаше избор. Трябваше да прескочи. Трябваше да рискува, надявайки се земното притегляне да е на негова страна. Зад гърба му бушуваше ад, а пред него беше пропаст. Скачай! – каза си той. – Политай в мрака и стискай палци! Пое си дълбоко дъх, засили се и отскочи. Ако беше вярващ, щеше да се помоли да не го погълне черното небитие.

Падаше вече. Дали беше прескочил бездната? Не, още не. Усещаше тъмното пространство под себе си, лхна го миризма на влага и плесен, той простря ръце да се залови за нещо, пръстите му се впиха в ронливия ръб на пропастта; опита да се изтегли нагоре, но ръба поддаде, няколко камъка се откъртиха и паднаха в бездната. Той се бореше, мятайки се като риба на сухо, вкопчен за ръба; мъчеше се да се изкатери. Не можеше да остави коварния перуанец да избяга с идола. Отново залюля крака, зарита, търсеше да стъпи на нещо, за да се повдигне. Храмът се разпадаше като сламена колиба при ураган. Инди стенеше, пшккаше, мускулите му щяха да се пръснат, вените му щяха да се спукат. Още малко, давай! Рукналата пот го заслепяваше. Нещо ще поддаде, ще се отрони и ще видиш какво има на дъното. Той спря да си отдъхне, да се съсредоточи, след което със сетни сили се изкатери.

Залитайки, се изправи на крака и погледна натам, където беше изчезнал Сатипо. Форестал. Залата с металните зъбци. Тутакси разбра какво ще се случи с перуанеца. Още преди да чуе трясъка от стоварването на металните челюсти, преди да чуе ехото от смразяващия му вик. Наведе се, грабна камшика и се втурна нататък. Сатипо висеше на една страна, прободен като гигантска пеперуда в хербария на безумец.

– Адиос, Сатипо – каза Инди, измъкна идола от джоба му, проверя се през решетката и хукна към изхода.

Вече виждаше светлия отвор пред себе си, съзираше дебелите створове на дърветата отвън. Ала грохотът нарастваше, пронизваше всяка негова фибра. Обърна се и видя, че подире му се търкаля огромен валчест камък, който набира инерция. Последният капан – помисли си. – Искаха да бъдат сигурни, че дори да си успял да влезеш в храма и да преодолееш всичките препятствия, няма да се измъкнеш жив. Той се втурна напред. Скалата громоляше по петите му. Хвърли се към изхода и падна на гъстата трева отвън миг преди камъкът да запуши и запечата храма завинаги.

Напълно изтощен, останал без дъх, Инди се търкулна по гръб. Искаше да спи, само да спи. Да затвори очи и да се пренесе в тъмните бездни на подсъзнанието, да потъне в дълбок, безпаметен сън. Колко пъти бе висял на косъм от смъртта. Той се усмихна, седна и започна да премята идола от ръка в ръка. Но си заслужаваше. Загледа се в златния предмет. Изведнъж върху идола падна сянка.

Изненадаха го седнал. Той вдигна глава и присви очи срещу слънцето. Двама ховити го съзерцаваха. Лицата им бяха нашарени с бойни краски, в ръце държаха дълги бамбукови тръби, прави като копия.

Но не присъствието на индианците разтревожи Инди, а видът на белия мъж с ловен костюм и тропически шлем, застанал помежду им с хищна усмивка на лицето.

– Белок – най-последно промълви Инди. Само Белок липсваше! Инди отмести поглед от французина и видя цяла редица ховити при дърветата. Сред тях стоеше Баранка – замечтан, с глуповата алчна усмивка, която постепенно бе заменена с израз на почуда, а миг по-късно с изцъклен поглед, вещаещ смърт.

Баранка политна напред. Гърбът му беше надупчен от стрели.

– Скъпи доктор Джоунс – каза Белок, – очевидно не ви напуска навикът да си избирате лоши приятели.

Инди не каза нищо. Белок се наведе и взе идола от ръката му.

Известно време се наслаждава на реликвата с изражение на

дълбоко задоволство. После кимна леко – жест на недвусмислена любовност, на добро възпитание.

– Сигурно мислехте, че съм се отказал. Но ето, че не можете да притежавате нещо, което да не съм в състояние да ви отнема.

Инди погледна към индианците.

– И ховитите се надяват да им дадеш идола?

– Така е – отвърна Белок.

– Колко са наивни! – изсмя се Инди.

– Точно така. Ако говореше езика им, може би щеше да ги предупредиш.

– Естествено.

Белок се обърна към воините, вдигнал идола в ръка. В следващия миг в абсолютен синхрон като на балетна репетиция индианците се проснаха по лице на земята и застинаха в религиозно страхопочитание. При друг случай можеше да ми бъде интересно да погледам – помисли си Инди. При друг случай, но не и сега. Той бавно се изправи на колене, хвърли поглед към Белок, после към проснатите индианци и се втурна към дърветата. Скоро въздухът щеше да загъмжи от стрели.

Инди се шумгна в гъсталака. Белок крещеше нещо зад гърба му на езика на ховитите. Плю си напетите. По-скоро, по-скоро да се добере до реката, до акваплана. Да тича, да тича, дори силите му да са изцедени до капка. Да бяга до изнемога.

И в този миг засвистяха стрелите. Завънтяха във въздуха, запяха предсмъртна песен. Той тичаше на зигзаг из джунглата. Зад гърба му прасяха клони, ховитите го преследваха. Вече тичаше машинално, имаше странното чувство, че е страничен наблюдател, че се е отделил от тялото си и движенията му не са подчинени на волята, а на някакъв основен рефлекс. Тичай, тичай до сетния си дъх! Не мисли! Не спирай! Белок. Ще настане и неговият час.

Ех, ако успее да се измъкна оттук.

Вече не помнеше откога тича. Денят преваляше. Спря се, вдигна поглед към процеждащата се през гъстите клони светлина, за да се ориентира, и се втурна по посока към реката. Повече от всичко на света искаше да чуе шума на течаща вода, да види акваплана.

Изведнъж се озова сред сечище и се почувствува като попаднал в центъра на мишена. Подозрителна беше настаналата тишина.

Внезапно екна воят на ховитите. Две копия префучаха край ушите му. Жалко, че в Археологическия институт не преподават техника на оцеляването – стрелкаха се мислите му, – че не раздават заедно с

методология на разкопките и наръчници по оцеляване. Жалко, че не предупреждават и за разни подли французи като Белок.

Той се спря и се заслуша и – о, щастие! – плисък на вода. Реката! Колко ли още остава? Втурна се напред с прилив на нови сили. Излезе от гората.

Ето я! Отвъд склона, обрасъл с враждебна растителност, се разливаше реката. Аквапланът се полюляваше върху накъдрената повърхност. Инди тръгна успоредно на брега, съзнавайки, че пътят му до целта не ще да е лесен. Нямаше време да търси пътека. Да се изкатери до онази скала над реката и да скочи? Колко му е? Още някакъв си скок!

Върху едно от крилата на акваплана седеше човек. Инди се изкачи на скалата, погледна надолу, затвори очи и скочи.

Падна в хладката вода, близо до крилото на машината, гмурна се, за да преодолее течението и с няколко загребвания стигна до акваплана. Човекът на крилото се изправи.

– Пали мотора, Джок! – викна Инди. – Подкарвай!

Джок се спусна към кабината. Инди влетя в отделението за пътници, стовари се на една седалка, затвори очи и се заслуша в ръмженето на двигателя.

– Не те очаквах така изневиделица.

– Спести ми шегите поне засега.

– Неприятности ли, момчето ми?

Инди едва не прихна:

– Напомни ми да ти разкажа някой ден.

Той се отпусна назад с надеждата да поспи. Но в следващия миг разбра, че не се движат. Скочи и се наведе към пилота.

– Задавен е – каза Джок.

– Задавен ли? Защо?

– Аз само пилотирам проклетата машина – ухили се Джок. – Хората си въобразяват, че всички шотландци са родени монтьори.

Инди виждаше през прозореца как ховитите нагазват вече във водата. Десет метра, осем метра ги деляха от тях. Приличаха на гротескни привидения, на речни духове, вдигнати на крак, за да отмъстят за някакво нашествие. Вече се прицелваха. Вихрушка от стрели полетя към бегълците.

– Джок.

– Старая се, Инди, дявол го взел, правя, каквото мога.

– Още повече се старай – каза спокойно Инди.

Заваля град от копия.

– Готово! – каза Джок. Двигателят изръмжа и запали в мига, когато двама ховити вече се катереха по крилото.

– Работи! – викна Джок. – Работи! Аквапланът се плъзна напред и започна трмаво да се издига над реката. Ховитите залитнаха и цопнаха във водата.

Двамата се издигнаха над дърветата, чиито корони се извиваха от силното въздушно течение; подплашени, птиците литваха към догарящото слънце. Инди се размия и затвори очи.

– Да си кажа правичката, мислех, че няма да се справиш – рече Джок.

– Никога не се съмнявай в мен! – усмихна се Инди.

– Отпусни се сега, приятел. Поспи. Забрави проклетата джунгла.

Инди задряма. Облекчение. Отмора. Колко беше приятно. Да можеше за по-дълго да се потопи в това блаженство.

В този момент усети нещо на бедрото си. Нещо тежко и лепкаво. Отвори очи и какво да види? Една боа се увиваше около крака му. Той скочи.

– Джок!

Пилотът го погледна и се усмихна:

– Нищо лошо няма да ти направи, Инди. Това е Реги. По-безобидна е от муха.

– Махни я от мен, Джок!

Пилотът се пресегна, погали змията и я изтегли при себе си в кабината. Змиите будеха отвращение и необясним ужас у Инди. Някои хора не можеха да понасят паяци, други – плъхове, трети – затворени пространства. Инди изтри избилата по челото си пот и потреперя – внезапно му бе станало студено от мокрите дрехи.

– Дръж я при себе си – каза той. – Не мога да понасям змии.

– Ще ти доверя една тайна – прошепна Джок. – Змията е много по-симпатична от човека.

– Дума да няма. Не я пускай да се доближава до мен!

Тъкмо си мислиш, че си във от опасност, и изведнъж някаква си боа решава да се припиचा върху теб.

Той се загледа в мрака, поглъщащ безбрежната джунгла със загадъчна неотменност. Задръж своите тайни за себе си – помисли си Инди. – Задръж всичките си тайни.

Преди да се унесе от приспиващия шум на мотора, той си пожела пътищата им с французина скоро да се пресекат.

БЕРЛИН

Айдел, дребният на ръст есесовец в черна униформа, седеше зад писалището си в кабинета на Вилхелмшрасе и съзерцаваше купчините кафяви папки, подредени грижливо пред него. За Дитрих, дошъл на посещение, бе повече от ясно, че Айдел много държи на тези папки, защото му повдигат самочувствието и му придават важност и авторитет. Навсякъде едно и също – помисли си Дитрих. – Хората се ценят по това какво количество изписана хартия могат да натрупат и по броя гумени печати, които им е разрешено да използват. Дитрих, който се смяташе за човек на действието, въздъхна незабележимо и погледна към прозореца, засенчен с бледокафяви щори. Чакаше Айдел да се произнесе, но есесовецът вече от доста време мълчеше, сякаш дори мълчанието бе предназначено да подчертава висотата на неговия ранг.

Дитрих се загледа в портрета на Фюрера, окачен на стената. Да, немаше значение какъв е Айдел – лабилен, прикован към писалището, надут, заключен в някакво си нещастно кабинетче; важното бе, че има пряк достъп до Хитлер. Ето защо Дитрих чакаше търпеливо и се усмихваше, изобщо държеше се както подобава на по-нископоставен в йерархията. Та нали Айдел принадлежеше към тесния кръг на Фюрера, към елитния корпус на личната му охрана.

Айдел приглади униформата си, която явно току-що бе излязла от химическо чистене, и каза:

– Искан ми се да вярвам, че съм изложил ясно от каква върховна важност е този въпрос, полковник.

Дитрих кимна. Губеше търпение. Мразеше кабинетите.

Айдел стана, повдигна се на пръсти и протегна ръка към някаква въображаема дръжка, която не можеше да достигне, и се запъти към прозореца.

– Фюрерът е решил, че трябва да получи този предмет, а когато реши нещо, естествено. – Айдел млъкна, обърна се и изгледа Дитрих, а после с жест даде да се разбере, че онова, което става в главата на Фюрера, не може да се проумее от простосмъртните.

– Разбирам – каза Дитрих, барабанейки с пръсти по капака на кожестото си куфарче.

– Този предмет има религиозна стойност – добави Айдел. – Не че Фюрера се прехласва по еврейските реликви – Тук той спря и ни в клин,

ни в ръкав се засмя, като че ли е изрекъл нещо изключително забавно. – Повече се интересува от символичното им значение, нали разбирате?

Дитрих реши, че Айдел крие нещо и го заблуждава: трудно му бе да повярва, че Фюрера се интересува от някакъв си предмет само заради символиката му. Той прочете още веднъж кратката телеграма, с която Айдел го бе запознал преди няколко минути, и се загледа отново в портрета на Хитлер. Фюрера беше, както винаги, строг и сериозен.

– Сега опираме до въпроса за специалистите – додаде Айдел като някой стар професор.

– Ах, да – кимна разбиращо Дитрих. – И по-специално за археолозите.

Дитрих си замълча. Усещаше накъде бие Айдел. Разбираше какво се иска от него.

– Страхувам се, че не мога да ви бъда полезен – каза той. Айдел пусна тънка усмивчица: – Но доколкото зная, вие имате връзки в тези среди. Познавате най-големите капацитети в областта, прав ли съм?

– Не е точно така.

– Е, сега нямаме време за спор. Аз не съм тук, за да обсъждам кой е голям капацитет и кой не е, полковник. Тук съм, както знаете, за да изпълня нечия заповед.

– Няма нужда да ми го напомняте – каза Дитрих.

– Зная – отвърна Айдел, облягайки се на бюрото си. – А вие разбирате, че ви говоря за един ваш познат, чиято компетентност в тази сфера ще бъде много ценна за нас. Нали така?

– Французина ли имате предвид? – попита Дитрих.

– Разбира се.

Дитрих замълча. Изпитваше леко неудобство. Като че ли самият Хитлер от рамката му се караше за проявената колебливост.

– Трудно е да го намери човек. Като всеки наемник кръстосва целия свят.

– Кога за последен път сте имали новини от него?

Дитрих сви рамене:

– Доколкото си спомням, в Южна Америка.

Айдел разглеждаше тънките си бледи ръце като човек, провалил кариерата си на концертиращ пианист.

– Вие знаете как да го намерите – отсече той. – Нали разбирате какво искам да кажа? Ясно ли ви е откъде е спусната тази заповед?

– Да, мога да го намеря – отвърна Дитрих, – но ви предупреждавам...

– Не ме предупреждавайте мен, полковник!

Гърлото на Дитрих пресъхна. Ах, това джудже, този канцеларски плъх! На драго сърце би го удушил, би затъкнал устата му с папките.

– Много добре, но искам да ви съобщя, че цената на французина е висока.

– Няма проблем.

– И не може да се похвали с беззаветна преданост.

– Това оставяме на вас. Важното, полковник Дитрих, е да го намерите и да го доведете при Фюрера. И то бързо. От днес за вчера, както се казва.

Дитрих отново се загледа в щорите. Понякога го обземаше ужас при мисълта, че Фюрера се е обградил с лакеи и глупаци като този Айдел. Това говореше за липса на трезва преценка по отношение на хората.

Айдел се усмихна, сякаш развеселен от притеснението на Дитрих:

– Е, колкото по-бързо, толкова по-добре, разбира се. Защото и други се интересуват. Други, които не вземат присърце интересите на Райха. Ясен ли съм?

– Тъй вярно – отвърна Дитрих. Той се замисли за французина. Знаеше, макар да бе скрил от Айдел, че в момента е в Южна Франция. Перспективата да преговаря с Белок го ужасяваше. Под привидната любезност на този човек се криеха жестока безмилостност и егоизъм, пълно презрение към философията, политиката, религията. Ръководеше се само от интереса си. Ако нямаше изгода, пръста си нямаше да помръдне.

– Другите ще бъдат отстранени, ако надигнат глава – продължаваше Айдел, – не бива да се тревожите за това.

– Значи да не се тревожа.

– Нужно ли е да ви предупреждавам, че казаното тук не бива да напуска тези четири стени, полковник?

– Не, не е нужно – отвърна Дитрих раздражено.

Айдел се върна на мястото си зад купчината папки и след малко с престорена изненада попита:

– Още ли сте тук, полковник?

Дитрих стисна куфарчето си и стана.

Човек не можеше да не стаи омраза към тези клоуни в черна униформа. Държаха се така, сякаш светът беше техен.

– Тъкмо щях да тръгвам – каза той.

– Хайл Хитлер! – вдигна ръка за поздрав есесовецът.

Дитрих поздрави по същия начин и излезе.

КЪНЕКТИКЪТ

Индиана Джоунс седеше в кабинета си в колежа Маршал. Току-що бе изнесъл встъпителната си лекция по археология, която мина блестящо. Винаги ставаше така. Обичаше да преподава и знаеше, че умее да внушава голямата си страст към този предмет на своите студенти. Но сега просто не го свърташе на едно място и това го безпокоеше, защото знаеше много добре какво точно му се прави.

Инди вдигна крака на бюрото, събаряйки нарочно няколко книги, после стана и заснова из стаята. Вече не я чувствуваше като свое уютно и тихо убежище, а като затворническа килия.

Джоунс – каза си той, – Индиана Джоунс, вземи се в ръце!

Заобикалящите го предмети сякаш се бяха изпразнили от съдържание. Огромната стенна карта на Южна Америка се превърна в размазано петно, в дадаистичен шедьовър. Глиненото копие на идола изведнъж му се видя глупаво, грозно. Той го взе в ръка: И заради това тук да рискувам живота си! Сигурно не съм в ред. Както разглеждаше равнодушно глиненото божество, в миг го завладя старата любов към античното. Безумното опиянение от историята, копнежа да се докосне до нея, да я задържи, да я проумее чрез реликви и археологически находки, да не му дават покои лицата на отдавна умрели скулптори и занаятчий, ръцете им, ваещи тези предмети, пръстите им, отдавна превърнати на бели кости, на прах. Умрели преди векове, но все още живи в паметта на хората, благодарение на необяснимата страст на такива като него.

Отново го завладяха старите чувства, първото вълнение, което бе изпитал като студент. Кога? Преди петнайсет, шестнайсет, двайсет години? Все едно кога. За него времето имаше съвсем различно измерение. То се разкриваше чрез тайните, заровени сред храмове, развалини, под скали, пръст и пясък. То се разрастваше, ставаше еластично, пораждаше чувство за приемственост между онова, което е било, и това, което е. И смъртта ставаше незначителна пред онова, което човек е оставил след себе си.

Незначителна, безсилна.

Той се сети за Шамполион, представи си как си е вадил очите над Розетския камък, смайването му, когато най-после е дешифрирал древните йероглифи. Замисли се за Шлиман, открил Троя, Зафлиндърс Петри, водил разкопките на гробниците в Нагада. За Ули, открил кралската

гробница в Ур. За Картър и лорд Карнарвън, натъкнали се на гроба на Тутанкамон.

Ето оттам бе започнало всичко. От вълнението при откритието, от онзи проблясък, наподобяващ око на буря в човешкия интелект. В миг си пометен, понесен от вихъра, върнат назад с машината на времето, която писателите-фантасти така и не можаха да проумеят: с твоята собствена машина на времето, по твоето собствено трасе към неумиращото минало.

Той крепеше глинената фигура върху дланта си и я гледаше така, сякаш е негов личен неприятел. Не – помисли си, – нямаш по-голям враг от себе си, Джоунс. Запали се, защото бе намерил половината от картата сред книгата на Форестал и защото реши да се довериш на двама злодеи, притежаващи другата половина.

Морън. И Белок. Белок беше мозъкът. Той имаше нюх-бръснач. Беше като змиите, от които Инди се боеше – изпълзвяваше неусетно изпод камъка, хищното му влечуго, готово светкавично да отнеме чужда находка.

В съзнанието му изпъкна образът на Белок – стройният силует, красивото лице, тъмните очи, усмивката, прикриваща коварството.

Той си спомни някои срещи с французина. Вече завършваше университета, когато Белок спечели Наградата на Археологическото дружество с един труд по стратиграфия, в основата, на който лежах разработки на Инди. По някакъв начин се бе добрал до тях и ги бе преписал. Инди не можеше да докаже нищо, защото това щеше да се изтълкува като проява на завист.

1934 година. Лятото. Черното лято. От месеци планираше разкопки в пустинята Руб ал Хали в Саудитска Арабия. Месеци упорит труд, усилена подготовка, молби за субсидии, защитаване на тези, спорове върху очакванията и предчувствията му, че точно там, в това пусто и безводно място ще бъдат намерени останки от номадска култура, датиращи отпреди новата ера. И какво?

Инди стисна очи. И досега побесняваше при този спомен.

Белок го изпревари. Белок извърши разкопките. Вярно, не откри кой знае какво, но не това бе важното. Важното бе, че Белок пак го ограби. И той отново не можеше да докаже кражбата.

А сега идолът.

Инди вдигна глава, сепнат от плахото отваряне на вратата. На прага се появи Маркърс Броди – предпазлив, по-скоро угрижен. Маркърс, уредник в Националния музей, най-близкият му приятел.

– Индиана – каза тихо той.

Индиана протегна глиненото копие на идола, сякаш искаше да го подаде на току-що влезлия мъж, но го запрати в кошчето за боклук.

– Държаш в ръка истинския, Маркъс! Истинския! – Инди се облегна назад със затворени очи и започна да масажира енергично клепачите си.

– Каза ми, Индиана. Вече ми разправи всичко. Още като се върна, спомняш ли си?

– Мога да си го взема обратно, Маркъс. Ще го притежаваме. Всичко съм измислил. Белок ще го продаде, нали така? И къде ще го продаде? А?

Броди чакаше търпеливо:

– Къде, Индиана?

– В Маракеш, разбира се.

Инди стана, сочейки към няколкото фигурки на бюрото си, които беше успял да събере набързо от храма.

– Как мислиш, дали ще мога с тях да си платя пътя до Маракеш?

Броди хвърли бегъл поглед към фигурите. Протегна ръка и я положи на рамото на своя приятел в прилив на съчувствие и загриженост.

– Музеят ще ги купи, както обикновено. Но за идола ще говорим по-късно. Сега искам да те запозная с едни хора. Идват много отдалеч, за да се видят с теб, Индиана.

– Какви хора?

– Дошли са от Вашингтон, за да се срещнат с теб.

– Кои са те? – попита Инди вяло.

– От военното разузнаване.

– От военното какво? Да не съм загазило нещо?

– Не, напротив. Като че ли те се нуждаят от твоята помощ.

– Единственото, което ме интересува, е да събера парите за Маракеш, Маркъс. Тези неща все трябва да струват нещо.

– После, Индиана, после ще говорим. Виж първо какво искат тези хора.

Инди спря до картата на Южна Америка.

– Добре – съгласи се той. – Ще се видя с тях, щом толкова държиш.

– Чакай те в аудиторията.

В коридора се натъкна на една красива студентка, която носеше някакви книги и си бе придала делови, вгълбен вид. Щом Инди я видя, лицето му светна.

– Професор Джоунс – каза момичето.

– Да.

– Тъкмо идвах да се консултирам с вас – рече тя стеснително, поглеждайки към Маркърс Броди.

– Да, разбира се, разбира се, Сюзан. Помня, че обещах да говорим.

– Не сега, Индиана – подкани го Маркърс Броди и се обърна към момичето: – Професор Джоунс трябва да участва във важно заседание, мила моя. Защо не го потърсите по-късно?

– Да – промърмори Инди. – Ще се върна на обяд.

Момичето се усмихна разочаровано и отмина. Инди я изпрати с поглед, възхищавайки се на стройните ѝ крака, на заоблените прасци и тънките изваяни глезени. Броди го дръпна за ръкава.

– Хубавица! Винаги си имал вкус, няма що – каза той.

В аудиторията, близо до подиума, бяха седнали двама военни. При отварянето на вратата те извърнаха глави като по даден сигнал.

– Ако са от донаборната комисия, кажи им, че вече съм отбил военната си служба.

Маркърс Броди подаде стол на Инди.

– Индиана, бих искал да те представя на полковник Мъсгроув и на майор Итън. Тези хора са дошли от Вашингтон, за да се срещнат с теб.

– Радваме се да се запознаем с вас, професор Джоунс, с доктора по археология, специалиста по окултни науки и любителя на редки антики.

– Може и така да се каже – промърмори Инди.

– „Любителя на редки антики“ звучи интересно – допълни майорът.

Инди хвърли поглед към Броди, който каза:

– Сигурен съм, че всичко, което професор Джоунс прави за нашия музей, е напълно съобразено с изискванията на Международното споразумение за защита на антиките.

– О, не се и съмнявам – рече майор Итън.

– Вие сте човек с разностранни таланти, професоре – додаде полковник Мъсгроув.

Инди махна скромно. Какво ли искаха тези?

– Разбрах, че сте учили при професор Рейвънуд в Чикаго – каза Итън.

– Да, така е.

– Имате ли представа къде можем да го намерим?

Рейвънуд. Името събуди нови спомени у Инди.

– Носят се слухове, чух, че бил в Азия. Не зная.

– Разбрахме, че сте били много близки – каза Мъсгроув.

– Да. – Инди потърка брадичката си.

– Бяхме приятели. Но от години не сме се виждали. За съжаление

пътищата ни се пораздалечиха. – Меко го каза, те направо тръгнаха в противоположни посоки. Замисли се за Марион – още един нежелан спомен, който тепърва трябваше да изравя от дълбоките пластове на съзнанието си. Марион Рейвънуд, момичето с прекрасните очи.

Офицерите си шепнеха нещо, съветваха се. След малко Итън се обърна тържествено към Инди и заяви:

– Онова, което ще ви кажем, е строго поверително.

– Ясно – рече Инди.

Рейвънуд – къде ли в този лабиринт от кроежи се вмести старецът? И кога най-сетне ще изплюят камъчето? – запита се той.

– Вчера една от нашите радиостанции в Европа засече германско комюнике от Кайро до Берлин. Новините очевидно развълнуваха немските агенти в Египет. – Мъсгроув погледна към Итън, чакайки го той да продължи, сякаш всеки от тях можеше да дава само по лъжичка информация.

– Не зная дали сте запознат с факта, че от две години насам нацистите изпращат археологически експедиции по целия свят.

– Да, запознат съм.

– Трескаво издирват всевъзможни религиозни реликви. Хитлер, според нашите сведения, е обсебен от мания по религии и окултни науки. Чували сме, че имал дори личен оракул. И точно сега извършват някакви археологически разкопки в пустинята край Кайро. Дълбоко секретни.

Инди кимна. Всичко това го приспиваше. Той знаеше за страстта на Хитлер към ясновидството, за стремежа му да разгадае бъдещето, да превърне оловото в злато, да търси вълшебния еликсир и т.н. Стига някой да назовеше нещо странно и необикновено, и лудият дребен диктатор с мустачките тутакси наостряше уши.

Мъсгроув извади един лист от куфарчето си.

– Това комюнике съдържа информация за разкопките в пустинята, но ние не можем добре да го дешифрираме. Помислихме си, че вие ще ни помогнете.

В съобщението се казваше:

ОПЕРАЦИЯ ТАНИС ВХОД. НАМЕРЕНА ДРЪЖКАТА НА ЖЕЗЪЛА НА РА. АБНЪР РЕЙВЪНУД, САЩ.

Инди препрочете съобщението, умът му мигом се избистри. Той стана, просто не му се вярваше.

– Нацистлте са открили Танис – каза той.

Лицето на Броди беше строго и бледо.

– Извинявайте, но не разбирам. Какво означава Танис според вас? – попита Мъсгроув.

Инди тръгна към прозореца, мислите му препускаха. Той отвори и вдъхна мразовития утринен въздух. Студът изпълни дробовете му. Танис. Жезъла на Ра. Рейвънуд. Главата му загъмжа от легенди, антични предания и сказания. Беше поразен от нахлулия поток знания, от информацията, трупана с години, която напираше на устните му. Успокой се! – каза си той. – Обясни им бавно, така че да разберат.

– Може би ще ви е трудно да разберете това, което ще ви кажа – започна той. – Може би. Не зная. Зависи в какво вярвате. – Той замълча, загледан в безизразните им лица. – Град Танис е едно от местата, където се предполага, че може да бъде намерен изгубеният Ковчег.

– Ковчег ли? Искате да кажете Ноевия ковчег? – прекъсна го Мъсгроув.

– Не, не Ноевия ковчег, а Ковчег на Завета. Говоря за ковчежето, в което израилтяните са пазели Десетте Божи заповеди.

Чакайте! Имате предвид Десетте Божи заповеди! – учуди се Итън.

– Точно така – истинските каменни скрижали, които Мойсей е свалил от планината Синай и които според преданието е счупил, виждайки падението на евреите. Докато той е бил в общение с Бога, докато Бог му е предавал Закона, неговият народ е устройвал оргии и се е кланял на идоли. Затова Мойсей се разгневил и счупил скрижалите.

Пълно равнодушие бе изписано по лицата на военните. На Инди му се искаше да ги запали и тях с ентузиазма, който се разгаряше в него.

– Тогава израилтяните сложили парчетата в Кивота и навсякъде го носели със себе си. Когато се установили в Ханаан, Кивотът бил положен в Храма на Соломон. Години наред стоял там и след това изчезнал.

– Къде? – попита Мъсгроув.

– Никой не знае кой го е взел и кога. Броди, който беше по-търпелив, допълни:

– Един египетски фараон на име Шишак завладява Ерусалим през 926 година преди новата ера. Предполага се, че го е върнал обратно в Танис.

– И може би го е скрил в една зала, наречена Кладенеца на душите – не се стърпя Инди.

В аудиторията се възцари тишина.

– Е, така е според преданието. Но чужденците, посягали на Кивота, винаги са били сполетявани от беди. Скоро след завръщането на Шишак в Египет Танис бил погълнат от пустинята по време на една пясъчна

буря, която траяла цяла година.

– Задължителното проклятие – отбеляза Итън.

Инди се дразнеше от скептицизма на майора.

– Може би – продължи той. – Но по време на битката при Ерихон седем израилтянски свещеници обикалят града седем дни поред с Кивота, докато накрая падат градските стени. И когато филистимците заграбват Кивота, бойните им кули се срутват върху тях, заедно с...

– Всичко това е много интересно. Но да се върнем към съществено-то, защо в нацистко комюнике ще се споменава за американец? – прекъсна го Итън.

– Ами че той е специалистът по Танис – отговори Инди. – Танис е неговата слабост. Дори е събрал някои от реликвите му. Макар че досега не е открил града.

– Защо пък нацистите ще се интересуват от него? – попита Мъсгроув.

– Струва ми се, че нацистите търсят дръжката на жезъла на Ра. И са решили, че тя е у Абнър.

– Жезъла на Ра, пак някаква измишльотина! – каза Итън.

Мъсгроув, който изглеждаше по-заинтригуван от колегата си, попита:

– Какъв е този жезъл, професор Джоунс?

– Сега ще ви го нарисувам – каза Инди. Той се упъти към черната дъска и започна бързо да го скицира. Докато чертаеше, обясняваше: – Предполага се, че жезълът на Ра е ключът към намирането на Кивота. Доста хитър ключ, няма що. Говори се, че е около два метра дълъг, но никой не знае точно колко със сигурност. Както и да е, по средата на изящния медальон с формата на слънце е инкрустиран кристал. Следите ли мисълта ми? Достатъчно е било да се занесе този жезъл в Залата с картите в Танис, в която е имало макет на целия град, и да се постави на определено място в определен час от деня. Пречупващите се през Кристала слънчеви лъчи огрявали мястото, където се намирал Кладенецът на душите.

– Където бил скрит Кивотът – додаде Мъсгроув.

– Точно така. Вероятно, затова нацистите търсят дръжката. Което обяснява защо името на Рейвънуд е споменато в телеграмата.

Итън стана и неспокойно закрочи напред-назад.

– Как изглежда този Кивот?

– Ще ви покажа – отвърна Инди. Отиде в дъното на стаята, намери някаква книга и я разлисти. Стигна до голяма цветна илюстрация и я

показа на двамата военни. Те се вторачиха в изобразената библейска битка. Армията на израилтяните побеждаваше своя враг; най-отпред двама воители евреи носеха Ковчег на Завета – продълговато златно ковчеже, увенчано с два златни херувима. Носеха го на четири пръта, закрепени с халки в ъглите. Кивотът беше необикновено красив, ала много по-внушително беше ослепителното огнено сияние, бликащо от крилата на ангелите, което заливаше отстъпващите редици на вражеската армия и сееше ужас и унищожение.

Силно впечатлен, Мъсгроув попита:

– Какво излиза от крилата на ангелите?

– Кой знае? – вдигна рамене Инди. – Мълнии. Огън и жупел. Могъществото на Бога. Както и да го наричаме, това оръжие е в състояние да сравни цели планини със земята и да опустоши цели континенти. Според Мойсей войската, която носи Кивота пред себе си, е непобедима.

Инди гледаше Итън и си мислеше: Този човек няма въображение. Нищо не е в състояние да го развълнува. Не вярва в Бога. Обладан е от скептицизма на военните.

– А вие какво смятате; за, за така наречената мощ на Кивота, професоре? – попита Мъсгроув.

– Както казах, зависи в какво вярва човек. Дали приема, че митът почива на истина.

– Измъквате се – усмихна се Мъсгроув.

– Просто не го отричам.

– Докато един луд като Хитлер може наистина да вярва в свръхмощта на Кивота, нали така? – обади се Итън. – И да го купи целия.

– Вероятно – каза Инди. Той внезапно осъзна истината в думите на Итън и възбудата му нарасна. Изчезналият Тате. Кладенецът на душите. Кивотът. В ушите му зазвъня нежна мелодия, напомняща на изкусителния зов на морска сирена.

– Сигурно си въобразява, че с Кивота ще стане непобедим – каза Итън по-скоро на себе си. – Да, мда-а. Ако повярва в цялата тази приказка, ще има най-малкото огромно психологическо предимство.

– Има още нещо – додаде Инди. – Според легендата Кивотът ще бъде открит при появата на истинския Месия.

– За какъвто Хитлер се мисли – отбеляза Итън.

Всички замълчаха. Инди пак се загледа в илюстрацията. Крилата на ангелите пръскаха ярка светлина, която изпепеляваше отстъпващите вражески воители. Свръхмощ. Неописуема. Поразяваща. Той затвори очи. Ами ако е истина? Ами ако наистина съществува такова смъртоносно

оръжие? Спокойно, опитай да се вслушаш в разума, разсъждавай като Итън: това е стара легенда, разпространявана от шепа фанатични евреи. Внушаване на страх у врага, вид психологическо оръжие. И така да е, не можеш да не мислиш за това, да се абстрахираш от него.

Той отвори очи и чу въздишката на Мъсгроув.

– Е, много ни помогнахте. Надявам се, че няма да имате нищо против пак да ви потърсим, ако се наложи.

Сбогуваха се и Броди изпрати офицерите до вратата. Останал сам в залата, Инди затвори книгата. Мисълта му работеше, докато той се опитваше да овладее обзелото го вълнение. Нацистите са открили Танис – не можеше да се освободи от тези натрапчиви думи.

– Надявам се, че не съм те поставила в неудобно положение пред Броди – каза Сюзан. – Толкова бях нетактична.

– Не беше нетактична – отвърна Инди.

Те се бяха разположили в претърпаната от вещи дневна в сглобяемата къща на Инди. Беше пълно със сувенири от пътешествия и разкопки – реставрирани глинени съдове, статуетки, чирепи и карти, глобуси изпълваха етажерки и рафтове. Стаята ми е претрупана с предмети, както животът ми със събития – мислеше си Инди.

Момичето обгърна свитите си колене и облегна глава на тях. Също като котка – помисли си той, – като доволно сито котенце.

– Обичам тази стая – каза тя. – Цялата къща обичам, но тази стая най-много.

Инди стана от дивана и тръгна да се разхожда напред-назад с ръце в джобовете. Момичето, който знае защо, му се видя като натрапница. На моменти чуваше гласа ѝ, без да схваща значението на думите. Той си наля алкохол, отпи; по вените му се разля приятна топлина, сякаш отвътре го огряха лъчите на някакво слънце.

– Толкова си далеч от мен тази вечер, Инди – каза Сюзан.

– Далеч ли?

– Не знам като че ли нещо си наумил – сви рамене тя.

Той машинално пусна радиото. Момичето смени станцията. В стаята се разнесе танцова музика. Далеч съм – помисли си той. – По-далеч, отколкото можеш да си представиш. На мили разстояние. Разделят ни океани, континенти, векове. Изведнъж мислите му се насочиха към Рейвънуд, към последния им разговор. При спомена за ужасния гняв на стареца, за кавгата помежду им го налегна тъга. Почувствува се виновен. Бе спечелил крехкото доверие на Рейвънуд и го бе проиграл.

Марион си е изгубила ума по теб и ти си се възползвал от това! На двайсет и осем години си, уж зрял мъж, а да злоупотребиш с увлечението на едно безмозъчно момиче. Да прелъстиш дъщеря ми само защото е решила, че е влюбена в теб.

– Ако искаш да си отида, кажи. Ако искаш да останеш сам, ще те разбера – обади се Сюзан.

– О, няма нищо. Остани.

На вратата се почука. Дъските на верандата проскърцаха.

Инди излезе навън и видя Маркъс. Той се усмихваше загадъчно, сякаш носеше новини, над които му се искаше да поумуват и да се наслаждават заедно.

– Маркъс! – изненада се Инди. – Не те очаквах.

– Напротив, мисля, че точно мен чакаш – каза Броди, бутайки остъклената врата.

– Да отидем в кабинета – предложи Инди.

– А защо не в дневната?

– Имам гости.

– Я виж ти!

Влязоха в кабинета.

– Успя, нали? – попита Инди.

– Искат да намериш Кивота преди нацистите – съобщи тържествуваш Броди.

Инди не можа да каже нищо. Обзе го неопикуема възбуда, вече предвкушаваше победата си. Кивотът!

– Цял живот съм чакал този момент!

Броди хвърли поглед към чашата с алкохол в ръката му.

– Говориха с Вашингтон, а после се консултираха с мен. Искат ти да се заемеш с това, Индиана. Ти и никой друг.

Инди седна зад бюрото си и заби поглед в чашата. Всичко – студенти, книги, статии, научни спорове, дебати, – всичко остана на заден план пред възможността да се действа, пред осезаемата представа за мечтаната реликва.

– Разбира се, като си ги знаем военните, те изобщо не гледат сериозно на цялата тая история за мощта на Кивота. Не искат да се забъркват в разни там митологии. Та те са войници, а войниците си въобразяват, че са заклетни реалисти. Искат Кивота – ще се опитам да цитирам: заради „историческото и културното му значение“ и защото „такъв безценен предмет не би трябвало да попада в ръцете на един фашистки диктатор“, или нещо такова.

– Не ме интересуват техните аргументи – каза Инди.

– Освен това ще платят прилично.

– Не ме интересуват и парите, Маркърс – махна пренебрежително Инди – Кивотът за мен е олицетворение на загадките в археологията, на всичко онова, което лежи под земята и чака откривателите си. За мен намирането му не се измерва в пари. – Той шракна с пръсти.

Броди кимаше разбиращо.

– Нали Музеят ще получи Кивота?

– Разбира се.

– Ако изобщо съществува. Нека да не храним големи надежди.

Инди се изправи:

– Трябва първо да открия Абнър. Това е първата крачка. Ако медальонът е у него, трябва да го получи преди противника. Логично, нали? Без медальона няма Кивот. И така, къде да търся Абнър? – Той замълча, осъзнавайки колко трескаво говори. – Мисля, че знам откъде да започна.

– Толкова време мина, Индиана. Нещата се променят.

Какво искаше да каже с това „Нещата се променят“? Очевидно говореше за Марион.

– Може би ти е простил – добави Броди. – Ами ако още ти се сърди? В такъв случай трябва да допуснем, че може и да не ти даде медальона. Ако изобщо е у него.

– Не ни остава нищо друго, освен да се надяваме, приятелю.

– Както винаги оптимист?

– Не, не както винаги. Оптимизмът крие смъртна опасност.

Броди се разхождаше мълчаливо из стаята, разлиствайки разсеяно ту една, ту друга книга.

– Искам да внимаваш, Индиана – каза той сериозно.

– Аз винаги внимавам.

– Понякога си доста безразсъден. И ти много добре го знаеш. Кивотът е нещо съвсем различно. С много по-съдбоносно значение. По-опасно ще бъде. – Броди захлопна една книга, сякаш, за да наблегне на последните си думи. – Аз не споделям скептицизма на военните. Мисля, че Кивотът крие тайни, и то опасни тайни.

Инди понечи да каже нещо язвително, нещо за мелодраматичните нотки в гласа на своя приятел. Но по изражението му разбра, че не бива.

– Не искам да те изгубя, Индиана, колкото и да е висок залогът. Разбираш ли?

Двамата си подадоха ръце. Дланта на Броди беше влажна.

Инди стоя до късно тази нощ. Сам. Не можеше да заспи. Не

можеше да успокои духа си. Обикаляше от стая в стая, свиваше и отпускаше юмруци. Дали Рейвънуд ще му помогне след толкова години? Дали ще му се притече на помощ, ако дръжката е у него? И зад всички тези въпроси изплуваше още един: Дали Марион е все още при баща си? Инди най-после се установи в кабинета и вдигна крака на бюрото си, пробягвайки с поглед из задръстената с всевъзможни предмети стая. После затвори за миг очи, опита да се съсредоточи. Изведнъж стана, взе от лавицата един екземпляр от дневника на Рейвънуд, подарък от добрите стари времена, и го разлисти: разочарованията на учения се низеха едно след друго – и най-обещаващите разкопки не оправдаваха очакванията. Някои от тях разкриваха най-невероятни неща за местонахождението на Кивота. Издирването му се бе превърнало в мания за стария Абнър, всеки ред го доказваше. Този Кивот засядаше в съзнанието, в сърцето на човек, ставаше част от въздуха, който диша. Инди разбираше защо старецът е посветил изцяло живота си на това безкрайно дирене, разбираше всеотдайността му, страстта, която го тласкаше от страна в страна, от надежда към надежда. Всичко това беше в дневника, но за дръжката на жезъла нямаше нито дума. Нищо.

Последната точка в дневника беше за Непал, където ученият предвиждаше разкопки. Непал – помисли си Инди, – Хималаите, най-трудният терен на света.

Непал. От там трябва да се започне. Инди попрелисти още малко дневника и го остави, чудейки се как ще го посрещне Марион.

БЕРХТЕСГАДЕН, ГЕРМАНИЯ

Дитрих се чувствуваше притеснен в компанията на Рьоне Белок. И то не защото му нямаше доверие, не заради това, че Белок се отнасяше към всичко с еднакъв цинизъм, а по-скоро заради странното му обаяние. Човек просто не можеше да го мрази, чувствуваше се пряко волята си завладян от него.

Те се бяха разположили в един вестибюл в алпийската резиденция на Фюрера в курорта Берхтесгаден, където Дитрих попадеше за пръв път. Това място го ужасяваше. Белок, напротив, изтегнат небрежно, с изпружени напред крака, нямаше вид на изтерзан от подобни чувства. Все едно че се бе разположил в някое долнопробно френско кафене, като онова, в което го бе открил Дитрих в Марсилия.

Никакво уважение – помисли си Дитрих. – Не схваща колко е сериозен моментът. Дразнеше го държането на археолога. Заслуша се в мелодичните удари на стенния часовник. Белок въздъхна, размърда се и погледна своя.

– Какво чакаме, Дитрих? – попита той.

– Фюрера ще ни приеме, когато се освободи, Белок. – Неволно шепнеше. – Да не мислите, че единствената му грижа в момента е да си приказва с вас за някакъв музеен експонат.

– Музеен експонат ли? – Белок не можа да сдържи презрението си. Колко невежи бяха тези хора. Колко малко разбираха от история. Все върваха не в това, в което трябва, строяха помпозни арки и паметници, устройваха паради на наперената си армия – не можеха да разберат, че насила не се внушава страхопочитание към историята, че то съществува от само себе си, а не се постига по пътя на грандоманията и възвеличаването. Кивотът! Само при мисълта, че е възможно да бъде открит Кивотът, Белок потръпваше от нетърпение. Защо трябваше да разговаря с този жалък, дребен бояджия? Да изтърпи цяла среща с него, когато разкопките в Египет вече са започнали? Какво би могъл да научи от Хитлер? Нищо. Абсолютно нищо. Най-много да му изнесе някоя надута лекция. Някоя самомнителна пледоария за величието на Райха. За това че ако Кивотът съществува, той трябва непременно да принадлежи на Германия.

Какво знаеха те? Кивотът не принадлежеше никому. Ако действително притежаваше чудотворна мощ, той трябваше пръв да го открие.

Не можеше подобно оръжие да попадне току-така в ръцете на онзи маниак, който сега седеше в някоя от съседните стаи и го караше да чака.

Загубил търпение, Белок отново въздъхна и се размърда неспокойно на стола си. Най-после стана, приближи се до прозореца и разсеяно зарея поглед към планината. Мислеше си за момента, когато ще отвори Кивота, ще погледне вътре и ще съзре реликвите – каменните плочи, които Мойсей бе свалил от планината Синай. Представяше си как ръката му повдига капака, чуваше собствения си глас, а после идваше мигът на откровението. Най-великият миг в един човешки живот! Нямаше по-голяма награда от Ковчегата на Закона.

Когато се обърна, видя, че Дитрих го гледа. Германецът забеляза странните пламъчета в очите на Белок, леката му усмивка – сякаш се усмихваше на нещо свое, наслаждаваше се на някакъв анекдот, на приятна мисъл. Никакво доверие нямаше на този човек, но това беше работа на Фюрера, той бе поискал най-добрия, той бе пожелал да намерят Ръоне Белок.

Часовникът удари „и четвърт“. В коридора отекнаха стъпки. Белок се извърна в очакване към вратата, но стъпките отминаха и той тихо изруга на френски.

– Колко още ще чакаме? – попита французинът.

Дитрих вдигна рамене.

– Не ми казвайте! Фюрера живее според собствената си представа за времето, за която ние, простосмъртните, нямаме и понятие, нали така? Може би има собствена концепция за времето. Може би си въобразява, че е стигнал до дълбоки прозрения за естеството му. – Белок замахна в знак на отчаяние и се усмихна.

Дитрих се размърда неспокойно, притеснен, че стаята може би се подслушва и Хитлер чува тези безумни приказки.

– От нищо ли не ви е страх, Белок?

– Бих могъл да ви отговоря, Дитрих, ако не бях сигурен, че няма да ме разберете.

Те замълчаха. Белок започнала нервнички. Всеки изгубен момент го влудяваше. Скоро щеше да се разчуе за разкопките, новината не можеше дълго да се пази в тайна. Той се надяваше на секретността на германските служби за сигурност.

– Не ми обясните добре как точно ще се сдобием с дръжката на жезла – обърна се той към германеца. – Непременно трябва да знам.

– Погрижили сме се за това. Изпратени са хора.

– Какви хора, Дитрих? Има ли сред тях археолог?

– Защо? Не.

– Ченгета ли, Дитрих? Някои от вашите биячи?

– Професионалисти.

– Но не археолози, нали така? Как ще разберат, че са открили медальона? Как ще разберат, че не е фалшификат?

Дитрих се усмихна:

– Тайната е да знаеш къде да търсиш, Белок, а не какво точно търсиш.

– Човек като Рейвънуд не се сплашва лесно.

– Да съм споменавал „заплаха“?

– Не беше необходимо. Много добре знам, че без заплаха не може.

Ще се убедите, че не съм някой капризен педант. По моему точно обратното.

Дитрих кимна. Отново се чуха стъпки. В стаята влезе униформен сътрудник, облечен с една от онези черни куртки, които Дитрих ненавиждаше. Служителят им кимна да го последват.

Щяха да прекрачат светилището. Светая светих на дребния бояджия, който си бе въобразил, че е Духът на историята и отказваше да види истината. Единствената история, от която се интересуваше Белок, лежеше погребана в пясъците на Египет. Само да му потръгне! Малко да му потръгне!

Лабилен човек се оказа този Дитрих. Беше преbledнял и вървеше като осъден, който отива на екзекуция. Тази мисъл се стори забавна на Белок.

НЕПАЛ

Самолетът летеше над заснежените планини, гмурваше се и изплуваше от мъглата, от пелената гъсти облаци. Непристъпните върхове бяха застинали, неподвижни, забулени с воали от мраз, които ледените вихри сякаш никога не можеха да разпръснат.

Какъв път! – помисли си Инди, който гледеше през илюминатора. – Какъв дълъг път! Прекосихме целите Американски щати до Сан Франциско, после взехме самолета до Китай, от Хонконг излетяхме за Шанхай и сега тази стара машина ни е понесла към Катманду.

Той потрепера при мисълта за мрачните, негостоприемни Хималаи – острите зъбери, неотбелязаните на картата каньони и долини, дебелият сняг, покриващ всичко. Странно как хората тук оцеляваха, трудеха се, обичаха, как животът изобщо течеше в тази непонятна среда! Той затвори книгата, която четеше, бръкна във вътрешния джоб на якето си и напипа пачката банкноти, „отпуснати в аванс от военните сили на САЩ“, както се бе изразил Маркъс Броди. Това бяха повече от пет хиляди долара, с които Инди възнамеряваше да предразположи Абнър Рейвънуд, в случай че не е променил отношението си към него. Нещо като дребен подкуп, la mordida. Възрастният учен сигурно се нуждаеше от пари, тъй като, доколкото Инди знаеше, от години не бе преподавал. Усетил безпаричието, бича за научния изследовател, сигурно неведнъж е бил принуден да протяга паничката за милостиня. Пет хиляди! Цяло състояние! – помисли си Инди, който никога не бе носил толкова пари у себе си и сега се чувствуваше притеснен. Парите никога не бяха имали значение за него – в мига, в който ги спечелеше, гледеше да ги похарчи.

Той затвори очи. Дали Марион беше при баща си? Малко вероятно. Кой знае къде беше, може би женена вече някъде в Съединените щати? Ами ако все още живееше с баща си? Тогава? Той изведнъж разбра, че няма да може да погледне Рейвънуд в очите.

Толкова години минаха. Може би нещата са се променили. Ами! Как ще се променят с такъв упорит човек като Абнър! Сърди му се, и това си е. Ако някой от колегите ти е флиртувал със собствената ти дъщеря, дълго ще му имаш зъб. Инди въздъхна. Защо не се показва по-силен тогава? Защо се поддаде на тази слабост? Защо се увлече? Да хлътне толкова по едно дете! Но пък и тя не приличаше на дете – беше женствена, нещо в погледа ѝ подсказваше, че е преждевременно съзряла.

Хайде стига! – каза си той. – Забрави! Сега не ти е до това. Та Непал е само първата стъпка към Египет.

Първата, но затова пък гигантска стъпка.

Самолетът започна да се приземява – почти неусетно в началото, после все по-осезаемо, докато най-накрая се спусна рязко надолу, устремен към пистата за кацане. В снежната пустиня трептяха светлинките на някакъв град. Инди затвори очи в очакване на момента, когато колелата ще допрат земята и ще засвистят от спирачките. Самолетът се насочи към голям хангар, който очевидно бе превърнат в аерогара. Инди стана, събра документите и книгите си, взе куфара изпод седалката и се запъти към изхода.

Индиана Джоунс не бе забелязал човека с шлифера, който вървеше след него. Този пътник се качи в Шанхай и по време на цялото пътуване го наблюдаваше.

Бърснещият вятър пронизваше Инди. Той наведе глава и забърза към хангара, като прикрепяше старата си шапка с едната ръка, а в другата носеше картонения си куфар. Вътре беше малко по-топло, но не, защото имаше отопление, а понеже бе претърпкано с народ. Формалностите на митницата приключиха бързо, но после го обсадиха просяци: слепци, сакати деца, двама паралитици, някакви сбръчкани същества с неопределен пол. Вкопчваха се в него, умолявайки го да им даде нещо, но той знаеше, че започне ли да раздава подаяния, няма да може да се отърве, затова ги отмина, изненадан, че мястото е толкова оживено. Приличаше по-скоро на пазар, отколкото на летище: беше осеяно със сергии, навред шареха животни, суетяха се хора. Едни печеха питки на жар, други играеха на зарове, трети участваха в търг на магарета – проскубаните дръгливи животни с помътнели очи бяха подредени до стената. Просяците не спираха да го преследват. Той забърза. Отминаваше търговци на валута, сергии с непознати плодове и зеленчуци, продавачи на килими, шалове и дрехи от якова кожа. Една след друга се нижеха примитивните, набързо сковани будки за храна и напитки, наоколо се носеха всевъзможни миризми – на препържена мас, на парфюми, на екзотични подправки.

Изведнъж чу познат глас и се спря, пъдейки с куфара си просяците. Затърси с поглед в тълпата и изведнъж съзря Лин Сю. Същият след толкова години! Приблужи се до дребния китаец и енергично разтърси десницата му. Сбръчканото лице на Лин Сю грейна в беззъба усмивка, той хвана Инди под ръка и го поведе навън към улицата. Обхванат сякаш от желание за мъст развилнелият се вятър виеше и помиташе всичко пред

себе си. Влязоха в един вход.

– Радвам се да те видя пак – каза Лин Сю с особения си силен акцент. – Толкова години минаха.

– Да, толкова години – съгласи се Инди. – Колко станаха? Дванайсет, тринайсет?

– Дванайсет. – Лин Сю млькна и погледна навън. – Получих телеграмата ти. – Гласът му секна. Нещо на улицата оеше привлякло вниманието му. – Извинявай за въпроса, стари приятелю, но да си забелязал някой да те следи?

Инди се смути:

– Не, нищо не съм забелязал.

– Няма значение. Понякога очите лъжат.

Инди огледа улицата, но не видя нищо особено. Кепенците на дюкнчетата бяха спуснати, само от едно кафене струеше бледа, мъждива светлина.

– Направих нужните проучвания, както ме помоли – каза дребният китаец след кратко колебание.

– И?

– Много е трудно да получиш сведения в страна като тази. Нали разбираш? Липсват комуникации. Пък и времето, и тоя проклет сняг! Телефонната система е примитивна, ако изобщо я има. – Лин Сю се засмя. – Все пак научих, че Абнър Рейвънд е дал за последен път признак на живот някъде около Патан. Толкова знам със сигурност. Всичко друго са слухове и догадки.

– Патан, казваш. Преди колко време?

– Трудно е да се определи. Може би преди три години. – Лин Сю сви рамене. – Много съжалявам, приятелю, не можах да се справя по-добре.

– Чудесно си се справил. Има ли вероятност още да е там?

– Никой не е чул да е напуснал страната. Освен това – Лин Сю потрепера и вдигна яката на дебелилото си палто.

– И толкова е достатъчно – каза Инди.

– Искаше ми се да ти кажа повече. Не съм забравил колко ми помогна последния път.

– Просто се застъпих за теб пред имиграционните власти.

– Да, но ги увери, че работя във вашия музей, което не беше истина.

– Аха, чиста лъжа си беше.

– Приятелството значи взаимопомощ.

– Точно така – съгласи се Инди. Беше свикнал с тези плоски

източни мъдрости, сякаш извадени от писанията на някой третокласен Конфуций. Освен това Лин Сю се бе справил почти професионално. – Как да стигна до Патан?

Лин Сю вдигна многозначително пръст:

– Ето тук ще ти помогна. Всъщност вече съм подготвил нещата.

Ела с мен.

Инди тръгна след дребния човек. Скоро стигнаха до голяма черна кола, паркирана край тротоара.

– Автомобилът ми е на твое разположение – обяви с тържествена гордост китаецът.

– Сигурен ли си?

– Разбира се. Вътре ще намериш необходимата карта.

– Трогнат съм.

– Дребна работа.

Инди погледна през прозореца на колата. От протритата кожа на тапицерията стърчаха пружини.

– Каква марка е? – попита той.

– Куча марка – каза китаецът. – Сглоби я един автомонтъор в Китай и ми я изпрати. Полуфорд, полуситроен. Може да има части и на морис.

– Как, за Бога, я поддържаш?

– Ами. Стискам палци да не се повреди. – Лин Сю се разсмя и подаде на Инди връзка ключове. – Досега не ме е предала. Което е добре, защото пътищата са ужасни.

– Каж ми нещо за пътя до Патан.

– Много е лош. С малко повече късмет ще избегнеш снега. Следвай маршрута, отбелязан на картата. Ще се справиш.

– Не зная как да ти благодаря – рече Инди.

– Няма ли да преспиш тук?

– Сигурно няма.

Лин Сю се усмихна:

– Да нямаш как беше? Краен срок.

– Точно така – краен срок.

– Ах, тези американци! Вечно имат краен срок и вечно страдат от язва.

– Все още нямам язва – каза Инди и отвори вратата на колата, която изскърца силно.

– Амбреажът не работи добре и воланът нещо не е в ред – каза Лин Сю, – но ще те закара и ще те върне.

Инди хвърли куфара си на задната седалка.

– Какво повече може да иска човек? – каза той.

– Всичко хубаво, Ин-ди-ана! – Името на Джоунс прозвуча съвсем по китайски.

Сбогуваха се. Инди влезе в колата, запали я, моторът изръмжа и бричката потегли. Той помахна на китаеца, който вече бе тръгнал надолу по улицата, щастлив, че е успял да обслужи с автомобила си на един американец. После хвърли един поглед на картата. Надяваше се да е точна, защото не можеше да разчита на пътни знаци в тази страна.

От няколко часа вече караше по маркирания от китаеца маршрут. Нощта започваше да се спуска над обграждащите го откъдето планини. На места пътят ставаше непроходим и се налагаше едва да пъпли, или да слиза и да чисти снега. Мрачно, потискащо място. Инди се чудеше как живеят хората тук в тази вечна зима. На покрива на света. Дяволски пуст покрив, няма що! Лин Сю очевидно нямаше нищо против да живее в Непал: бизнесът му вървеше, стоките хвърчаха насам-натам по съмнителни канали. Непал – оттук минаваше световната контрабанда на крадени предмети на изкуството, антики и наркотици. Властите си затваряха очите с протегнати за тлъсти подкупи ръце.

Капнал от умора, Инди се прозяваше и мечтаеше за чаша кафе. Мил след миля скърцаха ресорите на „кучата марка“, гумите хрущяха по снега. Най-неочаквано, преди още да разбере къде се намира, той се озова в околностите на някакъв град. Нямаше ни табела, ни дявол. Инди спря и разтвори картата. Сигурно бе стигнал в Патан, защото това беше единственият отбелязан град. Той бавно подкара към мизерните къщички и глинените колиби без прозорци, които се виждаха в далечината. Навлезе в тясна алея – нещо като главна улица. От двете страни се редяха магазинчета и безистени, зад чиито остри ъгли започваше мракът. Той спря колата и се огледа. Странна улица – подозрително тиха.

В този миг забеляза, че зад него идва друга кола. Тя кривна, за да го заобиколи, набра скорост и отмина. Чак тогава Инди си даде сметка, че не бе видял друга кола по целия път. Какво затънтено място! – помисли си той, опитвайки се да си представи как живее тук Абнър Рейвнуд. Беше направо непоносимо.

Някой идваше към него. Един едър мъж, облечен с кожух, се клаушкеше като пиан по улицата. Инди излезе от колата и го почака да се приближи. Непознатият толкова вонеше на алкохол, че Инди извърна лице.

Човекът отстъпи, сякаш се изплаши да не бъде нападат. Инди

протегна ръце, за да покаже, че не възнамерява да му стори нищо лошо, но той продължаваше да го гледа подозрително. Явно беше от някакъв смесен произход: продълговатите му азиатски очи контрастираха с широките скули, загатващи славянска жилка.

– Търся Рейвънуд – каза Инди на английски. Какъв абсурд! Посред нощ в тази пустош да питаш за някого, и то на неразбираем език. – Един човек на име Рейвънуд – повтори той.

Непознатият го гледаше зяпнал, недоумяващ.

– Да поз-на-ва-те ня-кой на и-ме Рей-вън-уд? – попита отново Инди така, сякаш говореше на малоумен.

– Рейвънуд? – повтори човекът.

– Точно така, приятел.

– Рейвънуд. – Непознатият все едно се наслаждаваше на думата като на някаква екзотична подправка.

– Да. Правилно. Може би цяла нощ ще седим тук и ще си мърморим – каза Инди отчаян. Започна да го наляга умората.

– Рейвънуд. – Непознатият се усмихна и посочи надолу по улицата. Инди видя някаква светлина в далечината. Човекът сви ръка в шепа и я доближи до устните си, като чаша, от която отпива. Продължавайки да сочи в същата посока, той закима енергично. Инди разбра, че трябва да тръгне към светлината.

– Много съм ви задължен – каза той, влезе в колата и подкара нататък.

Скоро наближи нещо като таверна, над която висеше надпис на английски „Гарвана“. Пияният беше събъркал. Е, щом това е единствената кръчма, отворена по това време, по-добре да влезе и да попита дали някой не знае нещо за археолога. От кръчмата се носеше врява, каквато могат да вдигат само хора, които от доста часове убиват времето си в пиене. Стана му приятно да види признак на живот в тази пустош, прииска му се и той да бъде сред тях. Хубава работа – рече си той. – Да не си бил целия тоя път, за да се натрякаш като турист, който иска да вкуси от всичко в чуждата страна. Имаш цел. Ясна цел.

Той се упъти към входа. Къде ли не съм бил – каза си, – но това място бие всички рекорди. Вътре се беше събрала странна компания, имаше хора от всички раси. Сякаш някой беше гребнал с черпака в казана от народности и го беше изсипал тук, сред тази тъмница. Това е върхът. – засмя се Инди на себе си. Шерпи, планински водачи, непалци, монголци, китайци, индийци, брадясали алпинисти, готови всеки момент да се търкулнат в пропастта на забравата. Сбирщината си я

биваше.

Ясно – помисли си той, – по всичко личи, че се намирам в Непал. Това са контрабандисти на наркотици, бандити. Инди затвори вратата след себе си и на полицата зад дългия бар забеляза огромен препариран гарван със злокобно разперени криле. Какъв зловещ символ! – помисли си той, смутен от странното съвпадение между името на Абнър и името на тази кръчма. Дали беше съвпадение наистина? Сред миризмата на пот, алкохолните изпарения и тютюневия дим Инди разпозна сладкия аромат на хашиш.

Нещо ставаше на бара, където се беше струпала цялата клиентела. Сигурно се надпиваха, защото на тезгяха бяха подредени празни чаши. Един едър мъж, който едва се държеше на крака, крещеше нещо с австралийски акцент и протягаше ръка към следващото си питие.

Инди се приближи. Точно така – надпиваха се. Кой ли беше съперникът на австралиеца? Той се опита да си проправи път през навалищата.

И в следващия миг му се зави свят, усети стягане, пронизваща болка в гърдите. Времето спря – пред очите му изникна образ от миналото, недокоснат, непокътнат от времето. Илюзия. Мираж. Инди разтърси глава, за да се увери, че не сънува.

Марион.

Разпуснатата тъмна коса падаше на вълни по раменете ѝ; в големите ѝ кафяви очи, които обхождаха околния свят с лека насмешка и недоверчивост, прозираше интелект; ах тези очи, които те пронизваха и отгатваха най-съкровените ти желания! Може би само извивката на устните ѝ се бе променила и тялото ѝ бе понаедряло. Но това беше Марион, същата, каквато я помнеше.

И ето че се надпиваше с някакъв австралийски мечок! Той не смееше да помръдне, докато тълпата се надпреварваше да залага. И за най-наивния зрител беше повече от ясно, че австралиецаът не може да бъде победен от някаква си жена, висока не повече от метър и петдесет. Но тя пресушаваше чаша след чаша, не оставаше по-назад от него.

Нещо вътре в Инди, дълбоко в душата му, се размекна. Прииска му се да я изведе от това нелепо място. Не – каза си. – Тя вече не е дете, вече не е дъщерята на Абнър, а самостоятелна жена, и то красива. Много добре знае какво прави. Сама може да се грижи за себе си – дори тук, сред тази пъстра банда неудачници, мошеници и пияници. Марион гаврътна поредната чаша. Тълпата изрева. Струпа още пари на бара. Още възгласи. Австралиецаът залитна, посегна към поредното си питие и в

следващия миг падна назад като посечено дърво. Изумително! Марион отметна черната си коса, събра парите и извика нещо на непалски към зяпачите. По тона ѝ Инди разбра, че обявява край на забавлението им за тази вечер. Но на бара имаше още една чаша и те нямаше да помръднат, докато не я изпие.

Тя се огледа, каза: „Глупаци!“, след което пресуши и нея. Тълпата отново нададе рев, Марион размаха ръце и посетителите започнаха неохотно да се разпръсват. Барманът, висок непалец, ги подкара към изхода с дръжка от брадва в ръка. За да затвориш подобна кръчма, момееш да си послужиш и с нещо по-сериозно от брадва – помисли си Инди.

Барът опустя – и последните клиенти се бяха изнизали.

Марион мина зад тезгяха, вдигна глава и се обърна към Инди:

– Ей, не ме ли чу? Да не си глух случайно? Затваряме, разбра ли? Баира чу кайхо?

Тя тръгна към него. И в следващия момент се спря, позна го.

– Здравсти, Марион – каза той.

Тя не помръдна. Не откъсваше поглед от него.

Мъчеше се да си я представи, каквато беше преди, но му бе трудно. Гърлото му отново се сви, сякаш нещо го давеше.

– Здравей, Марион – повтори той и седна на високия стол до бара.

В погледа ѝ като че проблесна старото чувство, но последвалата ѝ реакция го стъписа. Тя сви ръката си в юмрук и със силно дясно кроше го събори от стола.

– И аз се радвам да те видя – усмихна се той, като потриваше челюстта си, проснат на пода.

– Ставай и се махай! – отсече тя.

– Чакай, Марион!

– Още веднъж ще те ударя. Тя се надвеси над него.

– Не се и съмнявам – каза той и се изправи на крака. Челюстта го болеше. Къде ли се е научила да се бие така? Впрочем къде ли се е научила да пие така? Странно, странно. Момичето се е превърнало в жена, а жената в кошмар.

– Нямаме какво да си кажем.

Той изтупваше прахта от дрехите си.

– Добре, добре. Не искаш да ми говориш. Разбирам.

– Не може да бъде!

Колко е язвителна! – помисли си Инди. – С какво съм заслужил тази грубост? Да, като че ли разбирам.

– Дойдох да се видя с баща ти – каза той.

– Закъснял си с две години.

Инди видя как непалецът поглажда дръжката на брадвата. Опасен тип беше.

– Всичко е наред, Мохан. Хайде, прибирай се! Аз ще се оправя. – Марион презрително махна към Инди.

Мохан остави дръжката на бара. Тя кимна, при което той сви рамене и излезе.

– Как така съм „закъснял“ с две години? – попита бавно Инди. – Какво се е случило с Абнър?

За първи път нещо в Марион омокна. Във въздишката ѝ се прокрадваша стара тъга.

– Ти как мислиш? Затрупа го лавина. Какво друго можеше да му се случи? Нали целият му живот мина в разкопки. Доколкото знам, все още е горе някъде в планината, консервиран в снега.

Тя се извърна и си наля нова чаша. Абнър мъртъв! Не беше възможно! Сякаш отново го удари.

– Беше убеден, че любимият му Кивот е заровен тук някъде в планините. – Марион надигна едно шише. Маската ѝ бе започнала да се разпуква и тя се бореше да не се издаде, да не проличи слабостта ѝ.

– Цялото ми детство мина по тези безумни разкопки из целия свят. И сега какво? Взе, че изчезна. Не ми остави нито цент. Представяш ли си как съм живяла, Джоунс? Работех тук. И то не като барманка, разбиращ ли?

Инди не можеше да повярва. У него се разбушуваха странни непознати чувства.

Изведнъж му се стори много крехка и уязвима. И много красива.

– Собственикът на заведението полудя. Тук всички полудяват рано или късно Изпратиха го в лудница и познай какво? Остави ми кръчмата. Закопа ме до края на живота ми. Представяш ли си каква участ?

Това беше твърде много за Инди. Искаше му се да каже нещо, да я успокои. Но не знаеше какво, не му идваха думи.

– Съжалявам – каза той.

– Ах, нима!

– Наистина съжалявам.

– Мислех, че съм влюбена в теб – каза тя, – а гледай ти как се отнесе със съкровено ми чувство!

– Не съм искал да те засегна.

– Тогава бях дете!

– Било, каквото било. Съжалявам за постъпката си, не мога да я

обясня. И не очаквам да я оправдаеш.

– Не беше честно, Индиана Джоунс. И ти много добре знаеше, че е непочтено.

Инди мълчеше, питайки се как би могъл човек да се извини за някогашните си прегрешения.

– Ако можех да се върна с десет години назад, ако можех да поправам станалото повярвай ми, Марион, щях да го сторя.

– Знаех, че един ден ще влезеш през тази врата. Не ме питай защо, просто го предчувствах.

– Защо не се върна в Щатите?

– Нямах пари. Просто и ясно. Не можех да се върна с празни ръце.

– Сега мога да ти помогна. Крайно време е да ти помогна.

– Затова ли се върна?

Той поклати глава:

– Трябва ми един предмет, който е притежавал баща ти.

Марион посегна да го удари, но този път Инди беше подготвен и я хвана за китката.

– Негодник! – каза тя. – Остави стареца на мира! Бог е свидетел, че му причини големи неприятности!

– Ще ти дам пари – каза той.

– Колко?

– Достатъчно, за да не се върнеш в Щатите с празни ръце.

– Я виж ти! Там е работата, че продадох всичко. Всичките му боклуци. Целия си живот пропиля заради тия вехтории.

– Всичко? Всичко ли продаде?

– Май си разочарован. Как се чувствате, мистър Джоунс?

Инди се усмихна, развеселен от кратката ѝ победа. Дали наистина беше продала колекцията на Абнър? Дали е била толкова ценна?

– Обичам да те гледам посърнал. Ще те черпя една чашка. Какво ще пиеш?

– Сода – въздъхна той.

– Сода ли? Вкусът ти се е променил, Индиана Джоунс. Аз предпочитам уиски.

Обичам бърбън, джин и водка, но не и бренди. Отказах се от брендито.

– Доста си пийваш май.

– Това не ти е Скенектади, приятел. Той потърка брадичката си. Умори се да се брани.

– Колко пъти да ти кажа, че съжалявам, Марион?

Тя бутна към него чаша минерална вода, той отпи и направи гримаса.

– В брой ли ще дадеш? – попита Марион, облягайки лакти на бара.

– Да.

– Кажу какво точно търсиш. Кой знае? Може да открия на кого съм го продала.

– Едно бронзово украшение с формата на слънце и инкрустиран червен кристал. Било е част от дръжката на жезъл. Познато ли ти е?

– Може би. Колко плащаш?

– Три хиляди долара.

– Малко е.

– Добре, мога да кача до пет. Щом се върнеш в Щатите, ще получиш повече.

– Изглежда, е много важна тая дръжка.

– Може и така да е.

– Имам ли думата ти?

Той кимна.

– И друг път си ми давал думата си, Инди. При последната ни среща обеща, че ще се върнеш. Помниш ли?

– Ами ето, върнах се.

– Пак същия негодник!

Тя стана, заобиколи бара и се приближи до него:

– Дай ми петте хиляди сега и ела утре.

– Защо утре?

– Защото така казах. За да не ме изиграеш пак.

– Добре, вярвам ти. – Той извади парите и ѝ ги подаде.

– Какъв глупак си!

– Да – въздъхна той. – И други са ми го казвали.

Инди слезе от стола. Чудеше се къде ще прекара нощта. В някоя преспа. Ако Марион се придържа към стила си. Той тръгна към вратата.

– Направи нещо за мен – каза тя.

Той се обърна.

– Целуни ме.

– Да те целуна ли?

– Да, хайде, освежи ми паметта!

– Ами ако откажа?

– Утре да не си се появил!

Той се засмя. Наведе се към нея, изненадан от желанието, което се надига в него, а после от страстта, с която тя го дръпна за косата и впи

устни в неговите. Това нямаше нищо общо с целувките на момичето, което бе познавал. Целуваше го веща, опитна в любовта жена.

Марион се отдръпна, усмихна се и протегна ръка към чашата си.

– А сега се махай!

Тя го проследи с поглед, докато затвори вратата след себе си, и посто-
тя така известно време, след което отвърза шала около шията си и из-
дърпа верижката, която висеше между гърдите ѝ – в края ѝ имаше брон-
зов медальон с формата на слънце и инкрустиран кристал.

Тя го погали замислено.

Инди трепереше от студ, докато вървеше към колата си. Ами сега
какво да прави? Да обикаля града до сутринта? Малко вероятно беше да
намери хотел с три звезди в Патан, и в колата не му се спеше. До сут-
ринта щеше да се вкочани. Ако и дам известно време – помисли си, –
може би ще омокне. Ако се върна пак, ще прояви любезност като всеки
съдържател на хотел. Той влезе в колата, задуха в шепите си, за да ги
стопли и запали мотора. Воланът лепнеше от студ.

Инди бавно потегли, без да забележи сянката на човека с шлифера,
който се бе качил на самолета с него в Шанхай, така наречения Тохт, из-
пратен в Патан по спешното нареждане на отговарящия за Специалната
колекция от антики на Третия райх. Тохт, който бе застанал в един вход
сега пресече улицата заедно със своите наемници: един германец с
превръзка на окото, един непалец с кожух и един монголец с автомат,
готов да стреля по всичко, което влезе в полезрението му.

Групата спря пред вратата на „Гарвана“ още докато Индиана Джо-
унс оставяше след себе си дияр от червена светлина.

Както стоеше замислена пред камината с ръжен в ръка и от време
на време се опитваше да съживи догарящия огън, Марион неволно зап-
лака. Съзнаваше слабостта си, но не можеше да се пребори с нея. Ах, то-
зи негодник Джоунс! Десет години скита насам-натам по света и сега
пак навлиза с танцова стъпка и с нови обещания в живота ѝ. И в миг де-
сетте години се стопиха, времето прелисти своите страници и тя си
спомни как като петнадесетгодишно момиче си бе въобразила, че е влю-
бена в красивия млад археолог, за когото баща ѝ я беше предупредил.
Спомни си как ѝ бе казал: „Само ще страдаш, дори с времето да ти ми-
не, моето момиче.“ Е, страдала бе, но не ѝ беше минало. Сигурно имаше
истина в думите, че първият мъж, първата любов никога не се забравя.
Тя не можеше да забрави сладостния трепет, който я обземаше, према-
ляването при мисълта за целувките му, за допира на ръцете му. До този
момент нищо не бе изостряло така сетивата ѝ, не бе имала чувството, че

лети, че се носи на крилата на любовта, сякаш е безплатна, прозрачна.

В следващия миг Марион се съвзе и реши, че е глупаво да плаче само защото господин Археологът отново бе прекрачил прага и. Да върви по дяволите! – каза си тя – Добре, че даде парите.

Объркана, младата жена се приближи до бара, откачи верижката с медальона от шията си и я сложи на дървения плот. После взе парите, които Индиана беше оставил пресегна се и ги прибра в една дървена кутийка. Съзерцавайки медальона в сянката на препарирания гарван, тя чу шум при вратата и в следващия миг в салона нахлуха четирима мъже. Веднага ѝ стана ясно, че в основата на всичко е добрият стар Джоунс. В какво ли ме е забъркал пак? – запита се тя.

– Затворено е. Съжалявам – каза Марион.

Човекът с шлифера, чието лице напомняше на отворен бръснач, се усмихна:

– Не сме дошли да прием – поясни той със силен немски акцент.

– А-а – каза тя, разглеждайки приятелите на Бръснача, непалеца и монголеца (Боже, с автомат!), които шареха из салона. Сети се за медальона. Мъжът с превръзката на окоето току-що бе минал покрай него.

– Какво искате? – попита тя.

– Същото, каквото и вашият приятел Индиана Джоунс – отговори немецът – Сигурно е споменал за какво е дошъл.

– Не, съжалявам.

– Тогава трябва да го е получил.

– Не ви разбирам.

Немецът запретна шлифера си и седна.

– Простете, не се представих. Тохт, Арнолд Тохт. Джоунс пита за някакъв медальон, нали така?

– Може и да е питал. – Тя се чудеше как да се добере до пушката, която беше оставена зад препарирания гарван.

– Моля, не си правете глупави шегички с мен! – каза Тохт.

– Добре. Той ще дойде утре. Защо не наминете и вие? Ще организираме един хубав търг, щом проявявате толкова голям интерес към този медальон.

Тохт поклати глава:

– Боя се, че няма да стане. Предметът ми трябва тази вечер, фройлайн. – Той стана, отиде до камината, наведе се и взе нажежения ръжен.

Марион престорено се прозя.

– Не е у мен. Елате утре. Уморена съм.

– Съжалявам, че сте уморена. Няма как. – Той кимна на монголеца,

който хвана и изви назад ръцете на Марион.

Тохт започна да се приближава с ръжена към нея.

– Като че ви разбирам – каза тя. – Чакайте да помисля.

– Да, да – въздъхна Тохт, все едно е уморен да упражнява насилие, но всъщност въздишката му беше престорена, защото продължи да доближава ръжена към лицето на Марион. Чувствайки вече топлината на нагорещения метал, тя се извърна и понечи да се освободи от ръцете на монголеца, но напразно.

– Чакайте, ще ви покажа къде е.

– Вече изпусна тази възможност, малката ми – каза Тохт.

Закоравял садист – помисли си Марион. – Пет пари не дава за медальона, мечтае само да чуе как това желязо съска върху лицето ми. Тя отново се замята. Добре, изгубила съм всичко, ще загубя и приятната си външност – помисли си Марион и се опита да захване ръката на немца, който ѝ зашлеви силен шамар. Дланта му миришеше на восък.

Младата жена беше вперила очи в нагорещеното желязо, което се доближаваше. На двайсет сантиметра. На десет. На пет. Призля ѝ от топлината и мириса на нажежен метал.

И тогава.

Тогава всичко стана като насън. Събитията се развиха главоломно, насложиха се, размиха се като мастилена рисунка под дъжда. Чу се пукот, силен пукот, европейецът вдигна ръка, ръженът полетя и се заби в завесите, където продължи да тлее. Монголецът отпусна хватката си и Марион зърна Индиана Джоунс, застанал на прага с пистолет в едната ръка и онзи стар камшик в другата. Индиана Джоунс, като кавалеристите, се появяваше в последната минута. „Къде се забави?“ – идеше ѝ да извика.

За частица от секундата атмосферата се наелектризира като пред буря и бурята не закъсня.

Марион се протегна да вземе една бутилка, но Тохт стреля по нея и тя се претърколи сред купчина счупени стъкла. Започна оглушителна стрелба. Монголецът непохватно вдигна автомата. Цели се в Инди – каза си тя. – Право в Инди. Трябва да го ударя с нещо. Марион посегна инстинктивно към дръжката на брадвата и я стовари с все сила по главата му. В този миг вратата изпращя, сякаш беше от картон, и в салона нахлу едър като горила шерп, когото всеки можеше да купи за няколко чаши алкохол. Той хвана Инди откъм гърба и го събори на земята.

– Стреляй, стреляй по двамата! – изкрещя Тохт.

Човекът с превръзката дойде на себе си и насочи оръжието си към

Инди, готов да изпълни заповедта. Марион се изплаши, но в този миг Инди и шерпът едновременно се докопаха до един паднал пистолет и простреляха Превръзката в гърлото. После изгърваха оръжието си и отново се затъркаляха, мъчейки се да се доберат до него. Тохт стреля по Инди. Марион грабна автомата от падналия монголец и се зачуди как да го използва. Намери спусъка, натисна го, прикладът я блъсна силно в рамото, куршумите профучаха покрай Тохт.

Димът я заслепяваше, задушаваше я.

– Да се махаме!

– Ами медальонът? – Той тук ли е?

Марион ритна един горящ стол. От тавана се откърти една греда и се стовари на пода сред облак от пепел и искри.

– Забрави го! – изрева Инди. – Излизай оттук! Веднага!

Но Марион се втурна към мястото, където Тохт бе изпуснал медальона. Кашляйки, опитвайки се да не диша, със смъдящи, насълзени от черния пушек очи, тя се наведе, вдигна медальона с висящия край на шала си и потърси с поглед дървената кутия.

Невероятно! Пепел! Пет хилядарки на дим!

Индиана Джоунс я сграбчи за ръката и я затегли към изхода.

Измъкнаха се навън малко преди таванът да се срути и пламъците да изригнат към небето.

Пепел, жар, горящи греди танцуваха танца на унищожението в студената лунна нощ. Инди и Марион гледаха пожара от отсрещния тротоар.

Той все още я държеше за китката. Това докосване. Толкова време бе минало, а само при допира до него краката ѝ се подкосяваха. Тя издърпа ръката си.

Пожарът се разгаряше все повече. Гредите съскаха, пукаха, прещяха.

– Мисля, че си ми длъжник – каза най-после Марион. – Страшно си ми задължен.

– За какво например?

– Ей, за това. – Тя му показа медальона. Сега съм твой съдружник.

– Съдружник ли? – учуди се той.

– Точно така.

Никой от тях не забеляза Арнолд Тохт, който се отдалечи из тихите улички.

– А сега накъде? – попита Марион, щом се настаниха в колата. Инди не отговори веднага.

– Към Египет.

– Египет ли? – Марион го разглеждаше в профил. На най-екзотичните места ме водиш.

Край пътя израсна внушителният силует на Хималаите. Изведнъж чу смеха на Марион и го обзе лошо предчувствие.

– Какво смешно има? – попита той.

– Ами ти. Ти с твоя камшик.

– Все пак ти спасих живота.

– Не можах да повярвам на очите си като те видях. Помня как се упражняваше всеки ден. Празните бутилки върху зида и ти пред тях с камшика.

Инди беше луд по камшиците още от дете. Като седемгодишен бе гледал един пътуващ цирк, зяпал бе с ококорени очи как цирковият артист разбива на пух и прах разум и логика.

– Ходиш ли някъде без него? – попита тя.

– Никога не го нося на лекции.

– Обзалагам се, че спиш с него обаче.

– Е зависи.

Марион замълча, взряна в хималайската нощ.

– Зависи от какво? – попита тя.

– Ами познай!

– Мисля, че познах.

Той я погледна и отново впери очи в пътя.

РАЗКОПКИТЕ В ТАНИС, ЕГИПЕТ

Нажежените от палещото слънце пясъци се простираха от хоризонт до хоризонт. На такова място човек лесно би могъл да си представи светът опустошен – без сгради, без растителност, обезлюден. Обезлюден. Мисълта му допадна. Винаги бе смятал подлостта за най-универсалната разменна монета и доста често си бе служил с нея. Ако не към подлост, хората прибягваха към насилие.

Той дръпна козирката над очите си и се отправи към разкопките. Всичко беше организирано до най-малка подробност и усложнено. Но какво да се прави, такъв беше стилът на германците. Помпозно-церемониален. Белок пхна ръце в джобове и се загледа в струпаната техника: камиони, булдозери. Арабите копаеха, а немците ги надзираваха. Глупакът Дитрих, който се мислеше за ръководител на акцията, лаеше наляво-надясно и търчеше като преследван от торнадо.

Белок се спря – гледаше, без да вижда какво става наоколо, припомняйки си срещата с Фюрера. Дребният германец го бе притеснил с ласкателствата си: „Доколкото разбирам, вие сте най-добрият специалист в света по тези въпроси, а на мен ми трябва тъкмо най-добрият.“ Фалшив и прост. Престорените комплименти полека-лека бяха преминали в несвързана тевтонска риторика за двехилядолетната история на Райха, за грандиозния план с историческо значение, който можеше да бъде замислен само от един луд. Ужасен при мисълта, че съдбата на който и да е народ би могла да попадне в ръцете на този безумец, Белок бе престанал да го слуша. „То се знае, искам Кивота! Кивотът принадлежи на Райха. Подобни ценни антики принадлежат на Германия.“

Белок затвори очи – слънцето беше ослепително. Мъчеше се да не чува глъчката при разкопките – виковете на германците, стоновите и пшкането на арабите. Кивотът – мислеше си той – не принадлежи никому, но тайната му, ако изобщо има някаква тайна, е моя.

Той отново отвори очи – пред него зееха огромните кратери в пясъка. Обзе го трепетно вълнение, предвкушаваше победата, чувствуваше я, предусещаше върховния миг, чуваше възгласите. Извади ръка от джоба и погледна медальона върху дланта си. Изведнъж го изпълни необяснимо опиянение и той се изплаши да не му се поддаде. Копнееш за нещо толкова дълго, толкова жадуваш да го откриеш, че накрая те обзема почти божествена лудост. Сигурно от подобна лудост са били обладани

светиите и зилотите.

Реалният свят внезапно избледня пред яркото страховито видение: Белок усети почти магнетично притегляне към някаква невъобразима космическа сила, крехката тъкан на действителността се разкъса и в миг го осени удивително прозрение. Може би – усмихна се той и стисна в ръка медальона. Сети се за провала на онези глупаци, които Дитрих бе изпратил в Непал, и потръпна от отвращение.

Все пак бяха свършили работа. Хленчещият Тохт му бе показал раяната си с надеждата да събуди у него съчувствие. На дланта му беше отпечатано съвършено копие на истинския медальон, който бе изтървал в последния момент. После, разбира се, седя часове, дни, докато Белок с големи мъки и изключителна прецизност успя да пресъздаде оригинала. Е, накрая направи копие, но това не беше истинският медальон, историческият. Размерите и пропорциите бяха сравнително точни и щяха да му помогнат в изчисленията, но оригиналът му беше страшно необходим.

Белок пусна медальона обратно в джоба си и се приближи към Дитрих. Дълго време мълча, наслаждавайки се на неудобството, което пораждаше у германеца със самото си присъствие.

– Добре върви, нали? – каза най-после Дитрих.

Белок кимна. Мислеше за друго. Безпокоеше го новината, която един от лакеите на Дитрих бе донесъл от Непал – за Индиана Джоупс.

Естествено трябваше да се сети, че Джоунс ще се появи на сцената рано или късно. Винаги му бе създавал неприятности, макар че досега победата бе на негова страна. Просто на американеца му липсваха хитрост и инстинкт, безпошадност.

И ето, че сега го бяха видели в Кайро с дъщерята на Рейвънуд.

– Взехте ли решение по другия въпрос, за който говорихме?

– Струва ми се, че да – отвърна Белок.

– Взели сте, предполагам, правилното решение?

– Често сте арогантен в предположенията си, драги.

Дитрих замълча.

– Макар че в случая сте на верен път – усмихна се Белок.

– Имате ли нужда от моята помощ?

Белок кимна.

– Мисля да оставя подробностите на вас.

– Естествено.

КАЙРО

Нощта бе топла и тиха, но задушна. Въздухът беше сух, сякаш и последната капчица влага се бе изпарила през деня. Трудно се дишаше. Инди седеше с Марион в едно кафене и не откъсваше поглед от вратата. От няколко часа се движеха по странични улички, избягваха оживените места и въпреки това не го напускаше чувството, че ги следят. Марион беше капнала от умора, дългата ѝ коса беше влажна от пот. Започнала да губи търпение, тя го гледаше с укор над чашата си, а той наблюдаваше посетителите и от време на време вдигаше лице, за да усети лъха от проскърцващия вентилатор на тавана.

– Да ми беше казал докога ще се влачим така! – упрекна го Марион.

– Влачим ли се?

– И за слепеца е ясно, че се крием от някого, Джоунс. Започвам да се чудя защо напуснах Непал. Заведението вървеше добре, докато не дойде ти да ми го подпалиш.

Инди я гледаше усмихнат. Прекрасна беше, когато бе ядосана. Той се пресегна и я погали по ръката.

– Крием се от разни шегаджии като онези в Непал.

– Добре. Съгласна съм, но докога?

– Докато се уверя, че е чисто.

– Чисто ли? И какво ще правим, като стане чисто? Какво си намислил?

– Имам тук някои приятели.

Тя въздъхна и допи кафето си, след което се отпусна на стола и затвори очи.

– Събуди ме, като решиш нещо.

Инди стана и я дръпна.

– Хайде! – каза той. – Сега е моментът.

– Точно сега, когато се опитвах да поспя за хубав тен?

Излязоха навън, Инди се огледа, хвана Марион за ръка и закрачи надолу по улицата, която беше съвсем безлюдна.

– Ще ми кажеш ли накъде сме се запътили?

– Към къщата на Салах.

– А кой е Салах?

– Най-добрият копач в Египет.

Дано да живее на същото място! Да не се е преместил! И дано да

работи на разкопките в Таниц! – помисли си Инди.

Малко по-надолу улицата се разклоняваше.

– Насам! – каза той и затегли Марион след себе си.

Тя въздъхна, прозя се и се затътри подире му.

Нещо в мрака се раздвижи, един силует се отдели от стената и се плъзна безшумно след тях по асфалта.

Салах посрещна Инди така, сякаш са се разделили само преди няколко дни, а всъщност не бяха се виждали от години. Салах си беше същият – енергичен, весел, гостоприемен, с живи, умни очи, които одухотворяваха мургавото лице. Едрата му жена, Файа, покани гостите вътре и ги настани.

Инди беше трогнат от сърдечността на домакините. Уютът и спокойствието на дома го предразположиха, накараха го мигновено да се отпусне. Файа започна да нарежда върху масата едно след друго блюда, които бе приготвила за броени минути пред очите им. Около друга маса бяха насядали децата.

– Виждам, че сте се увеличили – каза Инди, като сложи парче от агнешкото в устата си и кимна към децата.

– А-а – каза Салах.

Жена му се усмихна гордо.

– Вярно, че тогава бяха по-малко.

– Само три бяха.

– Сега са девет.

– Девет! – учуди се Инди.

Марион стана и отиде при децата. Погали ги, разговори ги и се заигра с тях. Инди долови как между двете жени припламна любов, разпалена от майчинския инстинкт. Той никога не бе имал време да мисли за деца. За него те бяха ненужно време.

– Решихме да си останем с девет – поясни Салах.

– Разумно решение – каза Инди.

Салах лапна една фурма и я задъвка мълчаливо.

– Много се радвам, че те виждам пак, Индиана – додаде той след известно време. – Често съм си мислил за теб. Дори мислех да ти пиша, но не съм много по писмата, пък като гледам – и ти не си.

– Прав си.

– Не е хубаво да те питам така направо, но не си дошъл дотук само за да се видим, нали?

– Така е.

Погледът на Салах блесна лукаво.

– Бас ловя, че знам защо си дошъл.

Инди се усмихна, но замълча.

– Добре, че не съм по хазарта.

– На масата не се говори за работа – смъмри ги Файа.

– Дадено, по-късно ще говорим – съгласи се Инди.

Той погледна към Марион, която едва държеше очите си отворени.

– По-късно, когато къщата се успокои – добави Салах.

Изведнъж на детската маса избухна врява.

– Дръжте се прилично! Имаме гости! – скара се Файа на децата, но те бяха погълнати от нещо и не й обърнаха внимание. Едва когато се доближи до тях, тя видя на масата една маймунка, която гризеше кора хляб.

– Кой донесе това животно вкъщи? Кой? – попита тя.

Отговор не последва. Децата се превиваха от смях, докато маймунката се перчеше напред-назад с хляба. После тя подскочи, изпълни прекрасна стойка на ръце, побегна и се озова в полата на Марион, след което се повдигна и я целуна по бузата.

– А, знаела си да целуваш! – възкликна Марион. – И аз те харесвам.

– Как попадна тук тази маймуна? – попита отново Файа.

– Ей, така. Никой не знае. Появи се отнякъде – каза най-голямото.

– Ако не я искате – каза Марион.

– Щом ти харесва, Марион – прекъсна я Файа, – значи е добре дошла, както, разбира се, и ти.

Марион поддържа маймунката, преди да я пусне на пода. Животното я изгледа недоволно и отново скочи в скута ѝ.

– Май те хареса – каза Инди, за когото животните бяха по-голямо бreme и от децата, при това далеч не толкова мили.

Марион прегърна животинчето.

– Хайде да излезем на двора – предложи Салах и стана от масата.

Инди го последва. Дворът беше ограден от зид и напечените плочи излъчваха топлина. Салах посочи на Инди един плетен стол.

– За Танис ли ще говорим? – попита той.

– Позна.

– Така и предполагам.

– Значи работиш там?

– Инди – каза Салах, – днеска с ей тия две ръце открих Залата с картите.

Макар да очакваше новината, Инди остана поразен. Мислите му се изпариха. В миг спомени, чувства, впечатления се отцедиха в някаква

бездна. Залата с картите! Той се сети за Абнър Рейвънуд, който цял живот бе търсил Кивота и навярно бе полудял, обсебен от манията да го намери. Учуди се на собствената си реакция – на странната завист, която го бе обзела, като че ли непременно той трябваше да открие тази зала, сякаш това бе негово право, наследено от Рейвънуд, предадено му по неведоми пътища. Що за глупости! – каза си Инди и се обърна към Салах:

- Много бързо напредват.
- Имат добра организация, Инди.
- Да. Поне в едно ги бива – да се подчиняват.
- Освен това французинът ги ръководи.
- Французинът ли?
- Белок.

Инди млъкна и изправи гръб. Белок. Навсякъде се вреше този негодник! Отначало се ядоса, но после изпита задоволство, че ще се състезават и ще има възможност за реванш. Този път си в ръчичките ми, Белок! – усмихна се Джоунс, готов на всичко. Извади медальона от джоба си и го подаде на Салах.

– Може да са открили Залата с картите, но без това няма да стигнат далеч, нали така!

– Значи това е кристалът от жезъла на Ра?

– Точно така. Обаче нищо не разбирам от знаците по него. На теб говорят ли ти нещо?

– Не, но мога да те заведа утре при един човек, който ще ги разчете.

– Много ще съм ти благодарен. Инди прибра медальона. Спокойно – каза си той. – Без кристала Белок е като сляп. Тук вода, Ръоне, този гейм е мой! Само да можем да се провря при немците!

– Колко немци има при разкопките, Салах?

– Около стотина, и то въоръжени до зъби – отвърна египтянинът.

– Така и предполагам.

Инди затвори очи и се облегна назад. Сънят го оборваше. Ще измисля нещо – каза си той. – Непременно.

– Инди, безпокои ме – обади се Салах.

– Какво те безпокои?

– Кивотът. Ако е в Танис – Салах млъкна. На лицето му бе изписана тревога. – Не трябва да се докосва от човек. Винаги е носел смърт. Винаги. Просто е от друг свят, ако разбираш какво искам да кажа.

– Разбирам – каза Инди.

– И този французин направо е полудял. В погледа му има нещо

особено. Немците не го обичат, но той пет пари не дава, само Кивотът го интересува. А как само шарят очите му! Нищо не изпускат. Когато влезе в Залата с картите. Не мога да ти опиша лицето му. Пренесе се някъде, където аз не бих искал да попадам.

Изневиделица се изви вятър, довя прах и песъчинки и стихна също тъй внезапно, както се бе появил, потъна в топлия мрак.

– Сега трябва да си отпочинеш – каза Салах. – Чувствай се като у дома си.

– Благодаря ти.

Двамата мъже се прибраха в къщата, която беше утихнала.

Инди мина покрай стаята на Марион, спря пред вратата, чу дишането ѝ. Спи дълбоко като дете – помисли си той и си припомни каква беше Марион преди години, по времето на флирта им, ако това беше думата. Сега я желаше, желаше я като жена. Той отмина, следван от Салах.

– На разни изкушения ли се мъчиш да устоиш, Инди? – попита Салах.

– Не знаеш ли, че имам пуританска жилка?

Салах сви рамене и се усмихна многозначително, когато Инди затвори вратата на гостната след себе си. После се отдалечи и всичко отново утихна.

Инди си легна и затвори очи, надявайки се веднага да заспи, но не можа. Въртеше се неспокойно. Защо не можеше да се отпусне? На разни изкушения ли се мъчиш да устоиш, Инди? Той разтри слепоочията си, повъртя се още малко, но сън не го ловеше, в главата му бе Марион. Стана и отвори вратата. Лягай си, Инди, не знаеш какво правиш! – каза си. Но вместо да се върне, се отправи на пръсти, като крадец, към стаята на Марион. Спря пред вратата ѝ. Натисна дръжката и влезе. Марион спеше, легнала направо отгоре върху завивките. Стаята, обляна от лунна светлина, приличаше на сребристо отражение от крилата на огромно нощно насекомо. Марион не помръдваше – беше легнала по гръб, с извърната настрани глава; нежни сенки трептяха край устните ѝ.

Връщай се! Веднага се връщай! – каза си Инди. Ала тя изглеждаше толкова красива и уязвима в съня си. Заспала жена и луна, какво очарование! Той седна на ръба на леглото ѝ. Пресегна се и я погали по бузата. Тя веднага отвори очи.

Не каза нищо. Ирисите ѝ бяха тъмни като нощта. Инди сложи пръст на устните ѝ.

– Чудиш се защо съм тук, нали? – попита той.

– Ще се опитам да позная. Дошъл си да ми обясниш нещо около

новия курс на мистър Рузвелт. Или си помислил, че ми е прилошало от пълнолунието.

– Нищо не съм си помислил.

– Всеки си мисли нещо, очаква нещо – изсмя се тя. – От краткия си опит стигнах до това заключение.

Той взе ръката ѝ и усети как потръпва в неговата. Наведе се и я целуна по устните. Тя отвърна сухо и сдържано на целувката му, след което седна в леглото и дръпна чаршафа върху себе си.

– Искам да си вървиш – каза тя.

– Защо?

– Няма защо да ти обяснявам.

– Толкова ли ме мразиш? – въздъхна Инди.

Тя се загледа през прозореца:

– Каква хубава луна!

– Попитах те нещо.

– Не можеш ей така да нахлуеш обратно в живота ми, Инди. Да пометеш всичко, което с толкова мъка съм изградила у себе си, и да очакваш да се задоволя с трохите от миналото. Как не разбираш?

– Разбирам – каза той.

– Това е. Сега искам да поспя. Тръгвай си!

Той се надигна.

При вратата я чу да казва:

– Да не мислиш, че аз не те желая? Дай ми малко време! Да видим какво ще стане.

– Добре.

Инди не можеше да преглътне разочарованието си. Желанието започваше да го напуска и той се запита дали не се бе държал като глупак. Нямахше да му е за първи път.

Марион повече не можа да заспи. Седя до прозореца, загледана в силуета на града – в кубетата, минаретата, плоските покриви. Защо бързаше толкова Индиана? И в чувствата, както във всичко останало, беше дързък и припрян. Не разбираше, че на хората им трябва време. Е, времето едва ли бе най-добрият лек, но поне облекчаваше. Тя не можеше просто да изплува от миналото и като някое създание от далечна галактика да се приземи в безскрупулното настояще на Индиана Джоунс. Трябваше да се пренастрои, ако изобщо си струваше.

Преследвачът се плъзна в стаята, където Инди и Марион бяха оставили багажа си и затыршува с магическа сръчност из чантите, дрехите,

документите, които разглеждаше внимателно – един по един. Очевидно не намери онова, което търсеше. – рисунка или предмет, нямаше значение, само да отговаряше на формата. Щеше да разочарова работодателя си. Да потъне в предишната мизерия. Можеше и да си изпати. Още веднъж си припомни формата – слънце със знаци наоколо и дупка в средата. Маймуната отново затършува. След като не откри нищо, изтича в коридора, обра от масата, където бе играла с красивата жена, някои остатъци от вечерята, скочи през прозореца и изчезна в мрака.

КАЙРО

Следобедът беше слънчев, небето – изпепелено. Стени, дрехи, стъкла бяха побелели, като посипани със скреж от светлина.

– Защо трябваше да вземаме маймуната? – попита Инди. Двата с Марион се провираха през навалищата покрай откритите сергии.

– Не съм я вземала, тя просто ни последва – отвърна младата жена.

– Значи се е привързала към теб.

– Не толкова към мен, Инди. Сигурно те смята за свой баща, и без това ти е одрала кожата.

– На мен кожата, а на теб всичко останало.

– Ей, защо не се ожени за някое добро момиче, което да ти нареди девет деца?

– Кой каза, че не съм?

Тя го изгледа. Той се зарадва на паниката и ревността, които за миг помрачиха лицето ѝ.

– Ти да поемеш такава отговорност! Баща ми много правилно те беше преценил. Според него ти си един негодник.

– Колко ласкаво!

– Най-способният негодник, когото някога е обучавал, но все пак негодник. Той те обичаше, знаеш ли? Големи усилия трябваше да положиш, за да го отчуждиш от себе си.

– Не искам пак да предъкваме случилото се, Марион! – въздъхна Инди.

– И аз не искам – каза тя, – но понякога ми е приятно да ти го напомням.

– За да ми поддържаш тонуса, нали?

– За да те поставям на мястото ти.

Инди ускори ход. От време на време, въпреки хладнокръвието му, тя успяваше да го раздразни. Същото се бе получило и предната нощ. Не ми трябват чувства. Не ми трябва нищо. Любовта изисква някакъв ред, а аз не мога да вирея при ред, аз съм човек на настроенията, на поривите.

– Още не си ми съобщил къде отиваме – каза Марион.

– Виждаме се със Салах и отиваме при неговия специалист, имама.

– Хубаво е, че ме влачиш навсякъде. Напомняш ми баща ми – той така ме влачеше по света като опашка.

Стигнаха до едно кръстовище. Маймуната се отскубна от ръцете на Марион и хукна напред, провирайки се из тълпата.

- Ей! – викна Марион. – Върни се!
- Зарежи я – каза Инди с облекчение.
- Тъкмо започнах да свиквам с нея.

Инди й хвърли убийствен поглед, хвана я за ръката и я застави да върви редом с него.

Маймуната тичаше по оживената улица, избягвайки протегнатите ръце на минавачите, които се опитваха да я погалят. После зави зад един ъгъл и се шмугна в някакъв вход. Там я чакаше човекът, който я бе дресирал. Той я прегърна, пхна един бонбон в устата ѝ и излезе навън. Маймуната тръгна след него – беше много по-добра от ловджийска хрътка, сто пъти по-хитра.

Дресьорът вдигна поглед нагоре към покривите и помахаше. От един покрив наблизко му махнаха в отговор. Той потупа животното по гърба. Много добре си бе свършило работата, проследило бе двамата, които трябваше да бъдат ликвидирани с ловкостта на хищник, но с далеч повече финес и чар. Добре – каза си дресьорът. – Много добре.

Инди и Марион излязоха на някакво площадче, отрупано със сергии и гъмжащо от хора. Инди изведнъж се спря. Старата му интуиция се бе обадила. Крайниците му изтръпнаха. Нещо ще се случи – помисли си той.

- Огледа се. Какво ли?
- Защо спряхме? – попита Марион.

Инди не отговори.

И тази тълпа. Как да разбере какво му готвят сред гъмжащия мравуняк? Той бръкна във вътрешния джоб на якето си и напипа дръжката на камшика. Насреща му идваха група мъже, крачеха по-енергично от останалите.

Няколко араби и двама-трима европейци.

Блясък на метал. Нож. Инди зърна острието му в ръката на единия от арабите. Камшикът му изплющя, преряза въздуха и се уви около ръката на египтянина. Онзи изтърва камата. Но след него идваха други. Инди трябваше бързо да решава.

- Изчезвай оттук! – викна той на Марион и я бутна. – Бягай!

Но Марион грабна една метла от близката сергия, замахна с нея и шибна през гърлото другия арабин, който се просна на земята.

- Тичай! – кресна Инди. – Бягай оттук!
- Как ли не!

Много са – помисли си Инди. – И двама да сме, пак са много. Светна острие на брадва. Той отново уви камшика си – този път около врата на арабина. Стегна хватката, нападателят му изстена и се строполи.

Сега един от европейците се нахвърли върху него, мъчейки се да изтръгне камшика от ръцете му. Инди с ритник го запрати върху насрещната сергия, отрупана с всевъзможни плодове. Зърна врата в зида, отвори я, бутна вътре Марион и я заключи въпреки виковете и протестите ѝ. След това се развъртя с камшика, изпосъбори стоката от сума ти колички и сергии. На площада настана хаос и олелия. Видя, че към него полетя нож, наведе се и стоманеното острие профуча над главата му. В следващия миг камшикът му се уви около глезените на арабина и той се сгромоляса сред купа изпотрошени грънци; продавачът се разкрещя.

Инди се огледа, за да види дали не идват още нападатели. Така беше загрял, че нямаше спирание.

Никой не помръдваше, само търговците се суетяха край разпиляната си стока. Инди тръгна заднишком към вратата, по която Марион риташе и блъскаше с все сила. Посегна към бравата, но в този момент някакъв мъж с мачете се нахвърли отгоре му. Инди го хвана за китката, вкопчиха се един в друг. Марион престана да блъска, затърси изход към площада. Проклетият Инди! Какво си въобразява? Че има право да ме защитава? Що за средновековен манталитет! Тя излезе на една тясна уличка и изведнъж замръзна на място – към нея тичаше някакъв арабин. Марион хукна да бяга.

В ушите ѝ отекваха стъпките на преследвача.

Задънена улица. Стена.

Тя се покатери върху зида, прехвърли се от другата страна и се скри между две къщи задъхана, с разтуптяно сърце. И какво направи, като стана напечено? Скри се! – каза си тя, съзирайки един плетен кош. – Да, да, чувстваш се като един от Четиридесетте разбойници, но имаше една поговорка, че в бурята всеки подслон е добре дошъл. Марион се пъкна в коша, клекна вътре и дръпна капака над главата си. Тихо! Не мърдай! През цепнатините видя двамата си преследвачи, които я търсеха навсякъде и говореха на развален английски. „Я виж там!“, „Тук вече гледал.“

Марион се спотаи. За съжаление не можеше да види маймуната, седнала върху един стобор наблизо. Изведнъж чу възбудени крясъци, но не можа в първия момент да разбере откъде идват тези звуци. Ах, тази маймуна! Проследила ме е и ме е предала. Махай се, маймунке, остави ме! Изведнъж усети, че я вдигат заедно с коша. Арабинът и европейецът

я бяха нарамили като кофа със смет. Тя се замята в коша, заудря с юмруци по капака.

През това време Инди я търсеше. Двама души в дъното на улицата носеха някакъв кош. Къде, по дяволите, беше изчезнала? Изведнъж дочу гласа ѝ, сякаш изпод земята. Кошът! Инди видя как капакът помръдваше, докато завиваха зад ъгъла. В същото време странни звуци привлякоха вниманието му. Той се обърна и видя маймуната, която сякаш му се подиграваше. Идеше му да изтегли пистолета си и да я застреля на място. Вместо това той се втурна след двамата мъже, които хукнаха напред.

Как ли тичат толкова бързо с този товар? – зачуди се Инди. Не можеше да ги настигне. Но не биваше да изпуска коша от очи. Блъскаше се, проправяше си път. Само да не ги изгуби от поглед!

И в този миг чу странен стон, озърна се и изведнъж разбра, че ги е загубил. Кошът вече не се виждаше.

Инди продължи да тича. Отново се разнесе плачевният стон, този път по-силно, по-пронизително.

Той се спря. Недалеч пред него двама араби носеха плетен кош. Камшикът му изплющя, уви се като змия около крака на единия, кошът падна. Ни следа от Марион! Разпиляха се оръжия и амуниции. Объркан, Инди пак затича и се озова на друг площад, пълен с просяци, сакати, болни и слепи, които протягаха ръце за милостиня. Вонята на испражнени и урина беше непоносима. Той подмина просяците и внезапно спря като закован. Вече знаеше откъде идва плачът. Задала се бе внушителна погребална процесия. Очевидно погребваха някоя видна личност, защото ковчегът беше закрепен на два коня, мюезини припяваха от Корана, забулени жени и слуги вървяха след тях и виеха, а най-отзад тронаво крачеше жертвен бивол.

Край нямаха. Как да премине? Ковчегът беше пищен, богато украсен. И в този миг Инди зърна двамата мъже с коша, които се бяха упътили към някакъв камион, покрит с брезент, паркиран в другия край на площада. През литаниите той сякаш дочу гласа на Марион.

Тъкмо щеше да се втурне натам, когато от камиона откриха огън и погребалното шествие, просяците, всичко живо се разпръсна. Само мюезините останаха да пеят край ковчега, докато не го простреляха и него. Разхвърчаха се дъски, мумифицираното тяло на мъртвеца се плъзна и падна на земята. Оплаквачките завиха отново. Инди хукна на зигзаг към един кладенец в дъното на площада, скри се зад него и след миг, като подаде глава, видя как мятат коша в камиона. В този момент, без той да забележи, потегли една черна лимузина. Камионът също потегли. Преди

да изчезне от погледа му, Инди се прицели старателно и натисна спуська. Шофьорът падна върху волана. Камсионът занесе, заби се в една стена и се преобърна. Инди беше готов да се втурне към него, когато чу силен взрив и се вцепени от ужас. Прониза го остра болка. Никога не бе изпитвал такава мъка и тревога. Камсионът беше избухнал, целият се бе превърнал в магма от пламъци и обгорял метал. И кошът беше вътре!

Марион бе мъртва! Той я уби! Не може да бъде! Инди затвори очи, вече нищо не чуваше. Слънцето изгаряше клепачите му. След време тръгна и вървя дълго – всичко му бе станало безразлично. Как можа да застреля шофьора! Защо го направи? Трябваше да предположи, че ще се взриви. Първо й провали живота, а сега й го отне – упрекуваше се Инди. Вървеше по тесните улици сред тълпата и място не можеше да си намери.

Болеше го повече, отколкото бе предполагал, непоносима мъка го душеше. Имаше само един лек. Той се отправи към кръчмата, където се бе уговорил да се срещне със Салах. Цялата история около Кивота вече принадлежеше към едно далечно минало, към друг живот, друг свят.

Той самият бе станал друг човек. Наблужи кръчмата. Окаяно място. От прага го обви гъст тютюнев дим, лъхна го миризмата на разлян алкохол. Инди седна на един от високите столове край бара, поръча си пет чаши уиски и започна да ги пресушава една след друга, чудейки се все по-настоятелно защо едни хора се гипсират от алкохола, а други стават шумни като пренавитите часовници. Какъв беше този механизъм, така необходим за общуването между хората, който едни притежаваха, а други не? Този въпрос доста се повъртя в ума му, докато накрая се обезсмисли и взе да блуждае сред алкохолните възприятия като призракен кораб.

Инди тъкмо се пресягаше за друга чаша, когато нещо го докосна по ръката. Той се извърна и видя майmunата, седнала на бара. Глупавия примат, към когото Марион толкова се бе привързала. Спомни си, че това гадно създание целуна Марион по бузата. Добре, Марион те харесваше, затова ще те изгърпя.

– Искаш ли да пийнеш, майmunке?

Майmunата наклони глава, вперила очи в него. Барманът същото гледеше, сигурно го мислеше за избягал от лудницата. В този момент го наобиколиха трима европейци – германци, ако се съдеше по акцента им.

– Един човек иска да се види с вас.

– Тук съм седнал да пия с моя приятел.

Майmunата се поразмърда.

– Един човек не моли, а настоява да се види с вас.

Вдигнаха го от стола и го повлякоха към някаква стая. Маймуната се разбъбри, разпищя се и ги последва.

В стаята беше много задимено, очите го засмъдяха.

Зад една маса в дъното седеше някакъв човек. Инди отдавна знаеше, че срещата с французина е неизбежна. Ръоне Белок пиеше вино и въртеше на пръста си верижка, на която беше окачен часовник.

– Сега пък маймуна! – възкликна Белок. – Няма що, наистина подбиращ приятелите си!

– Ще се пръснеш от остроумие, Белок!

Французинът сви устни:

– Винаги са ме смайвали готовите ти отговори. Още от студентските години. Много са съдържани. Не може да се каже, че са дръзки.

– Идва ми да те убия.

– А-а, разбирам порива ти. Но трябва да ти напомня, че не бях аз този, който въвлече мис Рейвънуд в тази печална история. Безпокои те съвестта ти, драги, чувството ти за отговорност, прав ли съм?

Инди се отпусна в стола срещу Белок, който се наведе напред:

– Дразни те и това, че ти чета мислите, Джоунс. Истината е, че донякъде си приличаме.

– Не ставай гаден! – промърмори Инди. Очите му бяха налети с кръв.

– Ето например – продължи Белок, – археологията винаги е била нашето кредо, нашата религия. И двамата малко или много сме се отклонили от така наречения прав път. И двамата сме се посветили на случайните съмнителните сделки. Методите ни не се различават кой знае колко. Аз съм нещо като твое отражение. Колко му е да станеш като мен, професоре? А? Като понаточим малко инстинкта ти за унищожение?

Инди мълчеше. Думите на Белок достигаха до него приглушени, като в мъгла.

Говореше глупости, чисти глупости, които звучаха убедително заради чаровния френски акцент, а Инди чуваше само съскането на скритата зад помпозните фрази змия.

– Не си ли съгласен, Джоунс? Сам прецени: Какво те води тук? Безумното желание да намериш Кивота, нали така? Старата мечта да откриеш античната безценна реликва, жаждата за, може да е някакъв вирус, който подклажда страст към миналото. – Белок се усмихваше, продължавайки да върти верижката. – Я виж този часовник. Евтиния. Боклук. Занеси го в пустинята и го зарови. След хиляда години ще бъде

безценен. Хората ще се избиват заради него. Хора като теб и мен, Джоунс. Кивотът, разбира се, е друго нещо. Той няма да ни донесе кой знае каква печалба, никой от нас не се заблуждава. Но сме трескави, алчни, приятелю. Това е общият ни порок.

Французинът стана сериозен. Погледът му беше изцъклен, зареян, невиждащ. Все едно говореше на себе си.

– Нали разбираш какво представлява Кивотът? Той е като радиопредавател, чрез който може да се общува с Бога. И аз съм на път да го открия, почти съм го открил. От години чакам този момент. Не ме интересува печалбата, материалните придобивки. Искам да видя какво има вътре.

– Значи ти вярваш в мистичното, в силата на Кивота, така ли, Белок? – попита Инди.

Белок го погледна снизходително и се облегна назад, допирайки пръстите си един в друг.

– А ти не вярваш ли?

Инди сви рамене.

– А-а, не си сигурен, така ли? Дори и ти не си сигурен. – Белок сниши глас: – Аз пък съм повече от сигурен, Джоунс. Абсолютно съм категоричен. И за миг не се съмнявам. Всичките ми проучвания ме водят до това заключение. Просто знам.

– Не си с всички си – каза Инди.

– Жалко, че не се разбрахме – продължи Белок. – Доста пъти си ме амбицирал, а това е такава рядкост за отегчени хора като мен.

– Радвам се, че е така, Белок.

– И аз се радвам наистина. Но всяко нещо има край.

– Мястото не е много уединено за извършване на убийство.

– Няма значение. Арабите няма да се месят в отношенията между европейци. Не ги интересува дали се избиваме или не.

Белок се изправи усмихнат и кимна към помощниците си.

– Надявам се, че си научил нещо от разговорчето си с Бога, Белок – каза Инди, опитвайки се да печели време.

– Естествено.

Инди изтрезня. Нямаше да успее да извади пистолета си, нито пък камшика. Екзекуторите седяха точно зад гърба му.

Белок погледна часовника си.

– Кой знае, Джоунс? Може би има задгробен живот и нашите души отново ще се срещнат. Забавно ми е, като си помисля, че и там ще те правя на глупак.

Внезапно избухна врява – хор от детски възбудени гласчета като в коледна утрин.

Белок погледна смаян към вратата и в този миг нахълтаха деветте деца на Салах и обкръжиха Инди – по-малките седнаха в скута му, а по-големите го наобиколиха. Едно тръгна да се катери по раменете му, а друго прегърна глезените му. Белок се намръщи:

– Да не мислиш, че ще отървеш кожата? Че този щит от детски телца ще спаси живота ти?

– Нищо не мисля.

– Типично за теб!

Децата вече дърпаха Инди към вратата. Сигурно Салах е решил да ги пусне вътре, за да го спасят, като го измъкнат от този бар. Как е могъл да рискува така?

Белок отново седна и скръсти ръце. На лицето му беше изписана досадата на родител, отегчен от ученическо представление. Той поклати глава:

– На следващото заседание на Международната асоциация по археология ще развеселя аудиторията, като ѝ разкажа как престъпваш законите за експлоатация на детски труд, Джоунс.

– Ти дори не си член на тази асоциация.

Както гледаше усмихнат децата, Белок изведнъж подаде знак на своите съдружници и те прибраха оръжието си.

– Децата и кучетата са слабото ми място, Джоунс. Можеш да изразиш благодарността си в удобна за теб форма. Но не се надявай, че и следващия път, когато се срещнем, ще те спасят разни дребни дечица.

Инди бързо отстъпваше назад. Прекрачи прага и се измъкна навън. Децата се бяха вкопчили в него като в любима играчка. Пред входа чакаше камионът на Салах – това беше първата приятна изненада за Инди в този ден.

Белок допи виното си и чу как камионът потегли. Докато шумът от мотора заглъхваше, той, изненадан от самия себе си, разбра, че не е готов да убие Инди. Още не бе дошло времето. И то не заради децата, те не играеха никаква роля, а по-скоро заради нещо дълбоко в него самия, което му нашепваше, че трябва да запази Джоунс, да го остави да поживее още малко.

Има и по-ужасни неща от смъртта – помисли си той.

Предвкусваше агонията, която ще преживее Джоунс. Първо момичето – естествено прекрасно наказание, прекрасно мъчение, и второ – прощаването с Кивота, който щеше да му се изплъзне.

Белок отметна назад глава и се размя. Неговите съдружници, немците, неуспели да задоволят садистичния си апетит, го гледаха недоумяващо.

– Твоите деца имат страшен усет – улучиха точния миг, на което биха завидели и офицерите от американския флот, Салах – каза Инди в камиона.

– Разбрах какво става и трябваше да действам бързо – отвърна Салах.

По тъмната, слабо осветена улица притичваха хора, бързаха да се отдръпнат от пътя му. Децата отзад пееха и се смееха. Невинни душици – помисли си Инди, спомняйки си онова, което искаше да забрави.

– Марион.

– Да, знам – каза Салах, – научих какво е станало. Много ми е мъчно. Как да те утеша? Как да ти помогна да надвиеш мъката си?

– Нищо не помага, Салах.

– Разбирам.

– Но можеш да ми помогнеш за друго. Да натрия носовете на онези негодници.

– Дадено, Индиана. По всяко време. Салах замълча, приближаваха къщата му.

– Има доста новини – каза той след малко. – Някои от тях не са много добри. Отнасят се за Кивота.

– Хайде, разправяй, не ме щади!

– Ей-сега. Нека влезем вътре. А по-късно, ако искаш, ще идем при имама, за да ти разчете надписите.

Инди започваше да усеща махмурлука. Тъпа болка пулсираше в главата му. Ако беше трезвен и интуицията му не бе притъпена от алкохола, навярно щеше да забележи мотора, тръгнал още от самия бар подир тях. Но дори и да го бе забелязал, нямаше да разпознае мотоциклетиста, който беше много добър дресьор на маймуни.

Инди и Салах седнаха на открито, във вътрешния двор. Салах стана и неспокойно закрочи напред-назад.

– Белок се е сдобил с медальона.

– Какво? – Инди машинално бръкна в джоба си и пръстите му напипаха старата вещ. – Грещиш.

– Има копие на същия медальон с кристал в средата и надписи по края.

– Не разбирам – каза Инди ужасен. – Никога не съм предполагал, че може да има дубликат. Нищо не разбирам.

– И още нещо, Индиана.

– Казвай!

– Сутринта Белок влезе в Залата с картите и когато излезе, ни даде инструкции къде да копаем – на ново място, доста встрани от разкопките.

– Кладенецът на душите – каза Инди примирено.

– Така предполагам, ако е направил изчисленията в Залата с картите.

Инди запляска нервно с ръце. Отново извади медальона.

– Сигурен ли си, че беше като този?

– Видях го.

– Пак го разгледай, Салах. Египтянинът взе медальона и внимателно го огледа.

– Може би има разлика.

– Какво?

– Мисля, че медальонът на Белок има надписи само от едната страна.

– Сигурен ли си?

– Горещо-долу.

– Добре – каза Инди. – Сега единственото, което искам, е да разгадаем надписите.

– Тогава да вървим.

И те тръгнаха. Инди бързаше напред, Салах го следваше мълчаливо. Сега вече не го интересуваше единствено Кивотът. Заради паметта на Марион трябваше да стигне до Кладенеца на душите преди Белок. За да не се обезсмисли смъртта ѝ. Ако изобщо смъртта можеше да има някакъв смисъл.

В камиона ги чакаше маймуната. Кога ли ще се отървем от това животно? – помисли си Инди. – Още малко, и ще започне да ме нарича „татко“. Беше се сетил за шегата на Марион, че приличала на него. Маймуната бърбеше нещо и потриваше ръце.

Камионът се отдалечи. Не след дълго от мрака изникна мотоциклетистът и го последва.

Къщата на имама се намираше на едно възвишение в покрайнините на Кайро. Странната постройка напомняше на Инди на обсерватория. И наистина, когато се приближиха със Салах и маймуната, от един отвор в покрива се подаде дулото на огромен телескоп.

– Имамът е човек с разностранни интереси, Индиана. Свещеник, учен, астроном. Ако някой може да разчете надписите, това е той.

Едно момче им отвори и им кимна да влязат.

– Добър вечер, Абу – каза Салах. – Това е Индиана Джоунс. Индиана, това е Абу, ученикът на имама.

Инди поздрави и се усмихна. Няваше търпение да се види с учения, който в това време излезе да ги посрещне. Старецът беше облечен в протрити дрехи; ръцете му бяха осеяни с кафяви петна от възрастта, но очите му светеха от жизненост и любознателност. Той наведе глава за поздрав. Последваха го в кабинета му – просторна стая, отрупана с ръкописи, възглавници, карти, пергаменти. По всичко личеше, че този човек е посветил целия си живот, всеки миг от съществуването си на познанието. Инди му подаде медальона. Той го взе и се упъти към масата в дъното на стаята, където под светлината на настолната лампа заразглежда надписите. Въртеше предмета в ръце, присвиваше очи. Инди и Салах седнаха на възглавниците, а маймуната се настани помежду им. Салах я поглади по врата.

Тишина.

Старецът отпи глътка вино и записа нещо на едно листче. Инди беше неспокоен, изгаряше от нетърпение. За имама времето сякаш изобщо не съществуваше.

– Търпение – прошепна Салах.

Бързай! – умоляваше го наум Инди.

Мотоциклетистът спря на известно разстояние от къщата. Остави мотора си и се прокрадна покрай осветените прозорци, докато намери кухнята. Прилепи се до стената, за да не го види Абу, който миеше фурми на умивалника, и зачака. Абу сложи фурмите в една купа, постави я на масата. Преследвачът не помръдваше, беше станал почти безплътен, като сянка. Момчето нареди върху една табла гарафа с вино и няколко чаши и излезе от кухнята. Чак тогава преследвачът прескочи през прозореца, извади едно шишенце от джоба си, огледа се предпазливо и поръси с някаква течност фурмите. После се спря, защото чу стъпките на момчето и безшумно се прехвърли обратно през прозореца на улицата.

Имамът все още не се бе произнесъл. Инди поглеждаше от време на време към Салах, който бе придобил изражението на човек, свикнал да проявява огромно търпение. Вратата се отвори, Абу влезе и постави таблата с виното върху масата. Виното изкушаваше Инди, но той не се помръдна. Тишината го притесняваше. Момчето излезе и след малко отново се върна с поднос, върху който сред сиренето и плодовете имаше купа с фурми. Салах разсеяно посегна към сиренето, взе си едно парче и

го задъвка замислено. Фурмите изглеждаха много апетитни, но Инди не беше гладен. Маймуната се настани под масата. Инди се наведе напред и си взе една фурма. После отметна глава назад, подхвърли фурмата и се опита да я улови с уста, но тя се удари в брадичката му и падна на пода. Абу го изгледа неодобрително – сякаш този начин на поведение му беше абсолютно непонятен, – взе фурмата и я пусна в пепелника.

По дяволите! – каза си Инди. – Координацията ми никаква я няма.
– Елате да видите! – каза неочаквано имамът.

Странният му дрезгав глас прозвуча тържествено в наситената тишина, като молитва. На такъв глас се откликваше тутакси. Инди и Салах застанаха зад него.

– Тук това е предупреждение да не се пипа Ковчега на Закона.
– Точно това ми трябваше – каза Инди.

Той се наведе напред, почти докосвайки крехките рамене на имама.
– Останалото са указания за височината на жезъла на Ра, върху който трябва да се закрепи тази вещ. Иначе тя сама за себе си е непотребна.

Устните на стария човек бяха леко почернели и той от време на време ги навлажняваше с език.

– Значи Белок е изчислил височината на жезъла по надписа – каза Инди.

Салах кимна.
– Колко трябва да е висок той? – попита Инди.
– Шест кадама.
– Около метър и половина – обясни Салах.

Маймуната се въртеше край храната на масата, взимаше си ту от това, ту от онова. Инди грабна една фурма изпод пръстите ѝ.

– Не съм свършил – продължи имамът. – От другата страна има още. Сега ще ви го прочета: „И отнемете един кадам за прослава на Бога на израилтяните, чийто Кивот е това.“

Ръката на Инди, поднесла фурмата към устата му, застина във въздуха.

– Сигурен ли си, че медальонът на Белок има надпис само от едната страна, Салах? – попита той.

– Абсолютно.
Инди се разсмя:

– Тогава жезълът на Белок е с двацет и пет сантиметра по-дълъг! Те копаят на грешно място!

Салах също се разсмя. Двамата се прегърнаха.

– Не зная кой е Белок – продължи имамът, – но предупреждението

да не се пипа Кивота е сериозно. Там пише още, че този, който отвори Кивота и пусне силата му, ще умре, ако я погледне. Аз бих се съобразил с това предупреждение, приятели.

Ала Инди беше толкова възбуден от грешката на французина, че не можа да възприеме сериозността на предупреждението. Победа! – зарадва се той. – Чудесно! Искаше му се да види лицето на Белок, когато не успее да открие Кладенеца на душите. Подхвърли фурмата нагоре и отвори уста. Но Салах я грабна във въздуха.

– Я виж! – викна той, сочейки под масата, където маймуната лежеше безжизнена. Около нея бяха разпилени остатъци от фурми. Единият ѝ крак потрепера и очите ѝ бавно се склопиха, след което тя не помръдна повече.

Инди се обърна учуден към Салах.

– Лоши фурми – каза египтянинът.

РАЗКОПКИТЕ В ТАНИС, ЕГИПЕТ

Жегата в пустинята беше изгаряща. Мараня трептеше над пясъците. Нищо чудно, че на подобни места хората виждаха миражи. Инди се загледа към небето, докато камионът поглъщаше една след друга милите. Чувствуваше се неудобно в бурнуса, който му беше дал Салах, пък и не беше убеден, че ще успее да мине за арабин. Разбира се, струваше си да опита. От време на време се обръщаше назад, за да види дали ги следва вторият камион. Приятелят на Салах, Омар, караше четирима свои познати, които с копачите на Салах ставаха общо седмина. Да се надяваме, че може да им се има доверие, както твърди Салах – помисли си Инди.

– Вълнувам се – каза Салах. – Признавам си.

– Не се тревожи.

– Поемаш огромен риск.

– Точно така се нарича тази игра. – Инди отново се загледа в небето. Сякаш разярено, ранното слънце сипеше жупел върху пясъците.

– Надявам се, че правилно сме отрязали жезъла – въздъхна Салах.

– Точно го мерихме – каза Инди.

Петфутовата пръчка лежеше в каросерията. Няколко часа през нощта бяха мерили и рязали, изтънявали върха, за да може да се постави медальонът. Особена тръпка бе изпитал Инди при сглобяването на жезъла, представяйки си как и други ръце в миналото са го вършили.

Двата камиона спряха. Инди слезе и отиде при Омар. Арабинът вдигна ръка за поздрав и посочи към някаква точка в далечината сред дюните.

– Там ще чакаме – каза той. Инди изтри пресъхналите си устни с opakото на ръката си. – И успех! – пожела му арабинът, след което се качи в камиона и потегли, вдигайки подире си кълба пушилка.

Инди и Салах продължиха още няколко мили и спряха. Слязоха от камиона, изкачиха се на една дюна край пътя, легнаха и погледнаха надолу. Пред тях бяха разкопките. По размерите на обекта, по струпаните машини и работници личеше, че Фюрера желае на всяка цена да намери Кивота. Беше претъпкано с камиони, булдозери, палатки. Имаше стотици копачи и още толкова надзиратели, които в униформите си нелепо контрастираха с околния пейзаж. На няколко места зееха изкопи – изровени и след това изоставени основи на сгради и улици. Отвъд тях беше излята бетонна писта.

– Никога не съм виждал такива гигантски разкопки – каза Инди.

– Залата с картите – рече Салах, сочейки към огромна пясъчна купчина, сред която имаше изкоп, обграден с въже.

– В колко часа я огрява слънцето? – попита Инди.

– Малко след осем.

– Нямаме много време. – Инди погледна ръчния часовник, който бе взел назаем от Салах. – Къде копаят германците за Кладенеца на душите?

Салах посочи към струпаните малко по-нататък камиони и булдозери. Инди стана.

– У теб ли е въжето?

– Разбира се.

– Тогава да вървим!

Един от арабите седна зад волана и подкара камиона към разкопките. Инди и Салах слязоха и започнаха да се прокрадват между палатките към Залата с картите. Инди носеше жезъла, чудейки се докога ли ще остане незабелязан с тази дълга тояга в ръка. Подминаха няколко униформени германци, които почти не им обърнаха внимание: събрали се бяха на групичка, пушеха и разговаряха на утринното слънце. Скоро Салах даде знак да спрат – бяха стигнали до Залата с картите. Инди се огледа и се запъти колкото се може по-естествено към ръба на изкопа. Виждаше се таванът на древната зала. Той затаи дъх и погледна към Салах, който извади въжето изпод полите си и завърза края му за един варел с автомобилно масло. Инди спусна жезъла в дупката, усмихна се на Салах и стисна края на въжето. Салах беше напрегнат, плувал в пот. Инди започна да се спуска.

Най-после! Прочутата Зала с картите! При други обстоятелства щеше да настръхне при мисълта, че може да попадне в нея, щеше да обикаля, да разглежда. Но не и сега. Той стъпи на пода, подръпна въжето и Салах веднага го изтегли. Дяволски е трудно за запазиш самообладание на подобно място – помисли си той. Цялото помещение беше изпъстрено с фантастични фрески и осветено отгоре. Инди се приближи до миниатюрния макет на град Танис, изработен от камък до най-дребния детайл. Толкова великолепно беше направен, че човек просто всеки момент очакваше да види фигурки на хора по улиците. Възхитен и слисан, Индиана си представи какво огромно търпение и майсторство са били вложени в изработката му.

Отстрани на макета бяха вградени мозаечни плочки. Помежду тях имаше вдлъбнатини с гравирани символи за всяко годишно време. В тези

вдлъбнатини очевидно се поставяше жезълът. Инди извади медальона, взе жезъла и погледна към пречупения слънчев лъч, който вече бе започнал да пълзи към миниатюрния град в краката му.

Беше осем без десет. Не му оставаше много време.

Салах беше събрал и намотал на руло въжето и тъкмо отиваше към варела, за да го отвърже, когато видя, че наблизо спира някакъв джип.

– Ей, ти! – викна един от германците в колата.

Салах се усмихна глуповато.

– Точно така, ти! Какво правиш там?

– Нищо, нищо. – Салах наклони глава, придобил най-невинно изражение.

– Я донеси това въже насам! – заповяда германецът. – Тоя проклет джип затъна.

Салах се поколеба, отвърза въжето и им го занесе. В това време пристигна и някакъв камион, който спря пред джипа.

– Завържи въжето за двете коли! – нареди германецът.

Салах послушно изпълни заповедта. Въжето! Отмъкваха безценното въже! Двигателите изреваха, изпод колелата захвърча пясък. Въжето се опъна. Как щеше да излезе Инди?

Египтянинът повървя малко след джипа и най-ненадейно се озова до някакъв котлон, върху който вреше голяма тенджерата с ядене. Наблизо, около една маса бяха насядали германци.

– Ей, я донеси храната! – викна му един от тях. Салах го погледна безпомощно. – Да не си глух!

Арабинът се наведе сервилно, повдигна тежката тенджерата и я занесе на масата. Мислеше за Инди, попаднал долу в капан. Как щеше да го изтегли без въже?

Започна да разсипва храната, като се стараеше да не обръща внимание на ругатните на войниците. Бързаше. На няколко пъти разля сос по масата, за което го нахокаха.

– Ей, я погледни как ми изцапа ризата!

Салах наведе глава, престори се на засрамен.

– Хайде, донеси вода. Побързай!

Той хукна да търси вода.

Инди взе медальона и го фиксира внимателно за края на жезъла. После постави жезъла в една от вдлъбнатините. Слънцето огря върха му. Той зачака. Отгоре се чуваха гласове – крещяха някакви германци. Но Инди не им обръщаше внимание. По-късно, ако се наложи, ще мисли

за тях. Не сега.

Един слънчев лъч прониза кристала и очерта ярка ивица през миниатюрния град. В следващия миг ивицата се промени, пречупи се през призмата на кристала и светлината се концентрира в една точка. Като по някаква древна магия едно малко здание лумна цялото в червено сияние. Инди гледаше изумен този ефект, когато забеляза някакви знаци, нанесени с червена боя по съседните сгради. Боята беше съвсем прясна. Изчисленията на Белок. Или по-точно – погрешните изчисления на Белок, защото осветената сграда беше с двайсет и пет сантиметра по-близо от последния знак, отбелязан от французина.

Чудесно! Прекрасно! Най-доброто, на което можеше да се надява. Инди коленичи до миниатюрния град, извади рулетка. Опъна я между последния знак на Белок и осветената сграда, записа разстоянието в бележника си и започна да изчислява. Лицето му гореше от солената пот, която се стичаше на ручейчета по него и капеше върху ръцете му.

Салах не отиде за вода. Той притичваше между палатките, надявайки се да не го спрат отново. Оглеждаше се трескаво, търсеше ново въже. Но въже нямаше. Той тичаше, препъваше се, залиташе, молеше се никой да не го хване за някаква работа. Трябваше да направи нещо, за да измъкне Инди. Но какво?

Спря се. Между палатките се търкаляха няколко плетени коша с отворени капаци. Като няма въже – помисли си, – трябва да измислиш нещо друго. Огледа се и се запъти към кошовете.

Инди счупи жезъла на две, а медальона пхна в джоба си. После сложи пръчките в един ъгъл, застана под отвора и погледна нагоре към яркосиньото небе. Силната светлина го заслепи.

– Салах! – извика тихо той.

Не последва отговор.

– Салах!

Пълно мълчание.

Той се огледа с надеждата да открие някакъв друг изход, но такъв нямаше. Къде ли беше Салах?

– Салах!

Тишина. Инди премигваше на ярката светлина. Чакаше.

Нещо горе се раздвижи, запуска се надолу. В първия момент Инди го взе за въже, но не, не беше въже, а върволица от дрехи, навързани надве-натри една за друга: ризи, куртки, панталони, дори знаме със свастиката.

Инди хвана края на импровизираното въже, подръпна го, за да опита здравината му и започна да се катери. Подаде глава навън, изкачи се и се просна по корем на пясъка, докато Салах издърпваше въжето. Инди се усмихна с облекчение. Салах напъха дрехите във варела, след което двамата се отдалечиха. Провирайки се между палатките, те не забелязаха немца, който крачеше напред-назад с лице, изопнато от нетърпение.

– Ах, ето те! Докога ще чакам тази вода!

Салах разпери ръце в израз на съжаление.

– Ами ти, мързеливецо! Защо не копаяш? – обърна се германецът този път към Инди.

Салах отиде при германеца, а Инди, покланяйки се с възхитително угодничество, се отдалечи в обратната посока.

Сега вече тичаше. Бурнусът му се развяваше между палатките.

„Спри! Върни се веднага!“ – долетя до него гласът на германеца, който очевидно беше заподозрял нещо.

Последното, което мисля да направя, е да се върна, глупако! – каза си Инди. Неочаквано пред него изникнаха двама германци. По дяволите! – рече си той и спря. Те си приказваха, палеха цигари. Пътят му беше затворен.

Той се плъзна незабелязано покрай една палатка и се мушна в нея. Ще почака тук, докато се махнат. Не могат да стоят и да приказват цял ден.

Инди изтри потта от челото си и се избърса в бурнуса. Какво странно усещане за безвремие бе изпитал в Залата с картите, сякаш, плуваше в някакъв вакуум, сякаш самият той се бе превърнал в предмет, в непокътната находка в амфората на историята. Залата с картите в Танис. Все едно да откриеш, че някоя от най-фантастичните детски приказки почива на истина. Живееш си през 1936 година със самолетите, радиоапаратите, смъртоносните оръжия, и изведнъж се натъкваш на някакъв примитивен, прост и в същото време безкрайно сложен, безупречно изваян макет, в който една-единствена сграда засилва при особено пречупване на светлината. Какво е това – алхимия, изкуство, магия? Както и да го наречеш, изминалият поток от време няма да ти помогне.

И ето, че още малко и щеше да открие Кладенеца на душите. Кивота. Той отново попи челото си. Погледна през процепа на палатката. Все още бяха там, пушеха, разговаряха. Кога ли ще се махнат? Как да се измъкне?

Изведнъж долови странен звук, нещо като мучене. Обърна се и

пулсът му замря. Не вярваше на очите си – в дъното на палатката, вързана за един стол, със запушена уста седеше Марион. Тя го зовеше с умолителен поглед, имаше да му казва толкова неща, опитваше се да говори през кърпата, стегната около главата ѝ. Той се втурна, развърза я и жадно, продължително я целуна. Когато се отдръпна, погали нежно бузата ѝ, както би погалил дете, което се е изгубило.

– Имаха два коша – изхлипа тя – два коша, за да те заблудят. Когато реши, че съм в камиона, бях в една кола.

– Мислех те за мъртва! – възкликна той. Какво чувствуваше сега – безпределно облекчение? Освобождение от чувството за вина? Или истинско щастие, благодарност, че е жива?

– Все още дишам – каза тя.

– Направиха ли ти нещо?

Тя се поколеба като че ли се бореше с някаква своя вътрешна тревога.

– Не. Просто ме разпитваха за теб. Исаха да разберат какво точно знаеш.

Инди потри брадичката си. Защо долавяше някакво колебание у Марион? Но все още бе превъзбуден, за да се съсредоточи върху това.

– Инди, моля те, изведи ме оттук! Той е зъл.

– Кой?

– Французинът.

Той понечи да я развърже, но се спря.

– Какво има? – попита тя.

– Никога няма да разбереш какво чувствувам сега. Нямам думи да го опиша, но искам да ми вярваш. Сега ще извърша нещо против волята си.

– Развържи ме, Инди! Моля те, развържи ме!

– Точно там е работата. Ако те освободя, те ще преровят всяка педя наоколо, за да те намерят, а точно сега не мога да си го позволя. Знам къде е Кивотът и трябва да стигна до него преди тях. После ще се върна да те взема.

– Не! Инди!

– Постой мирно още мъничко.

– Негодник! Развържи ме!

Въпреки ръмженето и протестите ѝ, Инди завърза отново носната кърпа през устата ѝ и я целуна още веднъж – този път по челото.

– Стой мирно! Ще се върна.

„Ще се върна“ – ехо от думи, произнесени преди десет години?

Очите ѝ помръкнаха. Той я целуна пак и се втурна към изхода. Тя се опита да се придвижи със стола си.

Инди излезе навън. Германците ги нямаше. Слънцето прежуряше безмилостно. Просто те притискаше към земята.

Господи, жива е! – ликуваше той. – Жива! Идеше му да полети от радост. Тръгна към напечените дюни, към мястото на срещата с Омар и останалите работници.

Инди взе един земемерски инструмент от каросерията и го заби в пясъка. После го изравни със Залата в далечината и сверявайки изчисленията си, фиксира една точка, на няколко мили от там, където бяха, но значително по-близо от мястото, където Белок копаше напразно. Ето там! – помисли си. – Там е Кладенецът на душите!

– Готово! – каза най-сетне той, сгъна инструмента и го прибра в камиона. Мястото беше сгушено сред дюните. Можеха спокойно да копаят.

Инди тъкмо се качваше в камиона, когато забеляза една фигура сред пясъците – насреща им с развян бурнус тичаше Салах.

– Мислех, че никога няма да дойдеш! – зарадва се Инди.

– Едва успях – каза запъхтян египтянинът.

– Да тръгваме! – викна Инди на шофьора.

Те паркираха камиона сред дюните. Възможно ли бе на такова пусто, безплодно място да бъде заровен Кивотът? Слънцето, нажежено до бяло, беше като разцъфнала роза, която всеки миг щеше да се отрони от небето.

Отидоха пеша там, където трябваше да копаят. Човек трудно можеше да си представи, че под този пясък се крие нещо. Камо ли нещо тъй вълнуващо като Кивота. Лицата на копачите бяха с цвета на печена глина. Инди се чудеше дали успяват да доживеят петдесетте при тези тежки условия.

Нарамил лопата, Салах крачеше до него.

– Мисля, че Белок ще дойде насам само ако разбере, че копае на погрешно място – каза той. – Иначе не виждам причина.

– Да си чул някой от нацистите да търси причина?

Салах се усмихна и се обърна назад – додето поглед стигаше, се простираше пясък.

– Дори един нацист не би тръгнал безпричинно из такава местност.

– Да, и ще му трябва специално разрешително от Берлин, подписано в три екземпляра – отвърна Инди. – Да вървим! Да приключваме с тази работа.

Те започнаха да копаят, да обръщат камари от пясък. От време на време спираха да пият топла като чай вода от кожените мехове. Копаха до тъмно. Жегата, попила в пясъците, не престана да ги мъчи и след залез слънце.

Белок седеше в палатката си и барабанеше с пръсти по масата, върху която бяха разстлани карти, скици на Кивота, листове със заврънкулките на собствените му изчисления. Мрачно униние го бе обзело. Беше нервен, избухлив, а и присъствието на Дитрих и неговия лакей Гоблер не допринасяше за благоразположението на духа му. Белок стана, отиде при легена и наплиска лицето си с вода.

– Още един ден-пропиляхме – каза Дитрих. – Още цял един ден.

Белок попи с хавлиена кърпа лицето си и си наля малко коняк. Той гледаше ту Дитрих, ту Гоблер, който се бе превърнал в негова сянка.

– Хората ми цял ден копаха, и за какво? – продължи Дитрих. – Кажи ми за какво.

Белок отпи от коняка си:

– Моите изчисления се основават на един дубликат, пък и археологията не е от най-точните науки, Дитрих. Като че ли не сте наясно с този факт. Може би Кивотът ще се намери в някоя съседна зала. Може би нещо много съществено все още ни убягва, – Той вдигна рамене и довърши питието си. Ненавиждаше начина, по който германците непрекъснато си завираха носа в работата му и непрекъснато кръжаха над него като че ли е някакъв ясновидец или пророк. Сега обаче се чувствуваше промяна в настроението им.

– Фюрера изисква непрекъснато да му се докладва за нашите успехи – каза Дитрих. – Той не е от най-гърпеливите.

– Я си припомнете разговора ми с Фюрера, Дитрих! Да съм давал някакви обещания? Само казах, че има изгледи за успех и нищо повече.

Възцари се тишина. Гоблер застана пред газената лампа. Огромната му сянка се стори странно заплашителна на Белок.

– Момичето може да ни помогне – каза Гоблер. – Нали години наред е притежавала оригинала.

– Наистина – съгласи се Дитрих.

– Съмнявам се, че знае нещо – каза Белок.

– Струва си да опитаме.

Белок се зачуди защо го безпокои отношението им към момичето. Вече се бяха отнесли варварски с нея – бяха я заплашвали с всевъзможни изтезания, но за него беше ясно, че тя няма какво да крие. Да не би да изпитваше нещо към нея? Мисълта го ужаси. Той се загледа в

Дитрих. Колко мъчително живеят тези хора във вечен страх от своя жалък, дребен Фюрер – помисли си той. – Сигурно се перчи и марширува в сънищата им, ако изобщо сънуват, което е малко вероятно, защото са лишени от въображение.

– Ако не искате да се занимавате с момичето, кажете, Белок, аз имам човек за тази работа.

Не беше моментът да демонстрира своята слабост и загриженост към младата жена. Дитрих се провикна и на мига се появи Арнолд Тохт с изпълната за поздрав ръка.

– Жената! – нареди Дитрих. – Надявам се, че я познаваш, Тохт.

– Имаме стари сметки за разчистване – каза Тохт.

– И стари белези за лекуване – добави Белок.

Тохт наведе засрамено глава.

Когато се стъмни и на хоризонта изгря бледата болезнено синкава луна, бригадата на Инди спря да копае. Бяха стигнали до тежка каменна плоча и запалиха факли, за да я огледат. В този миг най-неочаквано облаци захриха луната и светкавица проряза небето – тризъбецът ѝ вещаеше внезапна буря.

Мъжете мълчаливо извадиха инструменти от камиона, с големи мъки повдигнаха тежкия камък и го отместиха. Пред смаяните им погледи зейна Кладенецът на душите. Беше десетина метра дълбок, стените му покрити с йероглифи и други изсечени в камъка знаци. Плочата се придържаше от две огромни статуи. Удивителна конструкция! На светлината на факлите кладенецът изглеждаше бездънен, приличаше на бездна, в която бе потънала самата история. Хората се надвесиха, за да го разгледат по-добре. Най-последно на мъждивата светлина се провидя дъното.

– Ама че работа! Подът сякаш се движи – каза Инди, но като се наведе още малко, потрепера и изпусна факлата, долавяйки съскането на стотици змии. Подът се надигна при пламъка на факлата – змиите бягаха от светлината. Не стотици, не хиляди – цяло море от змии, египетски пепелянки, проблясващо, развълнувано! И този зловещ звук! Само по каменния олтар нямаше змии.

– Защо точно змии? – простена Инди. – С всичко друго щях да се примиря, всичко, само не змии!

– Пепелянки – каза Салах. – Много са отровни.

– Благодаря за информацията, Салах.

– Нали виждаш, бягат от светлината?

Я се стегни! – каза си Инди. – Толкова близо си до Кивота, че почти

го усещаш. Трябва да преодолееш страха си и да направиш нещо. Гъмжило от змии? Ами много хубаво. Какво от това? Подвижният килим от влечуги беше стар негов кошмар. В най-дълбоките му сънища го преследваха змии, увиваха се около най-черните му страхове. Той се обърна към копачите:

– Хайде, хайде! Няколко змии! Голяма работа! Трябват ми много факли и масло. И едно въже, за да се спусна до долу.

Не след дълго в кладенеца полетяха запалени факли. На разчистените от пепелянките места арабите нахвърляха кутии с масло, след което започнаха да спускат вътре голям дървен сандък с въжени примки в четирите краища. Инди ги наблюдаваше, чудейки се дали е в състояние да преодолее ужаса си от влечуги. Въпреки че бе решил да слезе в кладенеца, потръпна – змиите се влачеха бавно и съскаха. На света нямаше по-чудовищен звук от този. Хвърлиха и въжето. Инди се изпъна, преглътна, хвана въжето, залюля се и се спусна в кладенеца. Салах го последва. Отвъд осветените места змиите се гърчеха, извиваха, кълбяха се едни върху други. Скоро цели планини от влечуги се издигнаха – разпукваха се змийски яйца, излюпваха се змийчета, едни змии поглъщаха други.

Инди се спря. Въжето се люлееше. След него идеше Салах.

– Това е краят – прошепна той.

Марион видя как Белок влиза в палатката. Той се приближи към нея, но не направи опит да ѝ отвърже устата. Какво имаше у този човек? Какво будеше паниката ѝ? Сърцето ѝ щеше да изскочи. Да можеше да затвори очи и да извърне глава! Да не го гледа! Когато за първи път го видя след залавянето си, той не ѝ каза почти нищо. Както сега – гледаше я и я изучаваше. Очите му бяха студени, но шестото чувство ѝ подсказваше, че ледът в тях би могъл да се разтопи. С пронизващия си поглед той четеше в душата на човек, сякаш е навлязъл в някаква дълбока тайна, преминал е отвъд реалността, за да търси онова, което тя не можеше да му даде. Лицето му беше красиво, като на онези романтични киноактьори в бели костюми, отпиващи екзотични питиета по терасите на луксозни вили. Но не това я вълнуваше.

Нещо друго. Нещо, за което не искаше да мисли.

Тя затвори очи. Не можеше да търпи да я наблюдават толкова отблизо, като някакъв античен фрагмент, като парче от глинен съд, излязъл изпод пръстите на дървен ваятел. Да я оглеждат като предмет. Да я класифицират.

Белок се раздвижи и тя отвори очи. Неудобството ѝ нарасна. Той застана над нея, протегна ръка и внимателно и нежно свали превръзката от устата ѝ. Тя изведнъж си представи как я гали. Не – помисли си. – Внушавам си. Но натрапчивото предчувствие остана. Белок, с непоколебимата увереност на обигран любовник, свали полека кърпата от устата ѝ и започна да я развързва. Всичко вършеше подчертано бавно, с небрежността на прелъстител, предусещащ с хищническия си инстинкт поряването на жертвата.

Тя извърна глава. Искаше да се освободи от тези мисли, но не можеше. Не трябва да се поддавам на влечението към този човек – мислеше си тя. – Не трябва да му позволявам да ме докосва. Но когато пръстите му се плъзнаха по брадичката и, после по шията ѝ, тя разбра, че не би могла да се съпротивлява. Не трябва да разбира състоянието ми. Нито по погледа, нито по израза на лицето ми. Тя си представи неволно как ръцете му, тези нежни, опитни, вълнуващи ръце, я гаят.

Той вече знае – каза си тя. – Знае какво е въздействието му върху мен.

Белок дотолкова се приближи до нея, че тя усети приятния му дъх. Не, не, не! – бунтуваше се вътрешно Марион, но в същия миг се наведе леко към него, очаквайки да я целуне; цялото ѝ същество ликуваше и желанието ѝ прерасна във възбуда. Но целувка не последва. Той просто се бе навел и пак така бавно и нежно, сякаш я събличаше, развързваше и пускаше на земята възетата.

Тя продължаваше да мълчи.

Сега вече я гледаше. В очите му проблесна светлинка, някаква особена топлина, която тя бе доловила и преди, но не беше сигурна дали е искрена или заучена, част от репертоара му.

– Много сте хубава – каза той. Тя поклати глава:

– Моля ви. – Но не знаеше дали всъщност не го моли да я целуне. За първи път чувствата ѝ бяха толкова объркани. Защо, за Бога, Инди не я спаси? Защо я остави така?

Белок едновременно я отвращаваше и привличаше. Защо така се смесваха чувствата ѝ? Мислите ѝ се объркваха и наслагваха, докато тя изведнъж с ужас разбра, че копнее за този мъж, макар подсъзнателно да усещаше, че може да бъде и жесток.

Той отново се приближи към нея. Тя не откъсваше поглед от устните му. В очите му прочете разбиране, прозрение, каквото никога не бе виждала в погледа на мъж. Още преди да я целуне, той я познаваше, бе проникнал в душата ѝ. Чувствуваше се по-разголена от всякога, дори

собствената ѝ уязвимост я вълнуваше. При допира на устните му тя затвори очи и се отдаде на целувката. Пред очите ѝ затрептяха ярки петна, сребристи паяжинни нишки, в които проблясваха всевъзможни багри, все едно гледаше необикновен залез. Целувката на Белок беше нежна и продължителна. Никой до този момент не я бе докосвал така, дори Инди.

Когато той се отдръпна, тя разбра, че се е вкопчила в него. Това също я стресна. Испита срам: Какво правеше? Какво я бе прихванало?

Марион отстъпи назад:

– Моля ви! Стига! – каза тя.

Той се засмя:

– Те имат намерение да ви измъчват.

Споменът от целувката мигновено се изпари. Тя се почувствува излъгана. Внезапното разочарование беше като падане отвисоко.

– Успях да ги убедя да ме оставят малко насаме с вас, скъпа. В края на краищата вие сте много хубава жена и аз не искам да ви причиняват зло. Те са варвари.

Той отново се приближи към нея. Не – помисли си тя. – В никакъв случай!

– Трябва да ми кажете нещо, за да ги предразположа. Да ми дадете някаква информация.

– Нищо не зная. Колко пъти трябва да им повтарям? – Виеше ѝ се свят. Краката ѝ се подкосяваха. Защо не я целуне пак?

– Какво знае Джоунс?

– Понятие нямам.

– Верността ви е възхитителна, но все пак ми кажете какво знае Джоунс.

– Джоунс досега ми е причинявал само неприятности.

– Съгласен съм – каза Белок и взе в шепи лицето ѝ, впил очи в нейните. – Искане ми се да вярвам, че не знаете нищо, но не мога да възпра германците. Не мога да ги озаптя.

– Не им позволявайте да ме изтезават!

Белок сви рамене:

– Тогава ми кажете каквото и да било!

В този момент нахълта Арнолд Тохт.

След него дойдоха Дитрих и Гоблер. Марион се вледени от страх.

– Съжалявам – каза Белок. Вцепенена от ужас, Марион си спомни как Тохт поиска да я изгори с ръжена.

– Фройлайн – каза Тохт, – дълъг път изминахме от Непал дотук,

нали така?

Отстъпвайки назад, тя поклати глава. Тохт се приближаваше към нея. Марион хвърли последен умолителен поглед към Белок, който вече се бе упътил към изхода.

Навън Белок се спря. Странно нещо – тази жена го привличаше. Желаше я, макар да бе започнал играта само за да изкопчи нещо от нея. Но след първата целувка. Той пхна ръце в джобове, колебаейки се дали да не принуди тези червеи да прекратят заниманието си, когато вниманието му внезапно бе отвлечено.

Мощни, необикновени светкавици започнаха да раздират небето. И странното бе, че се съсредоточаваха в една точка. Той задъвка замислено долната си устна и влезе обратно в палатката.

Инди се приближаваше към олтара, опитвайки се да не чува съскането на змиите, което от играта на сенките ставаше още по-зловещо и буквално го влудяваше. Той бе полял в кръг масло по пода и го бе запалил. Светкавиците навън бледнееха пред лумналите вътре пламъци, които държаха влечугите настрана. Двамата със Салах се опитаха да повдигнат каменната плоча на олтара, тя поддаде и се отмести. Вътре, по-красив, отколкото си го представяше, бе Кивотът.

Инди се вцепени, не можеше да помръдне. Гледаше двата златни ангела върху капака, непотъмнели от патината на времето, застанали един срещу друг, обкованото със злато акациево дърво. Златните халки в четирите края блестяха на светлината на факлите. Салах също съзерцаваше Кивота в благоговейно мълчание. В този миг Инди повече от всичко на света желаше да докосне Кивота и докато си го помисли, видя, че Салах протяга ръка.

– Не пипай! – викна Инди. – Изобщо не трябва да се докосва!

Салах дръпна ръката си. Взеха четирите пръта от сандъка, мушнаха ги в халките, повдигнаха Кивота, пшшхайки под тежестта му, и го преместиха от каменния олтар в сандъка. Пламъците догаряха и змиите, вече неудържимо разярени, пълзяха към олтара.

– Бързо! – подкани Инди Салах. – Бързо!

Те закачиха сандъка за въжетата, Инди дръпна едното от тях и Кивотът беше изтеглен. Салах хвана другото въже и за секунди се изкатери. Инди се протегна да опита здравината на своето въже, но то се свлече в кладенеца като змия.

– Какво, по дяволите.

Отгоре долетя гласът на французина:

– Е, доктор Джоунс, какво правите там, в това отвратително място?

Разнесе се смях.

– Става ти навик, Белок, да ми отмъкваш хапката – каза Инди.

Змиите прииждаха. Чуваше се как телата им се плъзгат по пода.

– Да, съгласен съм, добивам много лош навик – каза Белок, надничайки отгоре. – За съжаление повече не можеш да ми бъдеш полезен, стари приятелю. И смятам, че е много подходящо – каква ирония на съдбата! – да се превърнеш в част от тази археологическа находка.

– Вярно бе, каква ирония, ще умра от смях! – извика Инди.

Той продължаваше да гледа нагоре, присвивайки очи, чудейки се дали няма изход от създалото се положение, когато изведнъж към него полетя Марион. Някой я беше бутнал. Инди се просна на пода, за да смекчи удара със собственото си тяло и тя падна върху него. Змиите се приближаваха. Марион се вкопчи трескаво в Инди. Отгоре долетяха гласове:

– Тя беше моя! – крещеше Белок.

– Повече не може да ни бъде полезна, Белок. Единствено поръчението на Фюрера е важно.

– Имах планове за нея!

– Само плановете, свързани с Берлин, важат!

Настана тишина. Белок се наведе, за да зърне за последен път Марион.

– Това не беше предвидено – каза ѝ той тихо и кимна към Инди: – Adieu, Индиана Джоунс!

Изведнъж каменната плоча се стовари върху изхода. Войниците си бяха свършили работата. Факлите догаряха и змиите яростно се разшаваха.

Марион се бе вкопчила здраво в Инди. Той се освободи от нея, грабна две факли и подаде едната на нея.

– Пъди с огъня всичко, което мърда! – нареди той.

– Ами то всичко мърда! Гадините са плъпнали отвсякъде.

– Не ми напомняй!

Той затърси нещо в мрака, намери една кутия с масло, плисна малко течност и я запали. После погледна нагоре към статуите.

– Какво правиш?

Инди изля остатъка от маслото в кръг около тях и го запали.

– Стой тук!

– Защо? Какво правиш?

– Ей-сега се връщам! Отваряй си очите и бъди готова да бягаш.

– Да бягам, но къде?

Инди не отговори. Притича обратно към средата на помещението. Змиите се опитваха да го ухапят по краката и той трябваше постоянно да размахва факлата си. Отново се загледа в статуята, която почти опираше горе в плочата. Измъкна камшика си, метна го и го уви в долната част на статуята, след което се изкатери до върха ѝ само с една ръка, защото в другата държеше факлата.

Стъпи върху статуята и се извърна да види какво прави Марион. Тя изглеждаше нещастна и безпомощна. Изведнъж иззад главата на статуята се показа една змия и изсъска насреща му. Инди я удари с факлата, замириса на опърлено животинско месо, змията се плъзна от гладкия камък и падна долу.

Инди закрепил крака си между статуята и стената. Змиите пълзяха нагоре по каменния зид; статуята почерня от влечуги. Той размахваше догарящата факла и чуваше как змиите тупкат долу една след друга. Не щеш ли, факлата се изплъзна от ръката му и полетя към дъното, угасвайки във въздуха. Точно когато ти трябва светлина, нямаш – помисли си той. Нещо пропълзя върху ръката му.

Той изкрещя, статуята потрепера, заклати се, заплашително се наклони. Дий! Започна се! – каза си Инди, вкопчен в статуята като в подивяло муле. Тя приличаше по-скоро на греда от круширал кораб в разбунтувано море. Откърти се и полетя надолу като отсечено дърво, удари се в пода, проби го и пропадна още по-надолу в мрака. Пътешествието на Инди приключи, когато най-последно строшената фигура се приземи и той, зашеметен, слезе от нея, потривайки главата си. Както се суетеше в тъмното, изведнъж забеляза, че отгоре през дупката се процежда слаба светлина. Марион го викаше:

– Инди! Къде си?

Той протегна ръка и ѝ помогна да слезе при него. Тя държеше факлата над главата си. На мъждивата светлина видяха, че са попаднали в лабиринт от катакомби.

– Сега пък къде сме?

– И аз зная колкото теб. Сигурно са имали причина да построят Кладенеца на душите над тези катакомби. Кой знае. Трудно е да се каже. Но по-добре това, отколкото змиите.

Отнейде изхвъркнаха рояк подплашени прилепи, закръжиха над тях, запърхаха бясно и отлетяха в другото помещение. Марион запляска с ръце над главата си и закрепя.

– Не прави така! Изплаши ме! – скара ѝ се Инди.

– А аз как мислиш се чувствавам? Минаваха от катакомба в

катакомба.

– Трябва да има някакъв изход – каза той. – Прилепите са добър признак. Трябва да излизат отнякъде, за да се хранят.

Още една катакомба. Тук вонята беше непоносима. Марион вдигна факлата. Насред гробницата лежах тлеещи мумии, гниещата им плът висеше от пожълтелите разкъсани платна, с които бяха увити – купища от черепи и кости с разръфани меса по тях. Стената пред двамата бегълци беше покрита с лъскави бръмбари.

– Ох, каква воня! – простена Марион.

– Оплакваш ли се?

– Май че ми се гади.

– Чудесно! – отвърна Инди. – Това прекрасно ще увенчае днешното ни преживяване.

Марион въздъхна:

– Най-отвратителното място, в което съм попадала.

– Не, горе беше по-отвратително.

– Знаеш ли какво, Инди? – каза Марион. – Ако трябваше да попадна тук с някого.

– Разбрах те – прекъсна я той. – Разбрах те много добре.

– Значи ме разбра.

Марион го целуна по устните. Изненада го нежността ѝ. Той отметна глава назад, искаше още да я целува, но тя вече сочеше възбудено напред. Той се обърна и пред очите му се разкри прекрасна гледка: слънцето изгряваше над пустинята – ярко, чудесно, обещаващо.

– Благодаря на Бога! – каза тя.

– Благодаря, на когото щещ, но нас ни чака още работа.

РАЗКОПКИТЕ В ТАНИС

Те вървяха покрай изоставените разкопки към импровизираната самолетна писта, прокарана сред пустинята от германците. На пистата, до палатката с провизии, бяха паркирани две цистерни с гориво. Край тях с ръце на кръста се въртеше някакъв човек, очевидно механик, ако се съдеше по работния комбинезон. След малко към него се приближи някаква фигура. Марион позна адютанта на Дитрих Гоблер.

Изневиделица се разнесе шумът на мотор и от прикритието си двамата с Инди видяха как на пистата кацна самолет.

Гоблер крещеше на механика:

– Веднага го подкарваш! Трябва да си готов за незабавно излитане с много важен товар!

– Смятат да транспортират Кивота с този самолет – каза Инди.

– И какво ще правим? Ще му махнем за сбогом?

– Не. Когато натоварят Кивота, ние вече ще сме в самолета.

Тя го погледна изпитателно:

– Пак ли кроиш нещо?

– Щом дотук сме стигнали, продължаваме.

Те притичаха зад палатката с провизии. Механикът вече слагаше подпори пред колелата на самолета. После закачи маркуча от цистерната, за да допълни резервоара. Перките все още се въртяха, моторът ревеше оглушително.

Още повече се приближиха към пистата, без да забележат друг един механик, рус младеж с татуирани ръце, който идваше откъм гърба им. Той пълзеше към тях с вдигнат гаечен ключ в ръка и се целеше в главата на Инди. Първа Марион видя сянката му и извика. Инди се обърна малко преди да го уцели ключът, скочи на крака, сграбчи германеца и го повали на земята. Марион притича зад едни шайги, чудейки се как да помогне.

Двамата мъже се затъркаляха по пистата. Първият механик се отдалечи от самолета, надвеси се над боричкашите се фигури, дебнейки удобен момент да нанесе ритник на Инди. По едно време Инди взе надмощие, но младежът с татуировките напираше да се бие и те продължиха да се търкалят към самолета. Перките се въртяха лудо. Всеки момент можеш да станеш на кайма – помисли си Инди. Той усещаше как порят въздуха.

Опита се да отгласне момчето по-далеч от перките, но то беше силно. Инди го хвана за гърлото и го стисна, ала то се отскубна и се нахвърли върху него с още по-голямо настървение. Марион, която ги гледаше откъм щайгите, видя как пилотът се измъква от кабината, изважда пистолет и се прицелва в Инди. Тя се втурна към пилота, вдигна една от подпорите, удари го по главата; той падна в кабината върху педала на газта и моторът изрева.

Самолетът започна да се върти в кръг, на блокираните си колела. Марион се протегна към кабината, като внимаваше да не попадне под перките, и се опита да премести безжизненото тяло на пилота. Не успя. Беше много тежък. Още малко и самолетът щеше да се наклони и да затисне Инди или да го смели. Само като си помисля какво правя за теб, Инди! Тя се провря в кабината и затвори плексигласовия капак над себе си. Самолетът продължаваше да се върти, крилото мина на косъм от мястото, където Инди и германеца се биеха. Ужасена, Марион видя как Инди събори противника си, но той отново се изправи, Инди го удари и онзи попадна между перките. Марион затвори очи. Самолетът продължаваше да се върти в кръг. Тя отвори очи, опита се да излезе от кабината, но разбра, че е херметизирана. Заудря с юмруци по капака, ала и това не помогна. Първо в кош, сега в кабина – помисли си тя. – Няма ли край!

Инди се спусна към самолета, беше видял как Марион се мъчи да излезе. Крилото се счупи, беше се врязало в цистерната с непоколебимостта на хирургически нож, и сега по пистата се лееше гориво като кръв от упоен пациент. Инди се подхлъзна, запази равновесие, пак се подхлъзна, падна, изправи се и хукна отново. С един скок се качи на крилото и запълзя към кабината.

– Излизай! Това чудо ще гръмне! – провикна се той, опитвайки се да отвори кабината отвън. Най-после я разби; миризмата на гориво ставаше нетърпима. Марион го гледаше умолително.

Сандъкът, пазен от трима въоръжени германци, стоеше пред палатката на Дитрих. Вътре трескаво се опаковаха документи, сгъваха се карти, разглобяваха се радиостанции. Белок наблюдаваше разсеяно подготовката за заминаване. Умът му беше изцяло погълнат от съдържанието на сандъка, от Кивота; изгаряше от нетърпение да го разгледа. Трудно му беше да се владее, да се прави на нехаен и спокоен. Припомняше си ритуалите, които трябваше да се спазват при отварянето му. Странно – години наред като че ли се бе подготвял за този момент, бе живял с тези заклинания, които сега с лекота можеше да възпроизведе. На нацистите

няма да им хареса, но първо ще си свърша работата, а после да правят, каквото щат с Кивота – мислеше си той. – Нека да си го транспортират, да си го складират в някой отвратителен музей. Староеврейските заклинания определено няма да им харесат. Мисълта му се стори забавна. – Ако всичко, което е чел за Кивота, е вярно, ако древните легенди за неговата мощ почиват на истина, той ще е първият земен жител, влязъл в контакт с нещо, създадено в отвъдното, в необозримия за човека безкрай.

Белок излезе от палатката. В далечината се чу тътен от експлозия – огнен стълб се вдигна нагоре, сякаш някой от небето дирижираше събитията.

Но там беше пистата!

Разтревожен, французинът се втурна към местопроизшествието.

Дитрих и Гоблер, който току-що се бе върнал, хукнаха след него. Цистерните бяха експлодирани и самолетът гореше.

– Саботаж! – викна Дитрих. – Но кой, кой го е направил?

– Джоунс – отвърна Белок.

– Джоунс ли? – учуди се Дитрих.

– Този човек има няколко живота, но рано или късно те ще се изчерпят.

Тримата гледаха пламъците безмълвно.

– Трябва веднага да махнем Кивота оттук – каза Белок. – Да го натоварим на един камион и да го откараме в Кайро. Оттам ще излетим. – Удивително целенасочен беше този Джоунс, майстор на оцеляването. Невероятно жизнеспособен. Не биваше да се пренебрегват неговата комбинативност и силата на духа му. Човек винаги е склонен да подценява противника си. – Трябва ни сериозна охрана, Дитрих – добави той.

– Разбира се. Ще го уредим.

Белок се извърна. Излитането от Кайро беше лъжа, разбира се, той вече бе предал радиограма до острова без знанието на Дитрих. Веднъж да стигнат в Кайро, ще му олекне! Сега най-важното беше да отвори Кивота, преди да бъде изпратен в Берлин.

В лагера беше настанала суматоха. Войниците, стекли се при пистата, сега се връщаха, объркани, смутени. Група въоръжени мъже с почернели от експлозията лица вече товареха Кивота на един камион, покрит с брезент. Дитрих наблюдаваше операцията, раздаваше заповеди с пискливия си истеричен фалсет. Ще си отдъхне, когато този проклет сандък пристигне най-после в Берлин. Нямаше доверие на Белок. Беше забелязал особени пламъчета в очите му. Французинът кроеше някакъв

пъклен план и бе вгълбен като страничен наблюдател. Нещо маниакално, налудничаво има в този човек – помисли си Дитрих, смутен, че е забелязал същото и при Фюрера на срещата в Бавария. Може би двамата си приличат – Фюрера и французинът. Може би именно силата и лудостта им ги отличават от другите хора. Дитрих можеше само да гадае. Той видя как натовариха Кивота и мислите му се насочиха към Джоунс. Отдавна трябваше да е мъртъв в онзи зловещ кладенец. Французинът обаче беше сигурен, че в саботажа имат пръст американците. Ето на, и тази враждебност, тази надпревара помежду им беше също резултат от лудостта на французина.

Може би.

Сега нямаше време да размишлява върху неговото състояние. Пред тях бяха Кайро и страхът от нови саботажки по мътя дотам. Плувнал в пот, изпълнен с ярост към потискащата пустиня и смазващата жегата, той изкрещя още нещо на товарачите. Жал му беше за тях. И те като него бяха много далеч от родината.

Марион и Инди се промъкваха между варелите и гледаха как изплашените араби се суетят, как германците товарят Кивота. Лицата им бяха целите в сажди от експлозията, но дори и под чернилката Марион беше бледа като платно от ужаса и натрупаната умора.

– Много се забави! – оплака се тя.

– Нали те измъкнах!

– Да, в последния момент. Всичко правиш в последния миг.

Той я погледна, потри с пръсти бузата ѝ и по ръката му полепнаха сажди.

– Ще карат някъде Кивота, а това в момента най-много ме интересува.

Неколцина араби тичаха към тях и Инди зърна Салах. Протегна крак и спъна египтянина. Той се надигна. Лицето му светна от радост.

– Инди! Марион! Мислех, че съм ви изгубил завинаги.

– И ние също – каза Инди. – Какво стана?

– На нас арабите те почти не ни обръщат внимание, приятелю. Смятат ни за глупаци, изобщо не могат да ни различават едни от други. Пък и не ни следяха много зорко.

Салах се шмугна зад варелите, дишайки тежко.

– Значи ти предизвика експлозията.

– Точно така.

– Сигурно не знаеш, че се готвят да откарат Кивота с камион в Кайро.

– В Кайро ли?

– И оттам вероятно в Берлин – добави Марион.

– Съмнявам се, че Белок ще допусне Кивотът да замине за Германия, преди да си е поиграл с него.

До камиона спря джип. Белок и Дитрих се качиха в него заедно с шофьор и охрана. Десетина въоръжени до зъби редници наскачаха в каросерията при Кивота.

– Безнадеждно е – въздъхна Марион.

Инди не отговори. Гледай! – каза си той. – Гледай и се съсредоточи. Мисли!

Още един джип се приближи – в задната му част беше монтирана картечница.

Гоблер седна зад волана, а до него – Арнолд Тохт.

При вида на Тохт Марион си пое дълбоко въздух:

– Този човек е едно чудовище! – каза тя.

– Всички са чудовища – отвърна Салах.

– Чудовища или не, положението става все по-безнадеждно.

Картечница, въоръжена охрана – пресмяташе Инди, – може би ще измисля нещо. Не мога да се откажа. Той видя как конвоят бавно потегли, колите се заклатушкаха из пясъка.

– Тръгвам след тях – обяви той.

– Как? – попита Марион. – Да не би да тичаш подире им?

– Хрумна ми нещо – рече Инди и се надигна. – Вие двамата се връщате колкото се може по-бързо в Кайро и уреждате транспортирането до Англия. С каквото и да е – кораб, самолет, няма значение.

– Защо до Англия? – попита Марион.

– Няма езикова бариера и нацисти – отговори Инди и се обърна към Салах: – Къде можем да се срещнем в Кайро?

Салах се замисли:

– В гаража на Омар. Нали знаеш Змийския площад?

– Ама че мрачен спомен – каза Инди. – Как бих могъл да го забравя?

– В Стария град – добави Салах.

– Ще бъда там.

Марион се изправи:

– Как да бъда сигурна, че ще пристигнеш там цял и невредим?

– Вярвай ми!

Тя го хвана за ръката и той я целуна.

– Чудя се дали цял живот така ще ме зарязваш – каза Марион.

Инди ги остави и се затича подир конвоя.

– Можем да се качим в моя камион – предложи Салах. – Бавен е, вярно, но е сигурен.

Марион гледаше безучастно пред себе си. Защо толкова се тревожеше за Инди? Не беше нежен с нея. Не се знаеше дори дали изпитва някакви чувства. Беше като прелетна птица – ту идваше, ту си отиваше. Тогава защо толкова се вълнуваше тя? Пълна загадка, която беше безсмислено да се опитва да разреши.

На идване, някъде между пистата и разкопките, Инди бе видял два жребца под едно брезентово платнище: единият бял, другият черен. И сега, след като се раздели с Марион и Салах, той се втурна към тях с надеждата, че са още там. И наистина ги завари. Имам късмет! – зарадва се той и се приближи внимателно към конете. Не беше яздил от години и се чудеше дали и ездата като колоезденето не се забравя. Надяваше се да е така. Черният жребец, който пръхтеше и тупаше с копита, се отдръпна, като го приближи. Белият, напротив, го погледна покорно. Инди се метна на гърба на белия, дръпна го за гривата, той леко се опъна, но тръгна в желаната посока. Хайде, конче! – викна Инди и го пришпори. Животното препусна в елегантен галоп, отвърщайки безропотно на всяка негова команда. Оставяха зад гърба си дюни, хълмове, падини. Трябваше да пресече пътя на конвоя някъде в планината. А след това? Каквото сабя покаже!

Колко вълнуващи бяха спонтанните решения. И тръпката на преследването!

Конвоят тръгна нагоре по тесния планински път, който се виеше над проходи и главозамайващи пропасти. Яхнал своя жребец, Инди го наблюдаваше отгоре. Колите пълзяха една след друга, мъчително напредваха по стръмния наклон. Войниците в тях, макар да бяха униформени работи, все пак имаха оръжие. А човек трябва много да внимава с въоръжените си себеподобни. Особено, когато са цяла, макар и малобройна армия, а ти си сам, на арабски кон, и съветник ти е по-скоро безразсъдството, отколкото разумът.

Инди препусна надолу през храсталациите; копитата на коня потъваха в меката глинеста земя и образуваха ямички. Той излезе на пътя точно зад последния джип. Цяло чудо ще бъде да не ме видят!

В миг картечницата затрака, обсипвайки ездача с дъжд от куршуми. Конят се подплаши, заподскача. Изстрелите отекнаха в склоновете отсреща. Инди пришпори жребца с всички сили, подмина джипа. Германците го гледаха смаяни. Картечарят завъртя оръжието си и забъдва огън

срещу него, докато свърши пълнителя. Тохт, който седеше до шофьора, извади пистолета, но Инди вече се беше скрил зад камиона, яздейки успоредно с него. Германецът изстреля патроните си, ала само нацепи брезента.

Хайде, опитай си късмета! – каза си Инди, скочи от коня, залови се за вратата на кабината и я отвори. Войникът, който седеше до шофьора, се прицели, Инди се сборичка с него, мъчейки се да изтръгне оръжието от ръцете му, а онзи запъшка в безсилието си да го използва. Инди изви ръцете му, чу се хрущане на китки, вик, и Инди го изблъска през вратата.

А сега шофьорът. Хвърли се върху якия мъжага със златни зъби. Камионът занесе към пропастта. Инди изправи волана, но шофьорът го цапна през лицето и го зашемети, след което се опита да удари спирачка. Инди изрита крака му от педала. Двамата се вкопчиха един в друг и камионът отново занесе. Гоблер рязко изви волана, за да не се блъсне в него. При маневрата картечарят изхвърча в пропастта. Полетя надолу с разперени ръце, като хвърчило, заредено с олово. Писъкът му отекна в дълбокия каньон.

Белок, който беше в предния джип, се извърна да види какво става. Отново Джоунс – помисли си той. – Не може да бъде друг. Пак се опитва да отгъмкне Кивота. Наградата никога няма да бъде твоя, драги! Той погледна към Дитрих, после отново се извърна назад, но слънцето го заслепяваше и не можа да види какво става в кабината.

– Мисля, че отзад има някакъв проблем – каза нехайно Белок.

Вече бяха изкачили билото и сега навлизаха в остър завой, при което леко се удариха в мантинелата и я изкривиха. Шофьорът овладя колата, войникът отзад насочи автомата си към предното стъкло на камиона.

Белок го спря:

– Можеш да убиеш шофьора и египетското подаръче за твоя Фюрер ще политне в пропастта. Какво ще им кажа после в Берлин?

Обезпокоен, Дитрих кимна строго.

– Това пак лудориите на твоя приятел американеца ли са, Белок?

– Чудя се как се е решил на подобна стъпка при такова неравно съотношение на силите. Именно затова се плаша.

– Ако нещо се случи с Кивота – Дитрих не се доизказа, гласът му секна.

– Нищо няма да му се случи – успокои го Белок.

Инди беше хванал шофьора за врата, камионът сплеска мантинелата, вдигайки облак прах, преди Инди да успее да го отклони от ръба на

пропастта. Пушилката заслепи Гоблер и Тохт отзад в джипа. Тохт държеше празния си пистолет насочен напосоки. Гоблер се разкашля от праха, очите му се насълзиха и той замига, но последното нещо, което видя, беше счупената мантинела, а последното нещо, което чу – вледеняващият писък на Тохт. Джипът, притеглен към ръба на пътя като от магнит, се гмурна в пропастта, застина за частица от секундата във въздуха по някаква шега на гравитацията и започна да пада, да пада, докато накрая се удари в склона и експлодира.

По дяволите! – ядосваше се Инди. Щом нападнешо шофьора, камيونът ги подкарваше към сигурна смърт. А германецът си го биваше. Силен беше като бик. Инди забеляза в страничното огледало, че войниците, вкопчени в камиона, с лица, изопнати от страх и решителност, се мъчат да се доберат до кабината. В див пристъп на ярост той отмести шофьора, отвори вратата и го блъсна навън. Германецът изхвърча и падна в прахта.

– Съжалявам! – каза Инди, сграбчи волана и натисна газта, настигайки предната кола.

Изведнъж го обгърна мрак. Беше влязъл в тунел. Той подкара в зигзаг. Камионът се остъргваше в стените на тунела. Войниците изпопадаха един след друг. Инди нямаше как да разбере колко са останали. Излезе от тунела, ярката светлина го заслепи. Той се приближи до предната кола и леко я блъсна. Войникът отзад гледаше нагоре и сочеше към покрива на камиона.

Издаде ги! – помисли си Инди. – Ако на покрива има хора, им провали плановете. По-добре читав, отколкото мъртъв – каза си той и рязко удари спирачка. От покрива полетяха двама и се хласнаха в скалите край пътя.

Започваше спускането. Инди даде газ, отново се приближи до джипа и го побутна. Колко е хубаво да знаеш, че не могат да стрелят по теб заради скъпоценния товар! Обзе го чудна волност. Знаеше, че рано или късно ще трябва да ги изпревари. Непременно трябваше да ги задмине преди Кайро.

В далечината вече се виждаше силуетът на града. Сега ставаше най-рисковано. В момента, в който видеха, че няма опасност да се обърне в пропастта, щяха да предприемат нещо.

Сякаш подтикнат от някаква коварна телепатия, войникът откри огън по него. Куршумите пробиха предното стъкло, някои пронизаха на места брезента, други попаднаха в каросерията, трети просвистяха край ушите на Инди. На всяка цена трябваше да задмине джипа. Все още се

виеха завой след завой. Дръж се! – каза си Инди. – Дръж се и действай! Наближаваха остър завой. Той даде газ, изравни се с джипа под нов залп от куршуми, блъсна го и видя как той изхвърча от пътя и заседна в канавката.

Първата крачка беше успешна. Но те скоро щяха да се оправят и да продължат преследването. Той погледна в страничното огледало: да, разбира се. Изпълзяваха на пътя. Инди натисна до дупка газта. Хайде, камионче, покажи какво можеш!

Вече навлизаше в околностите на града. Джипът беше по петите му. Из градските улици трябваше да сменят играта.

Тесни кръстовища. Инди префучаваше през кошове със стока, търговци, птици, преобръщаше сергии, панери с плодове. Минувачите се изпокриваха, просяците се разпръскваха. Камионът навлезе в още потесни улички, погледът на Инди шареше, той търсеше площада с гаража на Омар, представяйки си картата на Кайро. Един уж сляп просяк отскочи от пътя му, изгърва просешката си паничка и вдигна тъмните си очила, за да го види по-добре.

Инди подкара още по-бързо. Джипът го настигаше.

Той завъртя волана. Навлезе в поредната тясна уличка. Някакви магарета отскочиха встрани от пътя му, един човек падна от една стълба, някакво бебе се разпища.

– Съжалявам – промърмори Инди. – Бих слязъл да поднеса лично извиненията си, но точно сега нямам време.

Не можеше да се отърве от джипа.

И ето, че излезе на въпросния площад. Видя табелата над гаража, вратата зееше отворена и той направо вкара камиона вътре. Вратата мигновено се затвори и няколко арабчета започнаха да метат отпред, за да заличат следите, а той отпусна чело върху волана, чудейки се в тъмното дали се е справил или не.

Джипът намали, прекоси площада и продължи направо. Белок и Дитрих се оглеждаха на всички страни, тревога и паника беше изписана върху лицата им.

Отзад в каросерията, на сигурно място в дървения сандък, Кивотът тихо забуча. Сякаш някакъв механизъм, монтиран дълбоко в него, ненадейно се бе задействал.

Вече беше тъмно, когато Салах и Марион пристигнаха в гаража. Инди беше поспал малко върху един нар и сега се събуждаше гладен. Той потри очи и в същия миг над главата му проблесна нещо. Марион бе успяла да измие някъде косата си и изглеждаше великолепно. Беше

се надвесила над него, когато той отвори очи.

– Изглеждаш пребит – каза тя.

– Само няколко драскотини – отговори той и се надигна на кушетката, простенвайки, защото тялото го болеше.

В този момент влезе Салах и Инди тутакси забрави болката и умората.

– Намерих кораб – каза Салах.

– Надежден ли е?

– Пиратски, ако мога така да се изразя. Но можеш да им се довериш. Капитан Катанга е почтен човек, въпреки че върти съмнителна търговия.

– Ще ни вземат ли с товара?

Салах кимна:

– Срещу определена цена.

– Хайде тогава! – Инди се надигна тежко, като вдървен. – Да караме към пристанището! – Той хвърли поглед към Марион и добави: – Имам чувството, че нашият ден още не е завършил.

Немското посолство се помещаваше в една от най-красивите сгради на Кайро. Дитрих и Белок седяха в кабинета на посланика, оцелял след чистките на Хитлер, и сега с радост им бе предоставил всичко на разположение. От известно време седяха и мълчаха. Белок беше вперил поглед в портрета на Хитлер, Дитрих пушеше нервно една след друга египетски цигари.

От време на време телефонът извъняваше. Дитрих отговаряше, поставяше слушалката и поклащаше глава.

– Ако сме изпуснали Кивота. – Дитрих запали нова цигара.

Белок се изправи и обиколи стаята, махайки с ръка. Не му се мислеше за това.

– Изобщо не допускам подобна възможност, Дитрих. Какво стана с прекрасната ви египетска шпионска мрежа? Защо не могат да намерят онова, което вашите хора така нехайно загубиха?

– Ще го намерят. Сигурен съм, че ще го намерят!

– Сигурен! Де да имах частица от вашата увереност!

Дитрих затвори очи. Дотегнала му бе язвителността на Белок. Пък и го беше страх да се върне с празни ръце в Берлин.

– Каква липса на професионализъм! Каква чудовищна некомпетентност! – продължаваше да се възмущава Белок. – Как може сам човек, сам, нали помните, да разбие цял конвой и да изчезне! Ама че тъпотия!

Просто не мога да повярвам.

– Това вече го чух – каза Дитрих с досада.

Белок отиде до прозореца и се загледа в мрака. Някъде, обвит в плаща на непрогледната каирска нощ, се криеше Джоунс. И Кивотът беше у него. Проклет да бъде този Джоунс! Не можеха да изпуснат Кивота точно сега! Само при мисълта нещо в него се преобръщаше.

Телефонът иззвъня. Дитрих вдигна слушалката и изведнъж изразът му се промени. Щом затвори, погледна французина победоносно.

– Нали ви казах, че агентите ми ще открият нещо?

– И какво са открили?

– Според тях един египтянин на име Салах, тоест приятелят на Джоунс, е наел търговския кораб „Попътен вятър“.

– Може да ни заблуждават – усъмни се Белок.

– Може, но си струва да се провери.

– Е, и без това не ни остава нищо друго.

– Да тръгваме тогава.

Забързани напуснаха посолството и отидоха право на пристанището, където разбраха, че преди час търговският кораб е отплавал в неизвестна посока.

СРЕДИЗЕМНО МОРЕ

В капитанската каюта на „Попътен вятър“ Инди, съблечен до кръста, гледаше как Марион превързва раните му. Беше облякла бяла рокля, плътно затворена и като че ли твърде официална за случая. Разбира се, пак беше привлекателна.

– Откъде извади тази рокля? – попита той.

– В дрешника има цял дамски гардероб – отговори тя. – Струва ми се, че не съм първата жена, която пътува с тези пирати.

– Харесва ми – каза той.

– Чувствувам се като девица.

– Точно на девица приличаш.

Тя го погледна, промивайки с йод поредната драскотина, и каза:

– Девствеността е едно от онези мимолетни неща, скъпи. Отиде ли си, край. Сметката ти е веднъж завинаги изразходена.

Марион свърши работата си, седна и си наля чашка ром. Отпи, без да откъсва очи от него; гледаше го предизвикателно над чашата си.

– Извиних ли ти се за кръчмата? – попита той.

– Не мога да кажа, че си се извинил. А аз благодарих ли ти, задето ме извади от горящия самолет?

Той поклати глава:

– Значи сме квит. Може би трябва да приключим с миналото, какво ще кажеш?

Тя замълча, след което попита нежно:

– Къде те боли?

– Навсякъде.

– Тук ли? – Марион докосна с устни рамото му.

– Да, тук. – Инди потръпна при допира на устните ѝ.

Марион се надвеси над него.

– А къде не боли? – попита тя и го целуна по лакътя. – Тук?

Той кимна. Тя докосна с устни косата му. После той посочи към врата си, тя го целуна по врата. А после по носа, по очите, по, устните.

Променила се бе. Вече не се държеше така хладно и грубо като в Непал. Беше станала по-нежна, по-женствена. На какво ли се дължеше тази промяна?

Кивотът беше в трюма. Присъствието му сееше паника и възбуда сред плъховете, които търчаха насам-натам, треперещи, с провиснали

мустаци. От сандъка продължаваше да се носи онова тихо, едва доловимо бучене, което очевидно само плъховете долавяха със свръхчувствителния си слух.

Капитан Катанга пушеше лула на мостика и когато първите зари на утрото заблестяха, той впери очи в повърхността на водата, опитвайки се да различи нещо, което един прикован към сушата човек никога не би забелязал. Той се наслаждаваше на ласките на слънцето и водните пръски, които оставяха по мургавото му лице бляскави кристалчета сол. Имаше нещо там, изплуваше от мрака, но какво ли бе то? Капитанът присви очи и се напрегна, но не успя да разбере какво е. Заслуша се в ритмичното успокояващо боботене на износените турбини, което му напомняше за пулсирането на отслабващо старческо сърце.

Приятни хора бяха Инди и жената, още повече че бяха приятели на Салах. Но този товар, кой знае защо, го притесняваше. В едно беше сигурен – с радост щеше да се отърве от него, като му дойдеше времето. Същото тревожно чувство изпитваше и сега, като оглеждаше морската шир. Сетивата му бяха напрегнати, не можеше да си обясни обзелото го безпокойство. Но нещо в далечината пълзеше, нещо там се движеше, просто го чувствуваше, макар и да не можеше да го съзре.

Заедно със солта на водните пръски вдъхваше и безпогрешния мирис на грозяща опасност.

Продължи да наблюдава, изпънат и напрегнат като човек, който се готви за скок от висок трамплин, без да знае да плува.

Инди се събуди. Марион спеше до него, все още в бялата си рокля, с извърнато на една страна лице и полуотворена уста. Той се почеса по гърба – заздравяващите рани започваха да го сърбят. Салах предвидливо му бе донесъл дрехите и сега той се преоблече, провери дали камшикът е на мястото си, нахлузи коженото яке и оправя периферията на протритата си филцова шапка. Понякога си мислеше, че тази шапка му носи щастие. Без нея би се чувствал като гол.

Марион се обърна и отвори очи.

– Каква прекрасна гледка! – възхити се тя.

– Аз обаче никак не се чувствавам прекрасно – отговори той.

– Защо винаги се забъркваш в такива кашии? – Марион седна в леглото, пригладжайки косата си. – Радвам се, че си се преоблякъл. С този бурнус не беше много убедителен.

– Старах се, доколкото можах.

Тя се прозя, протегна се и стана от койката. Топлота и сънливост имаше в жестовете ѝ, които – кой знае защо – му се струваха много

мили. Взе ръката му и я целуна, след което се зае да подрежда каютата.

– Докога ще пътуваме по море? – попита.

– В буквален или в преносен смисъл?

– Както искаш го разбирай, Джоунс!

Той ѝ се усмихна. И в този момент разбра, че нещо се е случило. Втурна се навън, изкачи на един дъх стълбите и се озова на мостика, където Катанга продължаваше да се взира в морето, захапал незапалената си лула.

– Изглежда, имате много влиятелни приятели, мистър Джоунс – каза Катанга. Лицето му беше много сериозно.

Отначало Инди не успя нищо да види, но малко по малко започна да различава някакви точки в далечината: „Попътен вятър“, като стара мома, ухажвана от цял антураж жадни за богатство женихи, беше обграден от десетки немски подводници.

– По дяволите! – изруга той.

– И аз така мисля – додаде Катанга. – Вие с момичето трябва веднага да изчезнете. Долу в трюма има място за вас. Побързайте! Намерете я!

Ала вече беше много късно: пет сала с въоръжен екипаж бяха обградили кораба и няколко нацисти се качваха по спуснатите въжени стълби. Инди хукна надолу към каютата. Само Марион беше в ума му. Трябваше да я намери. Много късно – разнесе се тропот на ботуши, екнаха лаещите команди на германците. Той видя на няколко метра пред себе си как двама войници влачат Марион. Останалите похитители вече обграждаха екипажа на палубата, готови за стрелба. Инди се прикри, хлътна в някаква врата и попадна в лабиринта на трюма.

Малко преди да намери изхода, бе чул как Марион ругае своите нападатели и сега се усмихна на несломимия ѝ дух. Чудесна жена! – помисли си той. Допаднаше му именно защото никога не можеше да бъде покорена напълно. Много му харесваше.

Дитрих се качи на борда, а след него и Белок. Капитанът вече бе дал знак на екипажа си да не се противопоставя на нападателите. Хората искаха да се бият, но противникът беше твърде многоброен, затова се подредиха в редица под дулата на германците. Дитрих и Белок крачеха напред – назад, раздавайки команди. Няколко войника се втурнаха да търсят Кивота. Белок се приближи до Марион. Тя отново изпита същото вълнение като преди, но бе твърдо решила да му противостои, да не се подава на чувствата, които този мъж събуждаше у нея.

– Скъпа моя – каза Белок, – трябва да ме разтушиш, като ми

разкажеш как избягахте от кладенеца. Макар че това може да стане и по-късно.

Марион нищо не каза. Нямахте ли край тази история? Инди очевидно имаше дарбата да навлича беди, да сее само унищожение след себе си. Белок я докосна по брадичката. Тя се дръпна. Той се усмихна.

– По-късно – повтори й и се приближи към Катанга.

Тъкмо щеше да каже нещо, когато някакъв шум привлече вниманието му и той видя как група войници носят дървения сандък с Кивота. Белок едва съдържа обземащото го нетърпение. Околните със своите формалности винаги пречеха на амбициите му. Но скоро вече нямаше да бъде така. Бавно, неохотно той отмести очи от Кивота, когато Дитрих нареди да бъде натоварен на една от подводниците.

– Къде е Джоунс? – попита той Катанга.

– Мъртъв е – отговори Катанга.

– Мъртъв ли?

– Че каква полза имахме от него? Убихме го. Хвърлихме го през борда. Момичето се котира много повече на пазара. За какво ми е човек като Джоунс? Ако искате товара му, моля – заповядайте, вземете го, но ми оставете момичето. То ще компенсира загубите ни по този курс.

– Губиш ми времето – каза Белок. – Да не мислиш, че ще ти повярвам за смъртта на Джоунс?

– Ако искате, вярвайте. Само всичко да мине мирно и тихо.

Дитрих се приближи:

– Нямате право да поставяте каквито и да било условия, капитане! Ще постъпим както сметнем за добре и после ще решим дали да не ликвидираме тази стара черупка.

– Момичето тръгва с мен – каза Белок. Дитрих поклати глава. – Приемете го като част от моята компенсация. Сигурен съм, че Фюрера няма да има нищо против. След като вече си върнахме Кивота. – Дитрих се поколеба. – Ако не ми хареса, хвърлете я на акулите, няма да имам нищо против.

– Много добре – съгласи се Дитрих. Той видя как по лицето на Белок пробягна леко съмнение и даде знак да качат Марион в подводницата.

Инди наблюдаваше сцената от вентилационната шахта, където се беше свил в крайно неудобна поза. На косъм от лицето му по палубата чаткаха ботуши. Но все още не го бяха открили. Макар и благородна, лъжата на Катанга беше съшита с бели конци. Дали се хванаха? Той мислеше трескаво. Трябваше да влезе в подводницата. Да бъде заедно с

Марион и Кивота. Но как? Как да стане това?

Белок се беше вторачил в капитана:

– Как да разбера, че казваш истината за Джоунс?

Катанга сви рамене:

– Истината ви казвам. – Този човек никак не му харесваше. Съжали Инди, че има такъв враг. – Хората ви намериха ли го на борда?

Дитрих поклати глава:

– Хайде да тръгваме – каза той. – Кивотът е с нас. Жив или мъртъв, Джоунс вече не ни интересува.

Лицето на Белок се изопна, но той се овладя и последва Дитрих.

Инди чу пляска на отплаващите салове. После изскочи от скривалището си и се затича по палубата.

Вече в подводницата, Белок влезе в радиопредавателната кабина. Сложи слушалките, взе микрофона и подаде сигнал. След малко отсреща долетя нечий глас. Връзката беше лоша, чуваше се прашене. Човекът говореше английски с немски акцент.

– Капитан Мюлер. Тук е Белок. Гласът беше много слаб, идеше като изпод земята.

– Всичко е подготвено според инструкциите ви, Белок.

– Чудесно. – Белок свали слушалките, излезе от кабината и се запъти към друга една кабина, където бяха настанили жената. Той отвори вратата и я видя, седнала на леглото, мрачна като облак. Изобщо не вдигна глава, когато той се приближи към нея. Белок повдигна с пръст брадичката ѝ.

– Имате хубави очи. Не би трябвало да ги криете.

Марион се извърна.

– Искате ми се да продължим недовършеното.

Тя стана и отстъпи назад.

– Между нас няма нищо недовършено.

– Напротив, има. – Посегна да хване ръката ѝ. Тя се отдръпна. – Нима се съпротивлявате? Преди не го правехте, скъпа! На какво се дължи тази промяна?

– Нещата се измениха – отговори тя. Известно време той я гледа мълчаливо, след което каза:

– Изпитвате нещо към Джоунс, нали така?

Тя се извърна и зарея поглед из стаята.

– Горкият Джоунс! – възкликна Белок. – Боя се, че просто му е писано да губи.

– Какво искате да кажете?

Белок се запъти към вратата.

– Вие дори не знаете, скъпа моя, дали е сред живите, нали така? – каза ехидно той и излезе.

На тесния мостик Белок се размина с няколко моряци. След тях идваше Дитрих, строг и гневен. При вида му Белок се развесели: в яда си Дитрих приличаше на вбесен учител, неспособен да излезе наглава с немирнен ученик.

– Може би ще дадете някакво обяснение, Белок.

– Какво има да обяснявам?

Дитрих едва се сдържа да не удари французина.

– Дали сте специална заповед на капитана на подводницата да се отпрати към някаква база край африканския бряг. Доколкото зная, уговорката беше да се върнем обратно в Кайро, откъдето с първия полет да изпратим Кивота в Берлин! Защо сте си позволили да промените плана, Белок? Да не би изведнъж да сте си въобразили, че сте адмирал от германския флот? А? Дотам ли чак стига манията ви за величие?

– Манията ми за величие – повтори Белок, все още развеселен. – Едва ли, Дитрих. Просто смятам, че трябва да отворим Кивота, преди да го закараме в Берлин. Как ще се чувствате, драги, ако Фюрера открие, че Ковчегът е празен? Не ви ли се иска да се уверите, че свещените реликви са вътре, преди да сме се върнали в Германия? Опитвам се да си представя ужасното разочарование на Адолф, когато разбере, че Кивотът е празен.

Гневът на Дитрих в миг се изпари, по лицето му се изписа съмнение, недоверчивост.

– Не ви вярвам, Белок. Никога не съм ви имал доверие.

– Благодаря.

– Струва ми се най-малкото подозрително, че искате да отворите Кивота на някакъв съмнителен остров, вместо да изберете по-удобния маршрут до Кайро. Защо не погледнете в благословената си кутия в Египет, Белок?

– Няма да е подходящо – отвърна Белок.

– Бихте ли ми обяснили защо?

– Бих, ако не се боях, че няма да ме разберете.

Дитрих се вбеси. Още веднъж бе подронен авторитетът му. Но французинът имаше на своя страна Фюрера. Какво би могъл да направи при това положение?

Той обърна гръб на Белок и се отдалечи. Французинът се замисли. Кивотът, разбира се, можеше да бъде отворен където и да е – в този

смисъл Дитрих имаше право. Но най-подходящо беше да се отвори на острова, където атмосферата е пропита с далечното минало, изобщо на някое историческо място. Да – мислеше си Белок – Обстановката трябва да отговаря на момента. Трябва да съответства на тази светиня. Нищо друго нямаше значение.

Той отиде в каютата, където бяха сложили Кивота. Загледа се в дървения сандък. Вече не мислеше за нищо. Какви са тайните ти? Какви загадки ще ми разкриеш? Той се пресегна и докосна сандъка. Дали така му се стори, или наистина усети лека вибрация? Не долови ли някакво бучене? Той затвори очи, с ръка все още върху дървената плоскост. Миг на върховно страхопочитание и благоговение. Цялото му същество беше устремено към безбрежното пространство, към Вселената, към онази граница, зад която щеше да се озове отвъд земния свят, отвъд времето. Той отвори очи. Върховете на пръстите му бяха изтръпнали. Скоро – каза си той. – Много скоро.

Подводницата пореше студената вода, която се пенеше и блискаше около Инди. Той се бе хванал за парапета, мускулите го боляха, мокрият камшик се бе усукал около тялото му. Като нищо мога да се удавя – помисли си той и се опита да си припомни дали давенето е бърз и лек начин за посрещане на смъртта. Сигурно е по-добре, отколкото да висиш, вкопчен за парапета на подводницата, която всеки миг може внезапно да се потопи. Дали отпускат на героите пенсия за храброст? – зачуди се той. Набра се на мускули и се качи на подводницата, при което изведнъж забеляза, че шапката му я няма. Не ставай суверен точно сега! Нямаш време да оплакваш някаква си шапка! – каза си той.

Подводницата започна да се потапя. Потъваше бавно като огромна метална риба. Той се втурна към стълбичката, която водеше към люка. Водата вече беше до кръста му. На един дъх се изкачи и погледна отгоре. Водата постепенно поглъщаше гигантското туловище, покачваше се разпенена към него. Той хукна към перископа, покатери се до върха и се вкопчи в него. Ако се потопи изцяло, загубен съм. Перископът започна да потъва. Все по-надолу и по-надолу. Моля ти се, спри! Не потъвай повече! Ето какво става, когато се опитваш да пътуваш гратис върху германска подводница! Може би очакваш да те приветстват в шпалир?

Треперещ, вкочанен от студ, той висеше на перископа. Изведнъж, сякаш някакво милостиво морско божество се бе вслушало в безгласните му молитви, съдът престана да потъва. Над водата остана да стърчи един метър от перископа. Но и за него трябваше да бъде благодарен. Беше му предостатъчен, за да оцелее. Не потъвай повече! – умоляваше той

подводницата. В миг се усети, че говори на глас. При други обстоятелства би било смешно да води разговор с няколко тона германско желязо. Сигурно съм откачил – помисли си той. – Точно така. И всичко това е чиста халюцинация. Хванала ме е морската лудост.

Инди извади камшика, омота го около себе си и се завърза за перископа, надявайки се, че ако заспи, няма да се събуди на дъното на морето, или още по-лошо – в корема на някоя хищна риба.

Студът беше пронизващ. Опита се да не трака със зъби. Камшикът, напоен с вода, се беше впил в тялото му. Мъчеше се да стои буден, нащрек, за да е готов да посрещне някоя непредвидена опасност, но го обзе такова изтощение, че сънят му се стори най-доброто разрешение за момента.

Той затвори очи и се постара да мисли за нещо, та да не задреме и да падне. Чудеше се накъде ли се е отправила подводницата. Затананика си, после се опита да си припомни всички телефонни номера, които знаеше. Сети се за Рита, без малко да се ожени за нея едно време. Къде ли беше сега тя? Добре, че не направих тази глупост! – каза си.

Много беше уморен и мислите му блуждаеха. Полека-лека заспа въпреки студа и неудобната поза. Унесе се в безпамятен сън. Когато се събуди, беше ден. Нямахте представа колко е спал. Дали не бе откарал цял ден? Не чувствуваше тялото си, съвсем се бе вдървил. Кожата му беше подпухнала от водата. Огледа се. Наближаваха суша, някакъв остров. Обилната зелена растителност беше прекрасна, отморяваща очите. Подводницата навлезе в някаква пещера. Германците бяха построили напълно оборудвана база за подводници. На пристана имаше повече униформени нацисти, отколкото при Хитлеровите изстъпления в Нюрнберг.

Как да се скрие?

Той бързо разви камшика и се гмурна във водата. Когато изплува, се сети, че е забравил камшика, закачен за перископа. Без шапка, без камшик, така му бе тръгнало – да се разделя с най-скъпите си вещи. Инди заплува под вода към брега. Скоро излезе на сушата, залитайки, щастлив, че чувствуваше отново земята под краката си, нищо че бе попаднал в някакъв нацистки „рай“. Изкачи се на една пясъчна дюна, откъдето имаше добър изглед към пристана. Изнесоха Кивота под надзора на Белок, който трепереше от страх да не изпуснат свещената му реликва. Кръжеше край нея като хирург над умиращ пациент.

И ето, че се появи Марион, заобиколена от цяла банда униформени глупаци, които я бутеха напред.

Инди прилекна зад избуялите по дюната тръстики.

Вдъхновение, ето какво ми трябва сега – помисли си той. – Голямо вдъхновение!

СРЕДИЗЕМНОМОРСКИЯТ ОСТРОВ

Беше късен следобед, когато Белок се срещна с Мюлер. Не му беше много приятно, че и Дитрих ще участва в разговора. Той вероятно щеше да задава въпроси; нетърпението му вече бе започнало да обхваща и Белок, сякаш бе заразно.

– Всичко сме подготвили според инструкциите ви, Белок – докладва капитан Мюлер.

– Да не сте пропуснали нещо? – попита Белок.

– Нищо не сме пропуснали.

– Тогава Кивотът веднага трябва да бъде пренесен там.

Мюлер погледна към Дитрих. После се обърна да нареди нещо на войниците, които качваха Кивота в един джип.

Дитрих, мълчал до този момент, се раздражни:

– За какво става дума? Какви инструкции?

– Това не ви засяга, Дитрих.

– Всичко, свързано с този проклет Кивот, ме интересува.

– Ще го отворя – каза Белок, – но за тази операция трябва да бъдат взети предпазни мерки.

– Предпазни мерки ли? Например?

– Не се тревожете, драги. Не искам да се чувствавам отговорен за това, че съм претоварил и без това прегрелия ви мозък.

– Можехте да си спестите сарказма, Белок. Понякога имам чувството, че забравяте кой командва тук.

– Но разберете, Дитрих, не става дума само да се отвори някаква си кутия. Отварянето трябва да бъде придружено с особен ритуал. Това не ви е сандък с ръчни гранати, нали разбирате? Не е някаква обикновена операция.

– Какъв ритуал?

– Ще видите, като му дойде времето, Дитрих. Само не се тревожете!

– Ако нещо се случи с Кивота, Белок, ако нещо му се случи, аз лично ще сложа въжето на бесилката ви. Да знаете!

Белок кимна:

– Вашата загриженост за Кивота е трогателна, но няма място за безпокойство. Той ще пристигне в Берлин здрав и читав и вашият Фюрер ще може да го прибави към прекрасната си колекция от реликви.

Казахте ли нещо?

– Съветвам ви да удържите думата си.

– Ще удържа, ще удържа.

Белок премести поглед от Кивота към джунглата, отвъд пристана. Там някъде щяха да го отворят.

– Освен това момичето – продължи Дитрих. – Мразя недовършени работи. Какво ще правим с момичето?

– Каквото намерите за добре – отвърна Белок. – Аз не държа на нея.

Нищо, нищо не го интересуваше, освен Кивотът. Защо изобщо се занимаваше с тази жена? Защо дори подсъзнателно бе проявил желание да я защитава?

Сантименталните чувства бяха жалки и нищожни в сравнение с Кивота. Целият човешки опит бледнееше пред него. Какво значение имаше дали тя ще живее, или ще умре?

Пак го обзе сладостното нетърпение, много му беше трудно да откъсне поглед от ценния ковчег. Привличаше го като магнит. Ще разгада тайната му! – каза си той. – Ще разгада цялата му тайна!

Инди заобиколи горичката по края на пристана и видя как нацистите качиха Марион в един джип. Белок и германецът се качиха в друг джип и като се движеха плътно зад колата, в която беше Кивотът, се отправиха в същата посока, в която бяха откарали Марион. Къде ли отиваха? Инди се запровира предпазливо през дърветата.

Изведнъж надвисналата заплаха доби образ – пред него изникна германец. Но още преди той да посегне към кобура си, Инди откърши един клон и го удари с все сила през гърлото. Очите на войника се обърнаха навътре, от устата му шурна кръв. Инди го шибна още веднъж и той се свлече на земята. Ами сега? Какво се прави с припаднал германец? Сети се. Защо не? Наистина защо не?

Джипът, в който бяха Белок и Дитрих, се движеше бавно през някакъв каньон.

– Безпокои ме този ритуал – каза Дитрих.

Скоро още повече ще се обезпокоиш – помисли си Белок. – Церемонията, която така презрително наричаш ритуал, ще разтърси из основния дървения ти мозък, драги.

– Налага ли се?

– Да – каза Белок. – Може би ще се успокоите, ако ви кажа, че утре Кивотът ще бъде в ръчичките на вашия Фюрер.

Дитрих въздъхна. Французинът беше луд. Вече нямаше никакво съмнение. Някъде по пътя Кивотът му бе изсмукал и последните

капчици разсъдък. По очите му се виждаше, че не е в ред, по насечения му говор, който бе възприел през последните дни, по странните отгивисти движения. Дитрих щеше да се успокои чак когато пристигнеше в Берлин с изпълнена мисия.

Джипът стигна до някаква поляна, цялата осеяна с палатки, землянки, бараки, коли, радиомачти. В лагера кипеше трескава дейност, войници притичваха насам-натам. Дитрих оглеждаше гордо всичко наоколо, а на Белок нищо не му правеше впечатление. Той отправи поглед към скалите отвъд поляната, които се извисяваха на около десетина метра. Горе конусовидният им връх завършваше с огромна каменна плоча, която образуваше нещо като естествен олтар. Някое древно племе бе изсякло стъпала в самия склон. Ето кое бе довело Белок тук – този скален олтар, който може би Бог бе създал, за да бъде отворен върху него Кивотът.

Белок, изгубил напълно гласа си, съзерцаваше скалите, докато капитан Мюлер не го побутна по рамото!

– Може би искате да се пригответе?

Белок кимна и тръгна след немеца към една от палатките. Мислеше си за отдавна изчезналото племе, което бе изсякло стъпалата в скалата и чиито собствени реликви – изпочупени статуи на забравени божества, бяха разпилени из целия остров. На това място витаеше религиозно-мистична атмосфера, която напълно подходеше на величието на Кивота. Прав беше: точно тук трябваше да бъде отворен.

– Бялата копринена палатка – каза Белок, докосвайки нежната материя.

– Както наредихте – отвърна Мюлер.

– Много добре.

Белок влезе вътре, приближи се към раклата в средата на палатката и повдигна капака. Церемониалните одежди бяха изкусно избродирани. Той се наведе и ги докосна в захлас. После се обърна към германеца:

– Дословно сте изпълнили инструкциите ми, много съм доволен.

Мюлер държеше в ръка близо двуметров жезъл от слонова кост. Той го подаде на Белок, който опипа гравюрите на него.

– Прекрасно – възхити се Белок. – Според свещения ритуал Кивотът трябва да бъде отворен с жезъл от слонова кост. А онзи, който пристъпва към това деяние, трябва да е облечен в такива одежди. Много добре сте се справили.

Мюлер се усмихна:

– Нали няма да забравите за нашата малка уговорка?

– Няма, разбира се. Когато се върна в Берлин, лично ще ви представя на Фюрера в най-ласкава светлина.

– Благодаря ви.

– Аз ви благодаря.

Германецът се загледа в ритуалните дрехи:

– Напомнят ми на нещо еврейско.

– Не само напомнят. Те са еврейски, приятелю.

– Ще спечелите голяма популярност тук, ако се промените в тях.

– Не ме е грижа за популярността, Мюлер.

Белок нахлузи пищните одежди и в миг се преобрази: заприлича на жрец.

Е – помисли си Мюлер, – свят пъстър, хора разни. Може и да е луд, но има достъп до Хитлер, това е важното.

– Скоро ли ще се стъмни? – попита Белок. Чувствуваше се малко особено, сякаш се наблюдаваше от страни, сякаш собственото му „аз“ бе започнало да се разпада и в тялото му се бе вместили друг.

– Скоро – отвърна германецът.

– Трябва да започнем по залез слънце. Много е важно.

– Сложиха Кивота върху плочата, както поискахте.

– Добре. – Белок приглади дрехата си. Белок – дори собственото му име звучеше странно. Като че ли някаква безпътна сила бе започнала да го топи. Духът му сякаш се бе отделил от тялото и витаеше над него. Той се чувствуваше лек и опиянен, като под упойката на наркотик.

Белок взе жезъла от слонова кост и излезе от палатката.

Кипежът в лагера внезапно стихна. Французинът долавяше отвращението и враждебността, с които войниците разглеждаха одеждите му. Но и това усещане стигаше до съзнанието му притъпено. Дитрих вървеше до него и говореше нещо. Трябваше да положи големи усилия, за да разбере какво казва.

– Еврейски ритуал! Да не сте полудели!

Белок невъзмутимо се упъти към стъпалата, водещи към естествения олтар.

Слънцето, предизвикателно ярко в заника си, бе увиснало като презрял плод на хоризонта, обливайки всичко наоколо в златисти отблясъци.

Наобиколен от военни, Белок започна да се изкачва. И стъпалата, и олтарът бяха осветени от специални прожектори. Французинът ясно долавяше бученето на Кивота, който бе започнал да излъчва слабо сияние. Изведнъж нещо странно привлече вниманието му, върна го обратно към

действителността: някакво движение, сянка, не беше сигурен още какво. Той се обърна рязко и видя как един от войниците върви приведен, със странно накривена каска – сякаш се мъчи да прикрие лицето си. Испита странното чувство, че познава този човек.

Какво? Как бе възможно? Войникът носеше на гръб тежък гранатомет, който в първия момент Белок не бе забелязал. Но откъде му беше познат този човек? Войникът свали каската си и намести гранатомета, и – о, велики Боже! – той го позна! Още няколко стъпала оставаха до олтара. Кивотът беше изваден от дървения обков и сега изглеждаше особено уязвим.

– Спрете! – извика Инди. – Само някой да мръдне, и ще пратя Ковчега обратно при Мойсей!

– Изненадва ме твоята упоритост, Джоунс. Разваляш репутацията на наемниците – каза Белок.

– Доктор Джоунс, сигурно си давате сметка, че не можете да напуснете острова? – обади се Дитрих.

– Зависи доколко сте готови да проявите разум. Единственото, което искам, е момичето. Ще задържа Кивота само докато получа надежден транспорт до Англия. След това е ваш.

– Ами ако откажем? – поинтересува се Дитрих.

– Тогава Кивотът заедно с неколцина от нас ще хвъркне във въздуха. А това едва ли ще се хареса на Хитлер.

Инди се запъти към Марион, която се мъчеше да се освободи от въжетата си.

– Много ти отива немската униформа, Джоунс! – провикна се Белок.

– И на теб много ти отива този костюм!

Внезапно се чу писъкът на Марион.

Мюлер, издебнал Инди в гръб, сега се хвърли върху него и му избди оръжието от ръцете. Джоунс – бива си го безразсъдството му! – помисли си Белок – стовари юмука си върху Мюлер и го удари с коляно в слабините. Капитанът изрева и се претърколи, но Инди вече беше обграден от войници и макар да се биеше със зъби и нокти, беше повален. Белок поклати глава и се усмихна вяло.

– Браво, Джоунс! Добре се представи!

– Глупаво, много глупаво! Умът ми не побира вашето безразсъдство – каза Дитрих.

– Опитвам се да го надмогна – отвърна Инди, който продължаваше да се бори с войниците.

– Бих могъл да ви изцера от него – каза Дитрих, изваждайки усмихнат пистолета от кобура си.

Инди погледна към Марион, която стискаше очи и хълцаше. Дитрих се прицели.

– Почакайте! – прогърмя гласът на Белок. Лицето му изглеждаше зло на светлината на прожекторите. Дитрих свали пистолета. – Този човек ми играе по нервите от години, полковник Дитрих. Е, вярно е, че понякога безкрайно ме забавлява. И въпреки че аз също бих желал да бъда свидетел на края му, ми се иска да претърпи още едно последно поражение. Нека види как отварям Кивота! Каквито и богатства да има вътре, няма да се докопа до тях. Дори няма да получи представа какви са. Ето това би ми доставило удоволствие. От години мечтае за този миг, а няма да може да му се наслади. Щом отворя Кивота, правете с него каквото пожелаете. Засега го завържете при момичето. – В мрака проехтя фалшивият смях на Белок.

Завързаха Инди за статуята, с гръб към Марион.

– Страх ме е, Инди – прошепна тя.

– Точно сега е моментът да те е страх.

Кивотът бучеше. Инди се обърна да види как Белок се изкачва към олтара. Тръпки го побиваха, като си представеше как ръцете на французина се докосват до светинята. Как я отварят. И той вижда. А ти? – помисли си Инди. – Ти цял живот мечтаеш да стигнеш до целта и сега, когато е пред теб трябва да преглътнеш горчивото си поражение. Как да гледа? Ала не можеше да гледа как лудият французин, облечен като древен равин, изкачва стълбите към олтара. Ала не можеше и да не гледа.

– Мисля, че това е краят ни, Инди – каза Марион. – Освен ако не си измислил нещо.

Инди мълчеше. Думите ѝ едва стигнаха до съзнанието му. То изцяло бе погълнато от бученето на Кивота. Как бе възможно? Белок вече бе стигнал при плочата.

– Е, ще се измъкнем ли от този ад? – попита Марион.

– Бог знае.

– Това игра на думи ли е?

– Може би.

– Сега не е моментът да си правиш лоши шеги, Джоунс! – Тя извърна глава към него. Под очите ѝ имаше сини кръгове. – И все пак те обичам тъкмо заради това.

– Наистина ли?

- Дали наистина те обичам? Разбира се.
- Мисля, че чувствата ни са взаимни – каза Инди, малко изненадан от себе си.
- И са обречени – каза Марион.
- Ще видим.

Припомняйки си думите на староеврейското песнопение от пергамента, на който беше нарисувана дръжката на жезъла, Белок замънка, запя тихо и монотонно. Бученето ставаше все по-силно и по-силно, изпълваше мрака. Мощта на Кивота! Невероятната мощ на Кивота! Кръвта му закипя, забушува. Никога в живота си не беше виждал нещо по-красиво! Кивотът сияеше все по-ослепително. Белок гледаше в захлас херувимите, блестящото злато, струящото отвътре сияние. Бученето пронизваше всяка негова фибра. Той самият започна цял да трепери, да вибрира. Имаше чувството, че ще се разпадне и частиците от неговото собствено тяло ще закръжат в пространството. Но в този миг не съществуваха ни пространство, ни време. Цялото му същество беше погълнато от тази реликва на общението между човека и Бога.

Говори ми! Каж ми тайната си! Каж ми тайната на човешкия живот!

Гласът сякаш идеше от най-съкровените дълбини на душата му. Белок се издигаше, носеше се, напълно отделен от обкръжаващия го свят. Говори ми! Каж ми! Той вдигна жезъла от слонова кост и подпря с него капака, опитвайки се да го повдигне. Бученето още повече нарасна. Белок не чу как прожекторите долу се пръснаха и стъклата се посипаха като евтини диаманти в мрака. Това бучене – това е гласът на Бога – помисли си той. – Говори ми, говори ми! Белок имаше чувството, че не съществува, че никога не е съществувал. Паметта му бе заличена. Той плуваше в някакъв вакуум учудващо спокоен, слят с нощта наоколо, с Вселената, с всяка материя, пулсираща в най-отдалечените кътчета на Космоса, с избухващите звезди, кръжащите планети, дори с неведомата тъма на безкрайността. Престана да съществува. Просто престана да съществува.

- Той ще го отвори – каза Инди.
- Ох, този шум! Идва ми да си запуша ушите. Какъв е този шум?
- Кивотът.
- Кивотът ли?

Инди се мъчеше да си спомни нещо, нещо, което се въртеше в главата му. Но какво? Какво беше то? Нещо, което бе чул наскоро. Нещо за Кивота.

Кивота, Кивота, опитай се да си спомниш!

Белок вече повдигаше капака, прожекторите един след друг гърмяха, дори луната, изплувала вече в нощното небе, приличаше на нажежено кълбо, готово да избухне. Нощта, самата нощ, беше надвиснала като огромна бомба в края на възпламенен фитил. Какво беше това? Какво се мъчеше да си спомни?

Капакът се отваряше. Белок, облян в пот под тежките одежди, простена и го отвори. Мигът на истината! Откровението! Божественото тайнство! Плисналата отвътре светлина го заслепи. Но той не се дръпна назад, не помръдна. Светлината го хипнотизираше, бученето го притегляше като магнит. Той беше вцепенен. Капакът: Това беше последното, което видя.

Защото в този миг мощни взривове разцепиха нощта и към небето изригнаха огнени стълбове. Над острова засия бял ореол от светлина. Морето заблестя и забушува. Надигнаха се огромни вълни. Това беше светлината на Сътворението, на първия ден от съществуването на Вселената, светлината на раждането, на зачатие на света, божествената светлина! Тя прониза Белок като диамантено острие, по-ярка и от най-бляскавия скъпоценен камък. Пръсна сърцето му, разтърси го целия. Това не беше просто светлина, а огнен вихър, който го запали като факла с пламъка на милиарди свещи, прониза го като електрически ток и тялото му премина през всички цветове на дъгата.

А той, Белок, се усмихваше. Усмихваше се, защото за миг се бе сълил с божествената мощ. Но този миг отмина. И бе последван от неопикуема метаморфоза: очите на Белок се размиха, разпаднаха и на тяхно място останаха да зяят безжизнени черни кухини, кожата му започна да се бели, месата – да се свличат, сякаш заразени от скоротечна проказа. Той просто гореше, топеше се, почерня, загуби напълно човешки образ, превърна се в нещо, докоснато от гнева на Бога, и постепенно се свлече на земята в купчина пепел.

В мига на взрива, когато цялото небе се продъни, Инди инстинктивно затвори очи. И веднага се сети спомни си думите на имама: „Онзи, който отвори Кивота и пусне силата му, ще умре, ако я погледне“ „Не гледай! – изкрещя той на Марион. – Дръж очите си затворени!“ Тя стисна здраво очи, примряла от ужас. Но любопитството ѝ напираше. Небесните зари, жупелът на унищожението неудържимо я привличаха. „Не гледай!“ – продължаваше да ѝ внушава той. „Не гледай!“ – накрая вече крещеше. Нощта бучеше, тътнеше, реवेशе; прегарящите я мълнии сякаш виеха. „Не гледай!“

Огненият стълб изпепеляваше всичко, свързваше Кивота с небето, приличаше на гигантската разжарена сянка на небесния Бог, на ярък силует, едновременно чудовищен и прекрасен, който ослепяваше всеки, дръзнал да го погледне. Овъгляваше очите на войниците, превръщаше самите тях в униформени скелети, покриваше земята с кости и пепел. Дърветата едно след друго се стопяваха, пристанът изчезна, целият остров се обезлеси и опустя. Пейзажът стана неузнаваем. Огън и жупел поглъщаха всичко. Сякаш нечий неутолим гняв неистово се бе развихрил.

Статуята, за която бяха привързани Инди и Марион, се срути и изчезна миг преди капакът на Кивота да се затвори, нощта отново да потъне в мрак и над морето да се възцари тишина.

Когато Инди най-после отвори очи, Кивотът горе на олтара излъчваше кротко сияние. Безмълвието беше наситено с покой, но и с предупреждение, със заплаха.

Инди погледна към Марион. Тя също се оглеждаше, не можеше да повярва на очите си – навред развалини, смърт, опустошение. Понечи да каже нещо, но от устата ѝ не излезе нито звук.

Нямаше какво да каже. Думите бледнееха.

Земята около тях не беше опожарена, беше недокосната. Марион вдигна очи към олтара, протегна се и здраво стисна ръката на Инди.

ЕПИЛОГ ВАШИНГТОН

Слънчевите лъчи се процеждаха през прозорците в кабинета на полковник Мъсгроув. Навън, на гъстата зелена морава, черешовите дръвчета искряха под чистото, бледо утринно небе. Мъсгроув седеше зад бюрото си, а встрани от него беше седнал Итън. В стаята имаше още един човек, облегнат на стената, който още не бе обелил дума. Край него витаеше смразяващата безличност на бюрократа. Сякаш самият той е излязъл изпод някой гумен печат и на челото му с дебели черни букви пише **ВЛИЯТЕЛЕН ДЪРЖАВЕН СЛУЖИТЕЛ** – помисли си Инди.

– Високо оценяваме изпълнението на вашата мисия – каза Мъсгроув. – Предполагаме, че паричното обезщетение ви е задоволило?

Инди кимна и погледна първо към Марион, после към Маркъс Броди.

– Все още не разбирам защо Музеят не може да получи Кивота.

– Той е на сигурно място – изплъзна се отговорът от Итън.

– В него е заложена изключителна мощ – каза Инди, – трябва да бъде изследван, проучен. Това не е някаква играчка.

– Най-добрите ни експерти работят в момента по него – каза Мъсгроув.

– Назовете ги – настоя Инди.

– Не мога поради съображения, засягащи националната сигурност.

– Кивотът бе обявен за собственост на Музея. И вие се съгласихте с това. А сега ни тикате под носа някакви експерти. Ами че Броди е един от най-добрите специалисти в тази област! Защо не му се дава възможност да работи заедно с вашите експерти?

– Инди, хайде стига, зарежи ги! – каза Броди.

– Няма да ги зарежа! – заинати се Инди. – В края на краищата заради цялата тази история си загубих шапката!

– Джоунс, уверявам ви, че Кивотът е добре охраняван, а зарядът му, ако приемем за вярно вашето описание, своевременно ще бъде изследван.

– Своевременно – повтори Инди. – Напомняте ми за писмата, които получавам от своите адвокати.

– Вижте – каза съдържано Броди, – единственото, което искаме, е да получим Кивота за Музея. Искаме и гаранция, че няма да му бъдат

нанесени трайни щети, докато е на ваше разположение.

– Имате я – каза Итън. – Колкото до предаването на Кивота за вашия музей, мисля, че ще трябва да ревизираме нашето становище.

Тишина. Стенният часовник отмерваше времето. Безликият бюрократ играеше с копчетата на ръкавелите си.

– Вие очевидно не знаете на каква мина сте седнали – каза тихо Инди и помогна на Марион да стане от креслото.

– Ще държим връзка, разбира се – каза Итън. – Много хубаво направихте, че дойдохте. Благодарим ви за услугата.

Те излязоха навън в топлия ден. Марион хвана Инди под ръка. До тях крачеше Броди.

– Е, нищо повече няма да изкопчиш, затова по-добре забрави Кивота и си гледай живота, Джоунс! – каза Марион.

Инди погледна Броди. Чувствуваше се измамен, изигран. Отнели му бяха нещо, което би трябвало да е негово.

– Сигурно си имат причини, за да държат толкова на Кивота. И все пак, какво разочарование!

– За разнообразие би могъл да помислиш за нещо друго – каза Марион.

– За какво например?

– За ей това например – каза Марион и го целуна.

– Е, не е равностойно на Кивота – каза той и се усмихна, – но ще трябва да се примирия.

Складджията буташе количката с дървения сандък, на който пишеше: СТРОГО СЕКРЕТНО. ВОЕННО РАЗУЗНАВАНЕ.

Товарът изобщо не представляваше интерес за него. Хиляди подобни кашони и сандъци минаваха през ръцете му всеки ден. Всичките белязани по един и същи начин: цифри, цифри, тайни кодове. Беше придобил нещо като имунитет към тези товари. Интересуваше го само надницата в края на седмицата. Той беше стар, прегърбен, много малко неща в живота го занимаваха и сред тях със сигурност не бяха тези вещи. Складът беше претъпкан с подобни сандъци и никой не го беше грижа за тях. Поне никой не идваше да ги отваря. Натрупани, подредени един върху друг, те стигаха чак до тавана. Събрали прах, обвити в паяжини. Човекът въздъхна. Какво значение имаше дали са с един повече или по-малко? Той намери място за новия сандък и го стовари, след което се изправи и бръкна с пръст в ухото си. По дяволите! – каза си той. – Трябва тия дни да си прегледам ушите. Беше убеден, че е дочул някакво

бучене.

КРАЙ

© 1981 Камбъл Блук
© 1992 Светлана Каролева, превод от английски

Campbell Black
Raiders of the Lost Ark, 1981

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:

Американска, I издание
Редактор Димитрина Кондева
Художник Ангел Домусчиев
Технически редактор Георги Божанов
Коректор Жанета Желязкова
Печат ДФ „Абагар“ – В. Търново
Издавателство „Летера“ – Пловдив, 1992

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4471>]